

APRILYNNE PIKE

KRILLA

"Izvanredan prvijenac!"
STEPHENIE MEYER

Aprilynne Pike

Krila

Nova vrsta bajke

Wings

*Za Kennyja, zrnce razuma u pozadini moje ludosti
Na trenutak je bila kao opčinjena, zureći širom otvorenih očiju.
Bilo je zastrašujuće lijepo - gotovo prelijepo da bi se moglo opisati
riječima.
Laurel se opet okrene licem prema zrcalu, gledajući latice koje su joj
lebdjele pokraj glave.
Izgledale su gotovo kao krila.*

JEDAN

Laureline cipele udarale su vedar ritam koji je bio u suprotnosti s njezinim mračnim raspoloženjem. Dok je hodala kroz hodnike škole Del Norte, pratili su je znatiželjni pogledi.

Nakon što je dvaput provjerila raspored, pronašla je laboratorij za biologiju i požurila zauzeti mjesto pored prozora. Ako već mora biti unutra, htjela je barem imati dobar pogled prema van. Ostali iz razreda ulazili su polako. Idući prema prednjem dijelu učionice, jedan joj se dečko nasmiješio pa mu je pokušala uzvratiti osmijeh. Nadala se da nije pomislio da je iskrivila lice u grimasu.

Visok, mršav muškarac predstavio se kao profesor James i počeo je dijeliti knjige. Činilo joj se da je početak knjige prilično standardno gradivo: klasifikacija biljaka i životinja - to je znala - a zatim je slijedila ljudska anatomija. Negdje oko osamdesete stranice tekst je počeo sličiti nekom stranom jeziku. Laurel zagunđa sebi u bradu. Bit će ovo dugačko polugodište.

Kad je profesor James počeo prozivati učenike, prepoznala je nekoliko imena s prva dva sata, ali trebat će joj dosta vremena da zapamti barem pola imena i poveže ih s licima koja su je okruživala. Osjećala se izgubljenom u moru nepoznatih ljudi.

Mama ju je uvjerala da će se *svi* učenici osjećati isto - na kraju krajeva, i njima je to bio prvi dan srednje škole - ali nitko drugi nije izgledao izgubljeno ili uplašeno. Možda se nakon godina provedenih u osnovnoj školi čovjek već navikne na to.

Proteklih deset godina Laurel su kod kuće poučavali roditelji¹ i bilo joj je sasvim dobro. Nije vidjela razloga da se to mijenja, ali njezini su roditelji za svoje jedino dijete htjeli sve najbolje. U dobi od pet godina to je značilo školovanje kod kuće u sićušnom gradiću. Sad, kad je imala petnaest godina, to je očitó značilo državnu školu u malo većem gradu.

Laurel se prene shvativši da je u učionici zavladała tišina, a da je profesor već drugi put prozvao njezino ime: "Laurel Sewell?"

"Ovdje", reče ona brzo.

Nelagodno se promeškolljila, a profesor James ju je još nekoliko trenutaka promatrao preko ruba naočala prije nego što je nastavio s prozivkom.

Laurel izdahne zrak koji je bila zadržavala pa izvadi bilježnicu, trudeći se privući što manje pozornosti na sebe.

Dok je profesor objašnjavao nastavni plan za to polugodište, pogled joj je stalno bježao prema dečku koji joj se prije bio nasmiješio. Zatomila je osmijeh kad je primijetila da i on nju stalno pogledava.

Kad ih je profesor James pustio na ručak, Laurel je odahnula i spremila knjigu u torbu.

" Hej. "

Ona podigne pogled. Bio je to onaj dečko koji ju je bio gledao. Prvo što joj je na njemu privuklo pogled bile su oči - blistavo plave, u kontrastu s njegovom masli-nastom puti. Njihova plava boja kao da nije tamo pripadala, ali nije izgledalo loše nego pomalo egzotično. Imao je blago valovitu svijetlosmeđu kosu koja mu je meko padala na čelo.

"Ti si Laurel, zar ne?" Ispod očiju bio je topao, ali ležeran osmijeh s vrlo pravilnim zubima. *Vjerojatno je nosio aparatić*, pomisli ona i nesvjesno jezikom prijeđe preko vlastitih zubi, također posve pravilnih. Srećom, kod nje je za to bila zaslužna priroda.

"Aha." Glas joj malo pukne pa se brzo nakašlje, osjećajući se pomalo glupo.

"Ja sam David. David Lawson. Samo... samo sam te htio pozdraviti. I zaželjeti ti dobrodošlicu u Crescent City."

Laurel se prisili na kratak osmijeh. "Hvala", reče.

"Želiš li za ručkom sjediti sa mnom i s mojim prijateljima?"

"Gdje?" upita Laurel.

David joj uputi neobičan pogled. "U... kantini?"

"Oh", reče ona razočarano. Činio se simpatičnim, ali njoj je već bilo dosta čučanja unutra. "Zapravo, pronaći ću si neko mjesto vani." Zastane. "Ali hvala ti na pozivu." "Vani? Zvuči dobro. Jesi li za malo društva?"

"Stvarno?"

"Naravno. Ručak mi je u ruksaku pa sam spreman. Osim toga", reče on, prebacivši torbu na rame, "nije fora da prvi dan u novoj školi jedeš sama."

"Hvala ti", reče ona nakon trenutka oklijevanja. "Bilo bi mi drago."

Zajedno su izišli na livadu iza škole i pronašli mjesto na travi koje nije bilo premokro.

Laurel je sjela na jaknu koju je prostrla po tlu. David nije skinuo svoju. "Nije ti hladno?" upita on, sumnjičavo pogledavajući njezine kratke hlače od traperi i majicu bez rukava.

Izula je cipele i zarila prste u gustu travu. "Rijetko mi je hladno, barem ovdje. Ako odemo nekamo na snijeg, smrzavam se, ali ovakvo je vrijeme idealno za mene." Nezgrapno se nasmiješi. "Moja mama u šali kaže da sam hladnokrvna."

"Blago tebi. Ja sam se prije pet godina doselio ovamo iz Los Angelesa i još se nisam navikao na ove temperature."

"Pa nije baš *tako* hladno."

"Nije", reče David i nasmiješi se, "ali nije baš ni tako toplo. Nakon prve godine ovdje, provjerio sam u meteorološkom arhivu - jesi li znala da je razlika između prosječne temperature u srpnju i prosincu samo malo više od osam stupnjeva? To je zbilja poremećeno."

Utihnuli su dok je David jeo sendvič, a Laurel nabadala vilicom po salati.

"Mama mi je spakirala dva kolača", reče David, prekinuvši tišinu. "Hoćeš jedan?" upita i pruži joj lijep okrugli kolač s plavom glazurom u papirnoj košarici. "Domaći je."

"Ne, hvala."

David sumnjičavo pogleda njezinu salatu pa opet kolač u svojoj ruci.

Shvativši što mu se mota po glavi, Laurel uzdahne. *Zašto je to uvijek prvo što svima padne na um?* Pa nije valjda jedina osoba na svijetu koja voli povrće. Ona lupne prstom po limenci Spritea. "Nisam na dijete."

"Nisam mislio..."

"Veganka sam", prekine ga Laurel. "Zapravo, prilično se strogo držim toga." "Stvarno?"

Ona klimne glavom pa se ukočeno nasmije. "Povrća nikad previše, ne?" "Pretpostavljam da je tako."

David pročisti grlo i upita: "Kad si se doselila ovamo?"

"U svibnju. Dosta pomažem tati. Ima knjižaru u gradu."

"Ozbiljno?" upita David. "Prošli sam tjedan bio tamo. Super je knjižara. Ali ne sjećam se da sam te vidio."

"Mama je kriva za to. Cijeli me taj tjedan vukla sa sobom u kupnju stvari za školu."

Ovo je prva godina da me ne poučavaju kod kuće, a mama je uvjeren da nemam dovoljno pribora za školu."

"Dosad su te poučavali doma?"

"Aha. Ove su me godine prisilili da se upišem u državnu školu."

Nasmiješio se. "Pa, drago mi je da jesu." Nekoliko je sekundi gledao u kolač, a zatim upita: "Nedostaje ti rodni grad?"

"Ponekad", nasmiješi se ona. "Ali lijepo je i ovdje. Moj rodni gradić Orick stvarno je malen. Ima samo petstotinjak stanovnika."

"Uau", zahihoće on. "L. A. je ipak *mrvicu* veći."

Ona se nasmije i zagrcne se sokom.

David je izgledao kao da će još nešto reći, ali uto je zazvonilo pa se samo nasmiješio. "Hoćemo li sutra opet ovako?" Na trenutak je oklijevao, a zatim doda: "Možda s mojim prijateljima?"

Laurel je nagoniski htjela reći ne, ali uživala je u Davidovu društvu. Osim toga, druženje s drugim klincima bilo je još jedan razlog zašto je mama ustrajala na upisu U državnu školu. "Može", reče brzo, prije nego što izgubi hrabrost. "Bilo bi zabavno." "Super." On ustane i pruži joj ruku. Povukao ju je na noge i još se minutu smiješio naherenim osmijehom. "Pa, vidimo se onda."

Gledala je za njim. U jakni i širokim trapericama izgledao je više-manje kao i svi ostali, ali u njegovu je koraku bilo sigurnosti koja ga je izdvajala od ostalih. Laurel mu je zavidjela na tom samouvjerenom hodu.

Možda jednoga dana.

Laurel baci naprtnjaču na kuhinjski šank i klone na visoku stolicu. Njezina majka Sarah podigne pogled s kruha koji je mijesila. "Kako je bilo u školi?"

"Kenjaža."

Ruke su zastale. "Pazi na rječnik, Laurel."

"Pa kad *jest* bilo tako. Nema bolje riječi kojom bih to opisala."

"Pusti neka prođe malo vremena, dušo."

"Svi bulje u mene kao da sam čudakinja."

"Zure u tebe zato što si nova u školi."

"Ne izgledam kao drugi."

Mama se naceri. "Zar bi htjela?"

Laurel zakoluta očima, ali morala je priznati da mama ima pravo. Dobro, dosad nije išla u školu i živjela je pod nekom vrstom staklenog zvona, ali znala je da izgleda sličnije tinejdžerima u časopisima i na televiziji nego onima u školi.

I bilo joj je drago da je tako.

Pubertet je bio jako dobar prema njoj. Njezina gotovo prozirna blijeda put nije patila od bubuljica i akni, a plava kosa nikad nije bila masna. Bila je sitna, gipka petnaestogodišnjakinja savršeno ovalna lica i svijetlo-zelenih očiju. Uvijek je bila vitka, ali ne premršava, a posljednjih godinu, dvije dobila je i malo oblina. Imala je duge noge, a hodala je graciozno poput plesačice, premda nikad nije išla na satove plesa.

"Htjela sam reći da se drukčije *odijevam*."

"Možeš se odijevati kao i svi drugi, ako želiš."

"Da, ali oni svi nose teške cipele i uske traperice i tri majice jednu preko druge." "Pa?"

"Ne volim usku odjeću. Osjećam se sputano i sve me grebe. I, mislim stvarno, pa tko normalan *želi* nositi teške cipele? Fuj."

"Nositi što te volja. Ako se netko neće družiti s tobom zbog toga kako izgledaš, dobro, jer takvi ti prijatelji ionako ne trebaju."

Tipičan majčinski savjet. Sladak, iskren i potpuno beskoristan. "I glasno je."

Mama prestane mijesiti tijesto i odmakne šiške s lica, ostavivši si trag brašna na čelu. "Zlato, pa ne možeš očekivati da cijela srednja škola bude tako tiha kao kad smo nas dvije same. Budi razumna."

"Jesam razumna. Ne govorim o onoj uobičajenoj, očekivanoj buci, nego o tomu da svi trče naokolo kao divlji majmuni. Vrište i smiju se i cendraju na sav glas. I ljubakaju se ispred svojih školskih ormarića."

Mama se podboči. "Još nešto?"

"Da. Hodnici su mračni."

"Nisu mračni", reče mama, pomalo prijekorno. "Prošli sam tjedan zajedno s tobom obišla cijelu školu pa znam da su svi zidovi bijeli."

"Ali nema prozora, samo ta grozna fluorescentna rasvjeta. To je tako umjetno, u hodnicima nema nimalo prirodnog svjetla. Jednostavno su... mračni. Nedostaje mi Orick."

Mama je počela oblikovati tijesto u hljebove. "Reci mi nešto pozitivno o današnjem danu. Ozbiljno."

Laurel je prišla hladnjaku.

"Ne", reče njezina mama, podigavši jednu ruku da je zaustavi. "Prvo mi reci nešto dobro o današnjem danu."

"Ovaj... Upoznala sam jednog simpa dečka", reče Laurel, obiđe maminu ruku i dohvati limenku soka. "Zove se David... David nekako, zaboravila sam prezime." Sad je bio red na mamu da zakoluta očima. "Naravno."

Preselimo se u novi grad, upišem te u novu školu, a prva osoba za koju se vežeš neki je dečko."

"Nije tako kao što misliš."

"Šalim se."

Laurel je stajala šutke, slušajući pljeskanje tijesta za kruh o dasku.

"Mama?"

"Da?"

Laurel duboko udahne. "Zar stvarno moram ići u tu školu?"

Mama protrlja sljepoočnice. "Laurel, već smo razgovarale o tomu."

"Ali..."

"Ne. Nećemo opet raspravljati o istoj stvari." Naslonila se na kuhinjski šank, približivši lice Laurelinu. "Ne osjećam se dovoljno kvalificiranom da te dalje poučavam kod kuće. Ako ćemo iskreno, mislim da sam te trebala upisati u državnu školu još u višim razredima osnovne. Ali škola je bila tako daleko od Oricka, a i tata je svakoga dana putovao na posao pa... Uglavnom, sad je zaista krajnje vrijeme."

"Ali mogla bi naručiti srednjoškolski program za učenje kod kuće. Vidjela sam na netu da ih ima", reče Laurel brzo kad je mama zaustila još nešto reći. "Ne bi me ti trebala poučavati, jer sve je sadržano u sklopu nastavnog materijala."

"A koliko to stoji?" upita mama tiho, podigavši obrvu.

Laurel je šutjela.

"Slušaj", reče mama nakon kratke stanke, "uzet ćemo to u obzir za nekoliko mjeseci, ako još budeš mrzila školu. Ali dok se ne proda naša kuća u Oricku, nemamo novca za dodatne troškove. Znaš to."

Laurel spusti pogled, a ramena joj se objese.

Glavni razlog zašto su se uopće i preselili u Crescent City bilo je to što je tata kupio knjižaru dolje u ulici Washington. Početkom godine bio se provezao tom ulicom i ugledao znak da se prodaje knjižara koja je otišla u stečaj. Laurel se sjećala kako je tjednima slušala razgovore roditelja o tomu što bi mogli učiniti da kupe tu knjižaru -nešto o čemu su sanjali otkad su se oženili - ali nikako nisu uspijevali namaknuti dovoljno novca.

A onda je potkraj travnja tati na posao u Eureka došao čovjek po imenu Jeremiah Barnes i izrazio zanimanje za njihovu zemlju u Oricku. Kad je tata došao kući, samo što nije poskakivao od uzbuđenja. Ostalo se dogodilo tako brzo da se Laurel jedva sjećala što je bilo prvo. Njezini su roditelji nekoliko dana redovito odlazili na sastanke u banku u Brookingsu, a početkom

svibnja knjižara je bila njihova i već su se selili iz male kuće u Oricku u još manju u Crescent Cityju.

No mjeseci su prolazili, a prodaja gospodinu Barnesu još nije bila provedena. Sve dok se to ne obavi, novca će biti malo, tata će svakodnevno raditi dokasna u knjižari, a Laurel nije imala izbora nego ići u školu.

Mama poklopi njezinu ruku svojom toplom i utješnom. "Laurel, nije stvar samo u cijeni nego i u tomu da trebaš naučiti svladavati nove stvari. To je dobro za tebe. Sljedeće godine možeš upisati neke izborne predmete ili se uključiti u neku sportsku aktivnost. Sve će ti to dobro doći za upis na faks."

"Znam, ali..."

"Ja sam roditelj", reče ona uz osmijeh koji je ublažio njezin ozbiljan ton. "A ja kažem -škola."

Laurel uzdahne i počne prstom pratiti fuge između pločica na kuhinjskoj radnoj plohi. Sat je glasno tiktakao, a mama je ubacila kruh u pećnicu i podesila tajmer.

"Mama, imamo li još tvog kompota od bresaka? Gladna sam."

Mama se zagleda u nju. "Gladna si?"

Laurel je prstom crtala šare na limenci soka, izbjegavajući mamin pogled.

"Ogladnjela sam još za vrijeme posljednjeg sata u školi."

Mama se trudila ne raditi od buhe slona, ali obje su znale da je to neobično, jer Laurel je rijetko bila gladna. Roditelji su joj godinama kvocali zbog neobičnih prehrambenih navika. Za svakim bi obrokom pojela tek toliko da ih zadovolji, ali nije osjećala potrebu za hranom, a još je manje uživala u jelu.

Zato je mama na kraju pristala imati hladnjak krcat limenkama Spritea. Stalno je gundala zbog još nepoznatih negativnih učinaka gaziranih pića na tijelo, ali nije mogla pobiti činjenicu da Sprite sadrži 140 kalorija po limenci - što je ipak 140 kalorija više no što ima voda. Ovako je barem znala da Laurel unosi kalorije u tijelo, pa makar i "prazne".

Mama je požurila u smočnicu po breskve, bojeći se da se Laurel ne predomisli.

Laurel je nepoznato grčenje u želucu osjetila na satu španjolskog, dvadeset minuta prije zvona. Malo je popustilo putem do kuće, ali nije nestalo.

"Izvoli", reče joj mama i stavi zdjelicu s kompotom pred Laurel. Zatim okrene leđa, dajući joj mrvicu privatnosti. Laurel pogleda dolje u hranu. Mama je igrala na sigurno - stavila joj je samo polovicu breskve i oko pola šalice soka.

Pojela je breskvu u malim zalogajima, gledajući u mamina leđa, čekajući da se okrene i proviri. Ali mama je bila zauzeta posuđem i nijednom se nije okrenula. Laurel se svejedno osjećala kao da je izgubila neku imaginarnu bitku. Kad je pojela, brzo je dograbila naprtnjaču i na prstima se iskrala iz kuhinje prije no što se mama stigla okrenuti.

DVA

Zazvonilo je zvono za kraj sata biologije i Laurel žurno gurne mrsku knjigu duboko u torbu. "Kakav ti je bio drugi dan?"

Laurel podigne glavu i ugleda Davida kako sjedi na naopako okrenutoj stolici nasuprot njezina laboratorijskog stola. "Bilo je dobro." Pa, barem je svaki put od prve čula kad bi je prozivali na satu.

"Spremna?"

Laurel se pokuša nasmiješiti, ali usta je nisu slušala. Kad je jučer pristala pridružiti se Davidu i njegovim prijateljima za ručkom, činilo joj se to kao dobra zamisao, ali danas se sva zgrčila na pomisao da mora upoznavati gomilu nepoznatih ljudi. "Aha", reče ona, ali i samoj joj je bilo jasno da ne zvuči uvjerljivo.

"Jesi li sigurna? Jer ne moraš ako ne želiš."

"Ne, sigurna sam", reče ona brzo. "Pričekaj samo da uzmem svoje stvari." Polako je spremala bilježnicu i olovke.

Kad je jedna olovka pala na pod, David je podigne i pruži joj je. Pokušala ju je uzeti iz njegove ruke, ali on je nije puštao sve dok ga nije pogledala. "Ne grizu", reče on ozbiljno, "časna riječ."

Kad su izišli u hodnik, David je preuzeo riječ i nije posustajao sve do kantine.

Mahnuo je skupini učenika na kraju jednog od dugačkih uskih stolova. "Dođi", reče on, položivši joj dlan na donji dio leđa.

Bio je to čudan osjećaj - da te netko tako dotakne -ali i neobično utješan. Poveo ju je kroz gužvu i maknuo ruku čim su stigli do stola.

"Hej, škvadro, ovo je Laurel."

David joj je predstavio sve redom, ali već pet sekundi poslije Laurel se više nije sjećala nijednog imena. Sjela je na prazno mjesto pokraj Davida i trudila se pohvatati konce razgovora ljudi oko sebe. Rastreseno je izvukla limenku soka, salatu od špinata i jagoda te polovicu breskve u kompotu, ručak koji joj je toga jutra spremila mama.

"Salata? Danas za ručak imamo lazanje, a ti ćeš jesti salatu?"

Laurel pogleda djevojku kovrčave smeđe kose koja je pred sobom imala pladanj pun hrane iz školske kuhinje.

"Laurel je veganka i strogo pazi na prehranu", ubaci brzo David, prije no što je Laurel stigla išta reći.

Djevojka podigne obrvu gledajući malu polovicu breskve. "Meni to izgleda malo drastičnije od veganstva. Zar vegani ne jedu kruh?"

Laurel se napeto nasmiješi. "Neki, da."

David zakoluta očima. "Ova osoba koja te tako rešeta pitanjima zove se Chelsea. Bok, Chelsea."

"Čini se da si na nekoj turbodijeti", reče Chelsea, ne obazirući se na Davidov pozdrav.

"Ne baš. Jednostavno volim ovakvu hranu."

Laurel je gledala kako se Chelsein pogled vraća na njezinu salatu, naslućujući da se sprema još jedna lavina pitanja. Vjerojatno je ipak bolje sve reći odmah nego odgovarati na barazu pitanja. "Moj probavni sustav ne nosi se dobro s normalnom hranom", reče ona. "Zlo mi je od svega osim od voća i povrća."

"Čudno. Tko može živjeti samo na zelenju? Jesi li bila kod doktora? Jer..."

"Chelsea?" Davidov glas bio je naglašen, ali tih. Laurel je dvojila da ga je itko drugi za stolom čuo.

Chelseine su se sive oči malo raširile. "Oh, oprost." Nasmiješila se, a osmijeh joj ozari cijelo lice. Laurel se uhvati kako joj ga uzvraća. "Drago mi je da smo se upoznale", reče Chelsea pa se posveti svom ručku, više i ne pogledavši Laurelinu hranu.

Odmor za ručak trajao je samo dvadeset osam minuta - što je malo po svačijim standardima - ali danas kao da se otegnuo u beskonačnost. Kantina je bila prilično mala pa su se glasovi odbijali od zidova kao ping-pong loptice, parajući joj uši. Osjećala se kao da svi odjednom viču na nju. Nekolicina Davidovih prijatelja pokušala ju je uvući u razgovor, ali Laurel se nije mogla usredotočiti - zbog temperature u prostoriji koja kao da je stalno rasla. Nije joj bilo jasno kako to nitko drugi ne zamijećuje.

Tog se jutra odlučila za majicu kratkih rukava, a ne bez rukava, jer prethodnoga se dana bila osjećala kao bijela vrana u jatu crnih. Ali sad joj se činilo kao da joj se rub majice diže uz vrat sve dok se nije osjećala kao da na sebi ima dolčevitku. *Usku dolčevitku.* Kad je napokon zazvonilo za

kraj odmora, nasmiješila se, pozdravila se sa svima i požurila prema vratima prije no što je David sustigne.

Gotovo je otrčala do WC-a, gdje je bacila torbu na pod ispod prozorske daske i gurnula glavu van. Udahnula je svjež, slan zrak i protresla prednjicu majice, trudeći se da joj povjetarac dotakne što veću površinu tijela. Lagana mučnina koja ju je počela mučiti za vrijeme ručka sad se polako povlačila. Kad je izišla iz WC-a, imala je Točno toliko vremena da otrči na početak sata.

Nakon škole kući se vraćala hodajući polako. Sunce i svjež zrak dali su joj energije i posve rastjerali mučninu iz želuca. Sljedećega se jutro opet odlučila za majicu bez rukava.

Na početku sata biologije, David je sjeo na stolicu pokraj nje. "Smijem li?" upita je. Laurel klimne glavom. "Cura koja inače sjedi ovdje cijeli sat crta srčeka za nekoga tko se zove Steve. Što mi malo odvlači pozornost."

David se nasmije. "Vjerojatno je u pitanju Steve Tanner. On je super popularan." "Svi se uvijek zapale za takve, pretpostavljam." Izvukla je knjigu i pronašla stranicu čiji je broj profesor James napisao na ploči.

"Hoćeš li i danas ručati sa mnom? I s mojim prijateljima", doda brzo.

Laurel je oklijevala. Očekivala je da će je pozvati, ali još nije smislila kako mu odgovoriti, a da ga ne povrijedi. Sviđao joj se, a sviđali su joj se i njegovi prijatelji -barem oni koje je uspjela čuti u svoj toj galami. "Mislim da neću", počne ona. "Ja..." "Zbog Chelsea? Nije htjela da ti bude neugodno zbog tvog ručka, nego je stvar u tomu da je ona uvijek vrlo iskrena. Zapravo, jednom kad se na to navikneš, to je vrlo lijepa osobina."

"Ne, nije zbog nje - svi su tvoji prijatelji jako simpatici. Ali ne mogu... ne mogu podnijeti tu kantu. Ako već cijeli dan moram biti unutra, želim barem za vrijeme ručka biti vani. Nakon deset godina školovanja kod kuće, mislim da mi je teško naglo se odreći te slobode."

"Hoće li te smetati ako se onda mi pridružimo tebi vani?"

Laurel je šutjela slušajući početak lekcije o taksonimiji i koljenima. "To bi bilo lijepo", šapne napokon.

Kad je zazvonilo, David reče: "Vidimo se vani. Idem samo reći ostalima da nam se mogu pridružiti ako žele."

Do kraja odmora za ručak Laurel je već zapamtila imena barem polovice društva, a čak se uspjela i uključiti u nekoliko razgovora. Chelsea i David bili su s njom i na sljedećem satu, a bilo joj je prirodno hodati s njima. Kad se David našalio na račun profesora Jamesa, Laurelin je smijeh

odzvanjao hodnicima. Nakon samo tri dana, škola joj je postajala sve poznatijim terenom - nije se više osjećala tako izgubljenom, a gomila ljudi koja joj je u ponedjeljak bila previše danas joj je bila podnošljiva. Prvi put otkad su se odselili iz Oricka, Laurel se osjećala kao da pripada ovamo.

TRI

Sljedeća su tri tjedna proletjela brže no što si je u tim prvim ne baš ugodnim danima mogla zamisliti. Bilo joj je drago što je upoznala Davida - često su se družili u školi, a neke je satove imala i s Chelsea. Nikad nije ručala sama i činilo joj se da je došla do točke kad Davida i Chelsea može nazvati prijateljima. Ni na satovima nije bilo loše. Polako se već navikavala na to da se od nje očekuje da usvaja gradivo istom brzinom kao i svi drugi, što je bilo drukčije od školovanja kod kuće.

Navikavala se i na Crescent City. Gradić je bio veći od Oricka, naravno, ali u njemu je bilo dovoljno zelenila, a nije bilo zgrada viših od kat-dva. Posvuda su rasle visoke jele i bjelogorična stabla širokih listova, čak i ispred trgovine mješovitom robom. Trava na travnjacima bila je gusta i zelena, a uza zidove većine kuća penjale su se rascvjetale penjačice.

Jednoga petka u rujnu, uletjevši u učionicu na sat španjolskoga, posljednji sat toga dana, Laurel se zaletjela u Davida.

"Žao mi je", ispričavao se David, pridržavši je za rame da ne padne.

"U redu je. Nisam pazila." Laurel ga pogleda u oči. Stidljivo mu se smiješila sve dok nije shvatila da mu stoji na putu.

"Oh, oprost", reče ona i makne se s vrata.

"Zapravo... baš sam te tražio." Doimao se nervoznim.

"Dobro. Moram samo..." Ona podigne knjigu. "Moram spremiti knjigu u ormarić." Zajedno su otišli do njezina ormarića. Spremila je knjigu unutra, a potom upitno pogleda Davida.

"Pitao sam se bi li možda htjela da poslije nekamo odemo?"

I dalje se smiješila, ali osjetila je kako joj se u želudac sliježe nervoza. Dosad je njihovo prijateljstvo bilo ograničeno samo na školu; Laurel je iznenada shvatila da nije sigurna što David voli raditi kad ne jede ručak ili ne zapisuje na satu. Ali sviđala joj se pomisao da bi to mogla saznati. "Što si imao na umu?"

"Iza moje kuće je šuma, a budući da ti tako voliš biti vani, mislio sam da bismo mogli malo prošetati. Ima jedno stvarno fora stablo koje mislim da bi

ti se svidjelo. Pa, zapravo su dva stabla, ali shvatit ćeš kad ga vidiš. Naravno, ako uopće želiš da odemo tamo."

"Može."

"Stvarno?"

Laurel se nasmiješi. "Da."

"Super." On pogleda niz hodnik prema stražnjem izlazu. "Lakše je ako iziđemo onuda."

Laurel ga je slijedila kroz gužvu u hodniku van na svjež rujanski zrak. Sunce se pokušavalo probiti kroz maglu, a vani je bilo svježe i vlažno.

Sa zapada je puhao vjetar, noseći slani okus oceana. Laurel duboko udahne, uživajući u jesenskom zraku dok su hodali kroz mirnu četvrt osamstotinjak metara južno od njezine kuće. "Znači, živiš s mamom?" upita ona.

"Aha. Tata nas je napustio kad sam imao devet godina. Pa je mama završila školovanje i došla ovamo."

"Čime se bavi?"

"Radi u ljekarni."

"O", nasmije se Laurel. "Koje li ironije."

"Zašto?"

"Moja se mama bavi holističkom prirodnom medicinom."

"Što to znači?"

"Znači da, u načelu, sve lijekove izrađuje od biljaka. Neke čak i sama uzgaja. Nikad nisam uzimala nikakve lijekove, čak ni one protiv glavobolje ili za snižavanje temperature."

David se zagleda u nju. "Ma šališ se!"

"Nimalo. Koristimo samo one lijekove koje mama napravi."

"Moja bi mama iskočila iz kože da to čuje. Ona smatra da postoji tableta za svaku tegobu."

"A *moja* mama smatra da nas klasična medicina ubija"

"Mislim da bi naše mame mogle mnogo toga naučiti jedna od druge."

Laurel se nasmije. "Vjerojatno."

"Dakle, tvoja mama nikad ne ide liječniku?"

"Nikad."

"Znači li to da si se rodila kod kuće?"

"Usvojena sam."

"Stvarno?" Nekoliko je trenutaka šutio. "Znaš li tko su ti pravi roditelji?"

Laurel zahihoće. "Nemam pojma."

"Zašto je to smiješno?"

Laurel zagriže usnu. "Obećaješ da se nećeš smijati?"

David podigne ruku, hineći ozbiljnost. "Prisežem."

"Netko me ostavio u košari na pragu kuće mojih roditelja."

"Ma daj! Sad me totalno zezaš!"

Laurel podigne obrvu i pogleda ga.

David zine. "Stvarno?"

Laurel klimne glavom. "Bila sam nahoće. Ali nisam bila novorođenče, imala sam otprilike tri godine, a mama kaže da sam se ritala i pokušavala izići iz košare kad su otvorili vrata."

"Znači već si bila klinka? Jesi li znala govoriti?"

"Aha. Mama kaže da sam imala neki čudan naglasak, koji se zadržao oko godinu dana."

"Ha. Zar nisi znala odakle si došla?"

"Mama kaže da sam znala samo svoje ime, ništa drugo. Nisam znala odakle sam, ni što se dogodilo, ništa."

"To je nešto najčudnije što sam ikad čuo."

"Možeš si onda zamisliti pravne zavrzlake. Nakon što su moji roditelji odlučili da će me usvojiti, unajmili su privatnog istražitelja da pokuša pronaći moju biološku majku, zbog privremenog skrbništva i čega sve ne. Trebale su dvije godine da se sve to sredi."

"Jesi li za to vrijeme bila u dječjem domu ili kod udomitelja?"

"Ne. Sutkinja je bila prilično spremna surađivati pa je dopustila da sve to vrijeme živim sa sadašnjim roditeljima. Doduše, svakoga tjedna dolazila je socijalna radnica u obilazak, a roditelji me nisu smjeli prevesti preko državne granice sve dok nisam napunila sedam godina."

"Kako neobično. Jesi li se ikad pitala odakle si došla?"

"Prije jesam. Ali nema odgovora pa to nakon nekog vremena postane jako teško." "Kad bi mogla saznati tko ti je biološka majka, bi li to htjela?"

"Ne znam", reče ona, gurnuvši ruke u džepove. "Vjerojatno. Ali volim svoj život. Nije mi žao što sam završila kod mame i tate."

"To je baš fora." David pokaže prema kolnom prilazu. "Ovuda." Pogledao je u nebo. "Izgleda kao da će uskoro kiša. Ostavimo torbe ovdje pa možda još stignemo vidjeti drvo."

"Je li ovo tvoja kuća? Lijepa je." Prolazili su ispred male bijele kuće sa žarkocrvenim vratima i šarenim cinijama u dugačkoj cvjetnoj posudi koja

se protezala cijelom duljinom kuće.

"Trebala bi biti", reče David, krenuvši uz prilaz. "Dva tjedna ljetnih praznika proveo sam ličeći je."

Ostavili su torbe pokraj vrata i ušli u urednu i jednostavno namještenu kuhinju. "Mogu li te nečim ponuditi?" upita David, otvorivši hladnjak. Izvadio je limenku Mountain Dewa, a iz kuhinjskog ormarića dohvatio kutiju Twinkiesa.

Laurel se uspjela suzdržati da ne namreška nos na Twinkiese. Oglerala se po kuhinji, a pogled joj padne na zdjelu s voćem. "Smijem li uzeti jednu?" upita, pokazujući na krušku.

"Aha. Uzmi je sa sobom." On podigne bocu s vodom. "Vode?"

Ona se nasmiješi. "Može."

Ubacili su užinu u džepove, a David pokaže prema stražnjim vratima. "Ovuda." Otišli su u stražnji dio kuće, a on otvori klizna vrata.

Laurel zakorači u dobro održavano, ograđeno stražnje dvorište. "Izgleda kao da nikamo ne vodi."

David se nasmije. "Možda, onima koji ne znaju put."

Prišao je ogradi i spretno se povukao gore te ostao sjediti na vrhu.

"Dođi", reče on i ispruži ruku. "Pomoći ću ti."

Laurel ga sumnjičavo pogleda, ali ipak mu pruži ruku. Iznenadujuće su se lako popeli preko ograde.

Drveće je počinjalo gotovo odmah iza ograde, tako da su se već nakon tog malog skoka našli u šumi, gdje im je vlažno otpalo lišće tvorilo debeli sag pod nogama. Guste su krošnje prigušile zvuk prometa s ulice i Laurel se s divljenjem ogledavala oko sebe. "Lijepo je."

David podigne pogled, stojeći podbočen. "Valjda jest. Nikad nisam bio neki ljubitelj prirode, ali ovdje nalazim mnoštvo raznih biljaka koje promatram pod mikroskopom." Laurel zaškilji prema njemu. "Imaš mikroskop?" zahioće se ona. "Stvarno si štreber."

David se nasmije. "Je, tako su i za Clarka Kenta svi mislili da je štreber, a vidi kako je to ispalo."

"Hoćeš reći da si Superman?" upita Laurel.

"Nikad se ne zna", reče David, zadirkujući je.

Laurel se nasmije i spusti pogled, iznenada stidljiva. Kad je podigla glavu, shvati da David zuri u nju. Kad su im se pogledi sreli, u šumarku kao da je postalo još tiše. Sviđalo joj se kako je gleda, nježno i prodorno, kao da će saznati više o njoj čak i samo proučavanjem njezina lica.

Nakon dugog trenutka, on se nasmiješi, kao da mu je pomalo neugodno, a zatim pokaže glavom prema jedva vidljivoj stazi. "Stablo je u onom smjeru."

Poveo ju je puteljkom koji je vijugao naoko bez ikakve svrhe. Ali nakon nekoliko minuta on pokaže na jedno drvo.

"Uau", reče Laurel. "Stvarno jest fora."

Zapravo su to bila dva stabla, jela i joha, koje su iznikle blizu jedna drugoj. Debla su im se spojila i uvila se jedno oko drugoga, pa su izgledala kao stablo koje je s jedne strane imalo borove iglice, a s druge široke listove.

"Otkrio sam ga kad smo se doselili ovamo."

"A gdje ti je tata sad?" upita Laurel, skliznuvši leđima uz debela i smjestivši se na gomilu lišća. Izvukla je krušku iz džepa.

David se kratko nasmije. "U San Franciscu. Radi kao odvjetnik u jednoj velikoj tvrtki." "Viđaš li ga često?" upita ona.

David joj se pridružio na tlu, a njegovo je koljeno lagano dodirivalo njezino bedro. Nije se odmaknula. "Svakih nekoliko mjeseci. Ima privatni avion pa sleti u zračnu luku McNamara i pokupi me za vikend."

"Fora."

"Valjda."

"Ne voliš ga?"

David slegne ramenima. "Volim. Ali on je taj koji je ostavio nas i nikad se nije trudio provesti više vremena sa mnom pa se ne osjećam kao da sam mu previše važan." Laurel klimne glavom. "Žao mi je."

"Ma nema veze. Uvijek se dobro provedemo. Samo što je ponekad... malo neobično."

Nekoliko su minuta sjedili u tišini, a spokojno ih je ozračje u šumi opustilo. Ali oboje su podigli pogled kad je zagrmilo.

"Bolje da krenemo natrag. Samo što nije pljusnula kiša."

Laurel ustane i otrese odjeću. "Hvala ti što si me doveo ovamo", reče ona i pokaže na stablo. "Ovo je stvarno kul."

"Drago mi je da ti se svidjelo", reče David. Izbjegavao joj je pogled. "Ali nije to bilo samo zbog toga."

"Oh." Laurel se istodobno osjećala i pomalo neobično i kao da je dobila kompliment.

"Ovuda", reče David pocrvenjevši malo pa se brzo okrene od nje.

Prve kapi kiše pale su baš kad su se popeli preko ograde. "Hoćeš li nazvati mamu da dođe po tebe?" upita David kad su ušli u kuhinju.

"Ne, bit ću dobro."

"Ali pada kiša. Otpratit ću te kući."

"Ne, stvarno ne treba. Volim hodati po kiši."

David zastane pa izlaze: "Smijem li te onda nazvati? Možda sutra?"

Laurel se nasmiješi. "Može."

"Dobro." Ali nije se maknuo s kuhinjskih vrata.

"Izlaz je tamo, zar ne?" upita ona što je uljudnije mogla.

"Aha. Ali ne mogu te nazvati ako mi ne daš svoj broj telefona."

"Oh, oprost." Ona izvadi kemijsku i nažvrlja svoj broj na blokić pokraj telefona.

"Hoćeš li ti moj broj?"

"Može."

Laurel počne otkopčavati torbu, ali David je zaustavi. "Ne zamaraj se time", reče. "Evo."

Primio joj je ruku i napisao joj svoj broj na dlan. "Tako ga bar nećeš izgubiti", reče stidljivo.

"Super. Čujemo se poslije", reče ona i zabljesne ga osmijehom pa iziđe van na kišu. Čim je odmakla toliko da je on ne može vidjeti iz kuće, Laurel skinje kapuljaču jakne i podigne lice prema nebu. Duboko je udahnula dok joj je kiša rominjala po licu i klizila niz vrat. Krenula je raširiti ruke, ali onda se sjeti broja napisanoga na dlanu. Zabije ruke u džepove i ubrza korak, smiješeći se dok su joj kišne kapi meko padale po glavi.

Kad je ušla u kuću, zazvonio je telefon. Činilo se da mama nije doma pa Laurel potrči prema telefonu. "Halo?" reče zadihano.

"O, hej, stigla si. Baš sam se spremao ostaviti poruku." "David?"

"Aha. Bok. Oprost št'o zovem tako brzo", reče David, "ali sjetio sam se da sljedeći tjedan pišemo test iz biologije pa sam mislio da bi možda htjela sutra doći do mene pa da zajedno učimo."

"Stvarno?" reče Laurel. "To bi bilo super! Baš me brine taj test. Imam osjećaj da znam samo pola gradiva."

"Odlično." On zastane. "Ne to da si pod stresom zbog testa, nego to što ćeš doći." Laurel se nasmiješi na njegovu nespretnost. "Kad?"

"Kad god ti odgovara. Sutra nemam ništa u planu, osim što moram obaviti neke sitnice za mamu."

"Dobro. Nazvat ću te."

"Super. Vidimo se sutra."

Laurel se pozdravi s njim i poklopi slušalicu. Smiješila se penjući se uza stube, preskačući po dvije odjednom.

ČETIRI

U subotu ujutro Laurel je otvorila oči u zoru. Nije joj smetalo, jer uvijek je bila jutarnji tip. Obično se budila sat vremena prije roditelja, što joj je ostavljalo dovoljno vremena da se ode prošetati. Uživala je u suncu na leđima i vjetru na obrazima prije odlaska u školu, gdje će satima morati sjediti unutra.

Navukla je haljinu bez rukava i dohvatila maminu staru gitaru iz kovčega pokraj stražnjih vrata, a zatim je tiho skliznula van uživati u tišini i svježini jutra. Kasni rujan otjerao je jasna, vedra jutra i donio maglu koja se valjala s oceana i zadržavala se u gradu sve do ranoga poslijepodneva.

Hodala je po kratkoj stazi koja je vijugala kroz stražnje dvorište. Kuća je bila mala, ali zemljište oko nje bilo je prostrano pa su Laurelini roditelji čak razmišljali o tomu da nešto dograde. U dvorištu je raslo nekoliko stabala koja su bacala lijepu sjenu, a Laurel je veći dio mjeseca provela pomažući mami posaditi cvijeće i penjačice uza sve zidove.

Njihova je kuća bila jedna u nizu samostojećih kuća pa su s obje strane imali susjede, ali kao i mnoge druge kuće u Crescent Cityju, i njihova je imala stražnje dvorište koje se protezalo sve do šume. Laurel je obično šetala vijugavim stazama kroz šumarak sve do širokoga potoka koji je tekao kroz njega, usporedno s nizom kuća.

Danas je sjela na obalu potoka. Umočila je noge u hladnu vodu koja je jutrima bila čista i svježja, dok se ne pojave kukci i mušice u potrazi za hranom.

Laurel nasloni gitaru na koljeno i počne prebirati po žicama, a nasumični su se akordi nakon nekog vremena pretvorili u melodiju. Bilo je lijepo ispuniti prostor oko sebe glazbom. Počela je svirati prije tri godine, kad je na tavanu pronašla maminu staru gitaru. Očajnički je trebala nove žice i uštimanje, ali Laurel je uspjela nagovoriti mamu neka je da srediti. Premda joj je mama rekla da je sad njezina, Laurel je i dalje voljela razmišljati o njoj kao o maminoj gitari, jer bilo je to nekako romantičnije. Kao neko staro nasljedstvo.

Na rame joj sleti kukac i počne joj hodati niz leđa. Kad je zamahnula rukom da ga otjera, prsti su joj nešto dotaknuli. Još je malo istegnula ruku i opipala. Bila je to okrugla kvržica, jedva dovoljno velika da je može osjetiti pod kožom. Izvila je vrat, ali nije mogla vidjeti dalje od ramena. Opet je dotaknula kvržicu, pokušavajući otkriti što je. Na kraju je ustala i zaputila se natrag doma u potragu za zrcalom.

Zaključavši vrata kupaonice, Laurel je sjela na toaletni stolić, izvivši se tako da si u zrcalu može vidjeti leđa. Spustila je naramenice haljine i potražila kvržicu. Napokon ju je ugledala, točno između lopatica - bio je to mali ispupčeni krug iste boje kao i koža oko njega. Jedva zamjetan, ali definitivno tamo. Oprezno ga je dotaknula - nije boljelo, ali na dodir je osjetila nešto kao trnce. Izgledalo je kao bubuljica. *To je utješno*, pomisli Laurel. *Na posve neutješan način.*

Začuvši mamine tihe korake niz hodnik, ona proviri kroz vrata kupaonice. "Mama?" "U kuhinji", reče mama, zijevnuvši.

Laurel je slijedila njezin glas. "Imam neku kvržicu na leđima. Hoćeš li mi to pogledati?" upita ona, okrenuvši se.

Mama je nekoliko puta lagano dotaknula kvržicu. "Prišt", zaključila je.

"Tako sam i mislila", reče Laurel i opet podigne naramenice.

"Ali ti nikad nemaš prišteve." Oklijevala je. "Jesi li dobila... znaš...?"

Laurel brzo odmahne glavom. "Vjerojatno slučajnost." Glas joj je bio ravan, a osmijeh oštar. "Sve je to samo dio puberteta, kao što ti voliš reći." Okrene se i pobjegne prije no što je mama stigla postaviti još koje pitanje.

U svojoj sobi sjela je na krevet i opet si opipala kvržicu. Osjećala se nekako normalnije sad kad je dobila prvu bubuljicu; kao da je prošla nekakav prijemni ispit. Njezin pubertet nije bio nimalo nalik onomu kako ga se opisuje u knjigama. Nije imala akne ili bubuljice, premda su joj se prsa i bokovi razvili kako treba - zapravo, prilično rano - ali u dobi od petnaest i pol godina još nije dobila prvu mjesečnicu.

Mama bi uvijek samo odmahнула rukom i rekla da je to možda sasvim normalno u njezinoj biološkoj obitelji, ali budući da ne znaju povijest bolesti njezine majke, ne mogu biti sigurni. No Laurel je bilo jasno da se mama već polako počela brinuti. Odjenula je uobičajene traperice i majicu bez rukava, a kad je počela vezati kosu u rep, sjetila se nadražjenih crvenih kvržica koje su cure u WC-u pokušavale prekriti korektorom, pa je ipak odlučila ostaviti kosu raspuštenu. Za slučaj da se i njezina kvržica pretvori u nešto tako ružno.

Pogotovo kad bude učila kod Davida. To bi bilo grozno.

Na izlasku, Laurel dohvati jabuku i dovikne pozdrav mami. Bila je već nadomak Davidove kuće kad ugleda Chelsea koja je trčala u suprotnom smjeru. Laurel joj mahne i zazove je.

"Hej", reče Chelsea, smiješeći se, dok su joj kovrče lagano lepršale oko lica. "Bok", reče Laurel uz osmijeh. "Nisam znala da trčiš."

"Aha, bavim se krosom. Obično trčim s ekipom, ali subotom trčim sama. Kamo si se ti zaputila?"

"Idem do Davida", reče Laurel. "Učit ćemo zajedno."

Chelsea se nasmije. "Pa, dobrodošla u klub obožavateljica Davida Lawsons. Ja sam predsjednica, ti možeš biti blagajnica."

"Nije tako kao što misliš", reče Laurel, premda nije bila posve sigurna da govori istinu. "Samo ćemo učiti. U ponedjeljak pišem test iz biologije, a dobit ću jedinicu visoku dva metra ako mi netko ne pomogne."

"On stanuje tu iza ugla. Otpratit ću te do njegove kuće."

Skrenule su u njegovu ulicu i začule zvuk kosilice za travu. David ih nije vidio dok su prilazile pa su ostale stajati, promatrajući ga.

Gurao je kosilicu kroz gustu travu, odjeven samo u traperice i tenisice. Imao je vitka, ali mišićava prsa i ruke, a koža mu je bila osunčana i sjajila se od znoja dok se gotovo graciozno kretao kroz zrake blagog jutarnjeg sunca.

Laurel si nije mogla pomoći - buljila je.

Bezbroj je puta vidjela dečke kako trče bez majica, ali ovo je nekako bilo drukčije. Gledala je kako mu se mišići na rukama napinju kad je naišao na posebno gustu travu pa je morao uprijeti u kosilicu da je pomakne. Osjetila je lagano stezanje u prsima.

"Mislim da sam umrla i otišla u raj", reče Chelsea, i ne trudeći se sakriti divljenje u pogledu.

Kao da je osjetio da ga gledaju, David iznenada podigne glavu i pogleda Laurel ravno u oči. Brzo je počela proučavati svoje cipele.

Chelsea nije ni trepnula.

Kad je Laurel opet podigla glavu, David je navlačio majicu. "Hej, cure. Uranile ste." "Je li još rano?" upita Laurel. Pa već je bilo skoro devet. "Oh", reče ona, jer bilo joj je malo neugodno. "Zaboravila sam nazvati."

David slegne ramenima i nasmiješi se. "Nema veze." Pokaže na kosilicu. "Ionako sam gotov."

"Pa, odoh ja", reče Chelsea, iznenada opet zadihana. Okrene se tako da joj samo Laurel može vidjeti lice pa nečujno oblikuje usne u "Uau!", a zatim im oboma mahne i otrči niz ulicu.

David zahihće i zavrti glavom, gledajući za njom. Zatim se okrene prema Laurel i pokaže na kuću. "Hoćemo li? Biologija nikoga ne čeka."

Kad su u ponedjeljak predali riješene testove, David se okrene prema Laurel. "I, je li bilo tako gadno?"

Laurel se nasmiješi. "Dobro, nije bilo baš *tako* gadno. Ali samo zato što si mi pomogao."

U subotu su učili puna tri sata, a u nedjelju su cijeli sat proveli razgovarajući. Dobro, taj telefonski razgovor nije imao nikakve veze s biologijom, ali možda je nešto naučila osmozom preko telefona. Možeš misliti.

Na trenutak je oklijevao, a onda reče: "Mogli bismo lako svaki put. Učiti zajedno." "Aha", reče Laurel, jer sviđala joj se pomisao na još *instrukcija*. "Ali sljedeći put bi ti mogao doći k meni", doda ona.

"Super."

Za vrijeme velikog odmora padala je kiša pa su se okupili ispod male sjenice. Tamo je rijetko tko jeo, jer nije bilo stolova, a ni betona, ali Laurel je voljela kvrgavo tlo i travu koja kao da se nikad nije uspijevala posve osušiti, unatoč tomu što je bila natkrivena.

Kad je padala kiša, obično bi svi ostali jeli unutra, ali danas su joj se pridružili David, Chelsea i dečko po imenu Ryan. David i Ryan gađali su se komadićima kruha, a Chelsea je preuzela ulogu komentatorice - kritizirajući način bacanja, loše gađanje i činjenicu da su "lopte" najčešće završile u gledalištu.

"Hej, ovo je bilo namjerno", reče Chelsea i podigne komadić kore koji ju je bio pogodio u prsa pa ga kvrcne natrag prema dečkima.

"Ma ne, bilo je potpuno slučajno", reče Ryan. "Pa sama si rekla da ja nisam u stanju pogoditi ništa što naciljam."

"Onda bi možda bilo najbolje da ciljaš u mene pa da mogu biti sigurna da me ništa neće pogoditi", odgovori mu ona brzo. Uzdahne i pogleda Laurel. "Nisam stvorena za život u sjevernoj Kaliforniji", reče ona, odmičući kosu s lica. "Ljeti mi je kosa dobra, ali čim padne malo kiše - bum! Pretvori se u ovo."

Chelsea je imala dugu smeđecrvenkastu kosu koja joj je padala niz leđa. Kad je bilo toplo i sunčano, imala je meke i svilenkaste kovrče, ali čim bi u

zraku bilo malo vlage - što je bilo gotovo jednako često - kosa bi joj se posve nakovršala i postala neukrotiva. Njezine su svijetlosive oči podsjećale Laurel na ocean u praskozorje, kad se čini da valovi koji dolaze iz polutame nemaju kraja.

"Meni je tvoja kosa lijepa", reče Laurel.

"To je zato što nije tvoja. Moram koristiti posebne šampone i regeneratore da bih uopće mogla proći češljem kroz nju." Ona pogleda Laurelinu glatku, ravnu kosu i kratko je dotakne. "Tvoja je baš meka na dodir. Što koristiš?"

"Oh, što god mi dođe pod ruku."

"Hmmm. "Chelsea joj još jednom dodirne kosu. "Upotrebljavaš li regeneratore koji se ne ispiru? Meni takvi najbolje djeluju."

Laurel udahne pa opet glasno izdahne.

"Zapravo, ne upotrebljavam ništa. Od svih mi regeneratora kosa bude nekako masna i uljasta. A ako upotrijebim šampon, čak i onaj hidratantni, kosa mi se jako isuši." "Znači li to da je uopće ne pereš?" Chelsea očigledno nije mogla ni zamisliti takvo što.

"Dobro je ispiram vodom. Mislim, čista je, ne?"

"Ali *ne upotrebljavaš šampon?*"

Laurel odmahne glavom, čekajući sumnjičavu primjedbu, ali Chelsea samo promrmlja: "Blago tebi", i vrati se svome ručku.

Te je večeri Laurel dobro pogledala svoju kosu. Bi li je trebala oprati? Ali izgledala je kao uvijek, a takva je i bila na opip. Ona okrene leđa prema ogledalu i dotakne kvržicu. U subotu ujutro bila je jedva zamjetna, ali preko vikenda je prilično narasla. "Super. Što se prišteva tiče, prvo pa muško", zagunđa ona prema svom odrazu. Sljedećega ju je jutro probudilo tupo trnjenje između lopatica. Odupirući se napadu panike, Laurel je požurila u kupaonicu i istegnula vrat da može bolje pogledati u zrcalo.

Kvrga je sad bila veća od kovanice!

Nije to bio prišt. Pažljivo je dotaknula izbočinu, osjetivši neobične trnce gdje god bi doticala. Uspaničena, pritisnula je spavaćicu na prsa i potrčala niz hodnik prema sobi svojih roditelja. Podigla je ruku da će pokucati, ali onda se prisilila zastati i nekoliko puta duboko udahnuti.

Laurel se pogleda i iznenada se osjeti prilično budalasto. Što joj je došlo? Stoji u hodniku praktički samo u gaćicama!

Zgranuta, polako se odmakne od vrata tatine i mamine spavaće sobe pa se na prstima odšulja natrag u kupaonicu, brzo zatvorivši vrata za sobom što

je tiše mogla. Opet se okrene prema ogledalu i pogleda izbočinu. Namještala se tako da je može vidjeti iz raznih kutova, sve dok nije uspjela samu sebe uvjeriti da i nije tako velika kao što joj se na prvi pogled bilo učinilo.

Laurel je odgajana u uvjerenju da ljudsko tijelo zna kako se brinuti samo za sebe. Većina stvari - ako se ne umiješamo - proći će sama od sebe. Njezini su roditelji živjeli na takav način. Nikad nisu išli liječniku, čak ni po antibiotike.

"To je samo golemi prišt. Proći će sam od sebe", reče Laurel svom odrazu, zvučeći točno kao mama.

Prekopala je po maminoj ladici i pronašla melem koji je mama pripremala svake godine. Sadržao je ružmarin, lavandu, ulje čajevca i tko zna što sve ne, a mama ga je stavljala na sve.

Ne može štetiti.

Laurel je prstom zagrabila u posudicu s melemom slatka mirisa pa ga je počela razmazivati po izbočini na leđima. Zbog trnaca izazvanih dodirima i žarenja od ulja čajevca imala je osjećaj da joj leđa gore pa je brzo navukla spavaćicu preko glave, iskrala se iz kupaonice i odšuljala se u svoju sobu.

Za taj je dan odabrala široku sportsku majicu kratkih rukava. Premda bi i većina njezinih majica bez rukava prekrila kvržicu, Laurel nije htjela riskirati. Ta grozota na leđima može postati samo još gora pa je bolje sakriti je pod majicom. Osjećala je trnce svaki put kad bi se nešto očešalo o kvržicu, bila to majica ili kosa, a i svaki put kad bi je dotaknula. Kad je napokon krenula dolje u prizemlje, bila je uvjerena da je svaki živac u njezinu tijelu spojen na tu izbočinu.

Do kraja dana u četvrtak već joj je bilo jasno da ta stvar na njezinim leđima nije prišt. Ne samo da je nastavila rasti, nego kao da je tijekom posljednja dva dana rasla *brže*. Tog je jutra već bila veličine loptice za golf.

Laurel je sišla na doručak odlučno naumivši sve reći roditeljima. Već je zinula, ali u posljednjem je trenutku izgubila hrabrost pa je samo rekla tati neka joj doda dinju. Budući da je već nekoliko dana nosila široke majice i raspuštenu kosu, nitko nije ništa primijetio, ali bilo je samo pitanje vremena - pogotovo ako ta kvrga nastavi rasti. *Ako*, ponavljala si je Laurel, *ako nastavi rasti. Možda mamin melem ipak pomogne.*

Već je tri dana mazala taj dio leđa melemom, ali nije previše pomoglo. Doduše, melem s uljem čajevca i nije predviđen za liječenje nečega tako velikog i što tako brzo raste. Možda je u pitanju tumor. Laurel je bila

sigurna da je negdje čula o tumorima na kralješnici. Duboko udahne. Vjerojatnije je da je tumor.

"Halo? Slušaš li me?" Chelsein se glas probije kroz Laureline misli pa se ona okrene prema svojoj prijateljici.

"Što?"

Chelsea se samo nasmije. "Tako sam si i mislila", reče pa nastavi tiše: "Jesi li dobro? Izgledalo je kao da uopće nisi ovdje."

Laurel podigne pogled i na trenutak se nije mogla sjetiti na koji sat ide. "Dobro sam", promrmlja pomalo uzrujano. "Samo sam se zamislila."

Chelsea se nakratko zagleda u nju, a onda sumnjičavo podigne jednu obrvu.

"Dobro."

Pridružio im se David i uskladio korak s njihovim. Kad je Chelsea skrenula prema svojoj učionici, Laurel je ubrzala korak nadajući se da će on ostati iza nje. Povukao ju je natrag.

"Gdje gori, Laury? Zvonit će tek za tri minute."

"Nemoj me tako zvati", otrese se ona prije nego što se stigla zaustaviti.

Davidova su se usta naglo zatvorila, a dok se oko njih slijevala rijeka učenika, više nije rekao ni riječ.

Laurel je tražila riječi kojima bi mu se ispričala, ali što mu je mogla reći? *Oprosti, Davide, malo sam živčana jer možda imam tumor.* Umjesto toga izlaze: "Ne volim nadimke."

David je već na lice navukao osmijeh. "Nisam znao. Žao mi je." Provukao je prstima kroz kosu. "Jesi li..." Nije dovršio, kao da se predomislio. "Dođi. Otpratit ću te do učionice."

Sad joj je bilo pomalo neugodno. Kad su došli do vrata, ona se okrene i mahne mu preko ramena. "Vidimo se."

"Laurel?"

Opet se okrenula prema njemu.

"Što radiš u subotu?"

Oklijevala je. Bila se nadala da će David i ona opet nešto raditi zajedno, a sve do jutros smišljala je način kako da mu ležerno nešto predloži. Ali sad joj se činilo da to možda i nije tako dobra zamisao.

"Mislio sam da bismo se mogli naći - nas nekoliko - i napraviti piknik, možda i zapaliti krijes. Chelsea je rekla da bi došla, a i Ryan, Molly i Joe. Možda još nekoliko ljudi." Hrana, pijesak i zadimljena vatra. Ništa od toga nije joj zvučalo zabavno.

"Malo je prehladno za plivanje, ali... znaš. Netko uvijek završi u vodi. Bit će zabavno." Laurelin je lažni osmijeh izbljedio. Mrzila je osjećaj slane vode na koži. Čak i nakon tuširanja osjećala bi sol u porama. Posljednji se put kupala u oceanu prije nekoliko godina, a nakon toga danima se osjećala umornom i tromom. Uostalom, u kupaćem kostimu nikako ne bi mogla sakriti kvrgu - ili što god to bilo - na leđima.

Zadrhtala je pri pomisli do koje bi veličine mogla narasti za dva dana! Ne može ići, čak i da želi. "Davide, ja..." Bilo joj je mrsko odbiti ga. "Ne mogu."

"Zašto?" upita David.

Mogla bi reći da mora raditi u knjižari - do prije dva tjedna svake je subote pomagala tati - ali nije mu htjela lagati. "Jednostavno ne mogu", promrmlja i šmugne kroz vrata, ni ne pozdravivši se s njim.

U petak ujutro kvrga je bila veličine loptice za tenis. Definitivno je to bio tumor. Nije čak ni morala otići u kupaonicu i pogledati. Dovoljno je bilo samo je opipali.

Nema majice koja bi to mogla sakriti.

Prekopala je po ladicama da pronađe košulju s volančićima koja bi barem prikrila izbočinu. Čekala je u sobi do posljednjega trenutka, a onda je samo protrčala kroz kuhinju doviknuvši roditeljima "Dobro jutro!" i odmah zatim "Doviđenja!"

Ostatak dana vukao se puževom brzinom. Kvruga joj je sad bridjela cijelo vrijeme, a ne samo na dodir. Nije mogla misliti ni o čemu drugom, kao da joj je misao o tomu stalno zujala u glavi. Za vrijeme velikog odmora ni sa kim nije razgovarala i bilo joj je krivo zbog toga, ali leđa su joj tako bridjela da se ni na što drugo nije mogla usredotočiti.

Na posljednjem je satu četiri puta krivo odgovorila na postavljeno joj pitanje premda je svako sljedeće bilo lakše od prethodnoga, kao da joj je profesorica Martinez pokušavala dati priliku da si osvjetla obraz, ali ne bi imala ništa manje uspjeha da joj se obratila na svahiliju. Čim je zazvonilo za kraj sata, Laurel je skočila sa stolice i prije svih požurila prema vratima, da je profesorica ne stigne zadržati i pitati što je bilo.

Ugledala je Davida i Chelsea kako razgovaraju pred Chelseinim ormarićem pa je brzo krenula u suprotnom smjeru i požurila prema stražnjem izlazu, nadajući se da se nijedno od njih neće okrenuti i prepoznati je s leđa. Čim je izišla iz škole, zaputila se preko igrališta, premda je još premalo poznavala grad da bi točno znala kamo ide. Dok je

hodala, strah je u njoj rastao. *Što ako je rak? Rak neće proći sam od sebe. Možda bih trebala reći mami.*

"U ponedjeljak", prošapće sama sebi, dok joj je hladan vjetar kuštrao kosu. "Ako ne nestane do ponedjeljka, reći ću roditeljima."

Počela se penjati uz tribine, sve do vrha, a koraci su joj odzvanjali po metalnim stubama. Naslonila se na ogradu i zagledala se preko vrhova drveća u obzor na zapadu. Tako visoko iznad okoline osjećala se kad da ne pripada ovamo. Što je posve odgovaralo situaciji.

Začuvši korake iza sebe, naglo se okrene i ugleda Davidovo posramljeno lice. "Hej", reče on.

Laurel nije odgovorila, a u njoj su se za prevlast borili olakšanje i uzrujanost.

Mahnuo je rukom prema klupi na kojoj je stajala. "Smijem li sjesti?"

Laurel je na trenutak ostala nepomično stajati, a zatim sjedne i potapše mjesto pokraj sebe, lagano se osmjehnuvši.

David je oprezno sjeo, kao da nije siguran bi li vjerovao njezinu pozivu. "Nisam te htio slijediti", reče, nagnuvši se naprijed i nalaktivši se na koljena. "Mislio sam te pričekati dolje, ali..." Slegnuo je ramenima. "Što da kažem? Nestrpljiv sam..."

Laurel nije ništa rekla.

Dugo su tako sjedili u tišini. "Jesi li dobro?" upita David, a glas mu je zvučao neprirodno glasno, jer odbijao se od praznih metalnih klupa.

Laurel osjeti kako joj se oči pune suzama, ali počne treptati da ih otjera. "Bit ću dobro."

"Cijeli si tjedan tako tiha."

"Oprosti."

"Jesam... jesam li ja što učinio?"

Laurel brzo podigne glavu. "Ti? Ne, Davide. Ti si... super." Obuzme je osjećaj krivnje. "Samo mi je težak dan, to je sve. Doći ću k sebi preko vikenda. Obećavam ti da ću u ponedjeljak biti bolje."

David klimne, pa opet zavlada tišina, teška i neugodna. Na kraju on pročisti grlo i upita: "Mogu li te otpratiti kući?"

Ona zatrese glavom. "Još ću malo ostati ovdje. Bit ću dobro", doda.

"Ali..." No nije nastavio. Klimnuo je glavom, ustao i krenuo dolje. Ipak se na trenutak okrenuo. "Ako išta trebaš, znaš moj broj."

Laurel klimne glavom. Znala ga je napamet.

"Dobro." Prebacio je težinu s noge na nogu. "Idem sad."

Prije no što je posve izmaknuo iz vida, Laurel dovikne: "Davide?"

Ali kad se okrenuo prema njoj, lica tako otvorena i iskrena, izgubila je hrabrost.

"Lijepo se zabavi sutra", reče ona.

Lice mu se malo objesilo, ali klimnuo je i nastavio silaziti.

Te je večeri Laurel sjedila za toaletnim stolićem u kupaonici i zurila u svoja leđa.

Suze su joj se slijevale ni obraze dok je mazala izbočinu melemom - koji ni dosad nije pomogao pa ni sad nije očekivala čudo, ali jednostavno je morala nešto učiniti.

PET

Subota je osvanula svježa, s tek laganom izmaglicom koju će sunce do podneva rastjerati. Laurel je bila sto posto sigurna da će svi koji se budu okupili oko krijesa prije ili kasnije završiti u hladnoj vodi Tihog oceana pa joj je sad bilo dvostruko draže što je odbila poziv. Još je nekoliko minuta ostala ležati u krevetu, gledajući izlazak sunca u svim njegovim bojama: nekoliko nijansi ružičaste, narančaste i meke, magličaste plave. Većina ljudi redovito je uživala u zalascima sunca, ali Laurel je svitanje ostavljalo bez daha. Ona pomisli na sve te ljude u njezinu gradu koji prespavaju taj nevjerojatan prizor. Na primjer, njezin otac. Volio je dugo spavati, a subotom je rijetko ustajao prije podneva. Subotu je u šali zvao "spavata".

Nasmiješila se na tu pomisao, ali uskoro joj se u misli ušuljala stvarnost. Prsti su se prikrali ramenu i krenuli prema lopaticama. Oči su joj se širom otvorile. Zatomila je krik kad se i druga ruka pridružila prvoj, da potvrdi ono sto je osjetila.

Kvrga je nestala.

Ali sad je tamo bilo nešto drugo. Nešto dugačko i hladno.

I *mного* veće od kvрге.

Ljutita na sebe i činjenicu da u sobi nema ogledalo, Laurel izvije vrat pokušavajući vidjeti što je to, ali vidjela je samo zaobljene rubove nečeg bijeloga. Zaogrnila se tankim pokrivačem i potrčala prema vratima. Pažljivo ih odškrine. Čula je kako tata hrče, ali mama je katkad znala rano ustati i biti jako tiha. Laurel širom otvori vrata -prvi put svjesno zahvalna za dobro podmazane zglobnice - i sklizne niz hodnik prema kupaonici, sve vrijeme leđima uza zid. Kao da će to pomoći.

Nesigurnim je rukama otvorila vrata kupaonice i počela petljati oko zasuna. Prestala je zadržavati dah tek kad je začula kako je brava škljocnula. Naslonila je čelo na grubo, nebrušeno drvo, prisiljavajući se da uspori disanje. Prsti su pronašli prekidač za svjetlo i uključili ga. Ona duboko udahne, zatrepće da otjera crne mrlje koje su joj plesale pred očima pa zakorači prema ogledalu.

Nije se morala okrenuti da vidi što joj je na leđima, jer dva dugačka plavičastobijela oblika uzdizala su joj se iznad ramena. Na trenutak je bila kao opčinjena, zureći širom otvorenih očiju. Bilo je jezovito lijepo - gotovo prelijepo da bi se moglo opisati riječima.

Polako se okrenula da bolje vidi. S mjesta gdje je bila kvrga sad su se protezale tanke izrasline poput latica, oblikujući joj na leđima lagano zakrivljenu četverokraku zvijezdu. Najduže su se latice širile preko ramena i provirivale joj oko struka, a bile su dulje od trideset centimetara i široke kao dlan. Manje latice - dugačke dvadesetak centimetara - spiralno su se uvijale oko središta, ispunjavajući ostatak prostora.

Tamo gdje se golemi cvijet spajao s kožom vidjelo se nekoliko sitnih zelenih listova. Sve su latice u sredini bile tamnoplave boje, koja je blijedila u najnebeskije plavu, a na rubovima prelazila u bijelu. Rubovi su bili namreškani i strašno su podsjećali na afričke ljubice koje je mama tako brižno uzgajala u kuhinji. Latica je ukupno bilo dvadesetak. Možda i više.

Laurel se opet okrene licem prema zrcalu, gledajući latice koje su joj lebdjele pokraj glave. Izgledale su gotovo kao krila.

Iz transa je prene oštro kucanje na vratima. "Jesi li gotova?" upita mama pospano. Laurel zabije nokte u dlanove, užasnuto zureći u te goleme bijele stvari na leđima. Lijepo su, da, ali komu drugome na leđima raste golem cvijet? Ovo je bilo deset - ne *-sto* puta gore od kvрге. Kako da *to* sakrije?

Možda se te latice mogu jednostavno iščupati. Ona primi jednu i snažno pouče. Niz kralješnicu joj sijevne takav bol da je morala stisnuti zube da ne vrisne. Ali nije uspjela zatomiti bolno stenjanje.

Mama opet pokuca. "Laurel, jesi li dobro?"

Nekoliko je puta duboko udahнула, čekajući da bol popusti i da joj se vrati moć govora. "Dobro sam", reče malo drhtavim glasom. "Pričekaj minutu."

Brzo je pogledom prelazila po kupaonici, tražeći nešto upotrebljivo. Tanka spavaćica s naramenicama nije joj bila od prevelike koristi. Dohvati veliki ručnik i prebaci ga preko ramena pa se čvrsto ogrne njime. Provjerivši u ogledalu da joj slučajno ne viri koja latica, Laurel otvori vrata i prisili se na osmijeh. "Oprosti što sam bila tako dugo unutra."

Mama trepne. "Tuširala si se? Nisam čula vodu da teče."

"Brzo sam to obavila", oklijevala je Laurel. "A nisam močila kosu", doda.

Ali mama ionako nije pridavala previše pozornosti njezinim riječima. "Kad se odjeneš, siđi pa ću ti napraviti nešto za doručak", reče i zijevne. "Čini se da će biti lijep dan."

Laurel šmugne pokraj mame u sigurnost svoje sobe. Nije bilo zasuna na vratima, ali gurnula je stolac ispod kvake, onako kako to rade u filmovima. Sumnjičavo je pogledavala u vrata i stolac, jer nije izgledalo kao da bi moglo ikoga zadržati da ne uđe, ali bilo je to najbolje što je znala.

Pustila je da joj ručnik padne s ramena i provjerila zgnječene latice. Bile su malo izgužvane, ali nisu boljele. Povukla je jednu preko ramena, gledajući je. Kvruga na leđima bila je jedno, ovo je nešto sasvim drugo - što da radi?

Pomirisala je laticu, zastala pa je opet približila nosu. Mirisala je kao voćka u cvatu, ali jače. Opojni je miris već počeo ispunjavati cijelu sobu. Pa... jest golemo, ali barem ne smrdi. Morat će mami reći da si je nabavila novi parfem ili nešto slično. Laurel opet udahne miris i pomisli da bi bilo lijepo da *zaista* možeš kupiti parfem koji tako divno miriše.

Kad joj je napokon došlo do svijesti što se dogodilo, kao da se soba zavrtjela oko nje. Osjetila je kako je steže u prsima dok se pitala što da učini.

Prvo ono najvažnije: mora ih sakriti.

Laurel otvori ormar i stane ispred njega, tražeći nešto što bi moglo sakriti golemi cvijet koji joj je rastao iz leđa, ali kad je u kolovozu bila kupovala odjeću, nije joj baš to bilo na pameti. Laurel zastenje pri pogledu na ormar pun laganih, tankih košuljica i ljetnih haljina. Koje ništa ne skrivaju.

Prekopala je po odjeći i dograbila nekoliko majica. Provjerivši je li zrak čist, potrčala je u kupaonicu, zaklinjući se da će si još danas kupiti ogledalo za sobu. Vrata su se zatvorila malo glasnije no što se nadala pa je još nekoliko sekundi ostala stajati s uhom na hladnom drvetu, ali nije se čuo mamin glas.

Prvu majicu nije mogla ni navući preko golemoga cvijeta. Zurila je u ogledalo. Mora postojati neki bolji način.

Dohvatila je što je mogla više latica i pokušala ih omotati oko ramena. Nije bilo dobro. Osim toga, ne bi htjela ostatak života - ma koliko to dugo bilo - nositi majice dugih rukava. Povukla ih je ispod pazuha i omotala ih oko struka. To je već bilo bolje. *Mnogo* bolje. S jedne vješalice dohvati dugački svileni šal i omota ga oko struka, pričvrstivši latice uz kožu. Zatim

preko donjeg dijela šala navuče kratke hlače. Nije boljelo, ali osjećala se sputanom i utegnutom.

Svejedno, bolje i to nego ništa. Odabrala je laganu široku bluzu u rustikalnom stilu i navukla je preko svega. A zatim se sa strepnjom pogledala u zrcalo.

Prilično dojmljivo, morala je priznati. Tkanina bluze ionako je bila izgužvana pa se se ispod nje ništa nije vidjelo. Izbočina na leđima bila je jedva zamjetna, čak i kad se gleda sa strane, a ako počešlja kosu unatrag preko nje, uopće se neće vidjeti. Dobro, jedan je mali problem bio riješen.

Ostalo je još stotinu velikih.

Ovo nije bila samo nešto što se svima događa u pubertetu. Promjene raspoloženja, akne, čak i mjesečnice koje traju tjednima, sve je to donekle normalno... ali kad ti iz prišta veličine teniske loptice na leđima izrastu goleme laticice? To je nešto posve drugo.

Ali što? Takve stvari vidiš u jeftinim filmovima strave i užasa. Čak i da nekomu kaže, tko bi joj povjerovao? Nikad, čak ni u najgorim noćnim morama, nije si mogla zamisliti da će joj se jednoga dana dogoditi nešto ovakvo.

Ovo će joj uništiti cijeli život. Cijelu budućnost. Sve će nestati u trenu.

U kupaonici iznenada je postalo odveć vruće, odveć tijesno, odveć mračno, odveć...

sve. Očajnički se želeći maknuti od kuće, Laurel šmugne kroz kuhinju i usput dohvati limenku soka pa otvori stražnja vrata.

"Ideš u šetnju?" upita mama.

"Aha", reče ona ne okrećući se.

"Lijepo se provedi."

Laurel samo nešto promrmlja ispod glasa.

Otrčala je niz puteljak prema šumi, ne obazirući se na rosno zelenilo oko sebe. Na zapadnom obzoru, tamo odakle je dolazila s oceana, još su se zadržali ostaci magle, ali visoko gore nebo je bilo plavo i vedro, a sunce se polako, ali sigurno penjalo sve više. Dan će zaista biti lijep. *Naravno*. Osjećala se kao da joj se Majka Priroda ruga. Život joj se raspadao po šavovima, a unatoč tomu - ili možda njoj za inat - sve je oko nje bilo prekrasno.

Kliznula je iza velike nakupine stabala, tako da je se više nije moglo vidjeti ni s ceste ni iz kuće, ali ni to joj nije bilo dovoljno pa je nastavila hodati.

Nakon nekoliko minuta zastala je i osluhnula ima li nekoga ili nečega u blizini. Kad se osjetila sigurnom, podigla je košulju i odmotala šal koji ju je sputavao. Kad su se latice vratile u izvorni položaj, s usana joj se otme uzdah. Osjećala se kao da je puštena iz tijesne, skućene kutije.

Kroz krošnje stabala doprla je zraka sunca, tako da joj je sjena pala ispred nje -izgledala je kao golemi leptir prozračnih krila. A baš kao što baloni bacaju neobične sjene, tako je i njezina bila pomalo plavkasta. Pokušala je pomaknuti te latice nalik krilima, ali premda ih je osjećala - svaki njihov centimetar koji je upijao sunčevu svjetlost - nije mogla upravljati njima. Nešto što ti tako uništi cijeli život ne bi smjelo biti tako lijepo.

Dugo je zurila u sjenu na tlu, pitajući se što sad. Da kaže roditeljima? Obećala si je da će im reći u ponedjeljak ako kvrga ne nestane.

Pa, *nestala je.*

Povukavši jednu dugačku laticu preko ramena. Laurel prijeđe prstima po površini.

Bila je tako mekana. I nije boljelo. *Možda će nestati samo od sebe,* pomisli ona optimistično. Tako je mama uvijek razmišljala. Većina stvari najčešće prođe sama od sebe. Možda... možda će sve biti dobro.

Dobro? Ta joj je riječ ispunila um i kao da joj je odzvanjala u glavi. *Iz leđa mi raste golemi cvijet. Kako bi to moglo biti dobro?!*

Osjećaji su joj bili uzburkani kao da ih je poharao uragan, ali misli su joj se iznenada usredotočile na Davida. Možda bi joj David mogao pomoći da pronađe smisao u svemu ovome. Mora postojati neko znanstveno objašnjenje. On ima mikroskop -stvarno dobar mikroskop, ako je suditi po njegovim riječima. Možda bi joj on mogao reći što je ovo. A čak i da joj kaže da nema pojma, neće ništa izgubiti.

Opet je omotala šal oko latica, a zatim požuri prema kući, zamalo se zaletjevši u tatu koji je upravo uteturao u kuhinju.

"Tata!" reče ona iznenađeno. Njezini već ionako tanki živci sad su se dodatno istanjili.

On se nagne i poljubi je u vrh glave. "Jutro, srećo." Obrglio ju je oko ramena, a Laurel nervozno uvuče dah nadajući se da nije osjetio latice kroz košulju.

Ali njezin otac jedva da je išta primijećivao prije druge šalice kave.

"Zašto si ustao?" upita ona pomalo drhtavim glasom.

On zastenje. "Moram ići otvoriti knjižaru. Maddie je uzela slobodan dan."

"Dobro", reče Laurel rastreseno, trudeći se da tu promjenu rutine ne protumači kao loš znak.

Počeo je micati ruku, a zatim zastane i pomiriše zrak kraj njezina ramena. Laurel se sledila. "Baš fino mirišeš. Trebala bi češće upotrebljavati taj parfem."

Ona klimne glavom, moleći u sebi da joj oči ne iskoče iz duplji, pa se polako oslobodi iz tatina zagrljaja. Brzo dohvati bežični telefon i požuri uza stube.

U svojoj je sobi dugo samo zurila u telefon prije no što su njezini prsti uspjeli utipkati Davidov broj. Javio se već nakon prvog zvona. "Halo?"

"Hej", reče ona brzo, boreći se sa željom da prekine vezu.

"Laurel. Hej! Što ima?"

Sekunde su prolazile u tišini.

"Laurel?"

"Da?"

"Ti si nazvala mene."

Još tišine.

"Mogu li doći k tebi?"

"Možeš. Kad?"

"Odmah?"

ŠEST

Nekoliko minuta poslije Laurel je opet postavila stolicu s naslonom ispod kvake. Podigla je prednji dio košulje i lagano izvukla jednu bijeloplavu laticu ispod šala. Na njezinu je dlanu izgledala tako bezazleno. Gotovo da je mogla zaboraviti da joj je pričvršćena za leđa. Uzela je mamine škarice za nokte i zagledala se u rub latice. Vjerojatno joj ne treba velik dio. Opet je dobro pogleda i odabere mali zakrivljeni dio na namreškanom vrhu.

Pokušavala se pripremiti na ono što slijedi. Najradije bi sklopila oči, ali bojala se da bi na taj način napravila još više štete. U sebi je brojala *je dan, dva, tri...* Namjeravala je brojati do pet. Nakon što je samu sebe u glavi nazvala kukavicom, opet postavi škarice u položaj za rezanje. *Jedan, dva, tri, četiri, pet!* Pritisnula je, a škarice su oštro odrezale bijeli komadić koji je pao na posteljinu. Laurel je duboko uvukla zrak i nekoliko je sekundi poskakivala gore-dolje dok nije prestalo peći, a onda je pogledala zarezano mjesto. Nije krvarilo, ali izišlo je malo prozirne tekućine. Laurel ju je obrisala ručnikom prije no što je opet gurnula vrh latice pod šal. Bijeli je komadić zamotala u papirnatu maramicu i spremila ga u džep.

Odskakutala je niza stube, trudeći se izgledati posve bezbrižno. Prozujala je pokraj mame i tate koji su sjedili za stolom i doručkovali, rekavši im: "Idem k Davidu."

"Čekaj malo", reče tata.

Laurel zastane, ali nije se okrenula.

"A kako bi bilo da pokušaš sa: 'Smijem li ići k Davidu?'"

Laurel se okrene s usiljenim smiješkom na licu. "*Smijem* li ići k Davidu?"

Tata nije ni podigao pogled s novina dok je prinosiso šalicu s kavom ustima. "Naravno.

Lijepo se provedi."

Laurel se trudila polako hodati do vrata, ali čim su se zatvorila za njom potrčala je prema biciklu i odjurila. Davidova je kuća bila samo nekoliko ulica niže pa je ubrzo već naslanjala bicikl na njegovu garažu. Stala je na

otirač pred žarkocrvena vrata i brzo pozvonila, prije nego što se predomisli, podvije rep i pobjegne kući. Čuvši korake koji idu prema vratima, ona zadrži dah. Vrata su se otvorila.

Bila je to Davidova majka. Laurel je pokušala sakriti iznenađenje na licu, premda ne zna zašto ju je to začudilo - na kraju krajeva, bila je subota pa je i trebala očekivati da mu je mama kod kuće. Prije toga vidjele su se samo jednom. Na sebi je imala slatku crvenu majicu bez rukava i traperice, a duga, gotovo crna valovita kosa padala joj je niz leđa. Laurel nikad prije nije upoznala nijednu mamu koja je izgledala manje "mamasto". Mislila je to kao kompliment.

"Laurel, lijepo je opet te vidjeti."

"Dobro jutro", reče Laurel nervozno i ostane stajati pred vratima.

Srećom, naišao je David. "Hej", reče on, široko se nasmiješivši. "Uđi." Pozvao ju je niz hodnik. "Laurel treba pomoć oko zadaće iz biologije", objasni on mami. "Bit ćemo u mojoj sobi."

Davidova im se majka nasmiješi. "Trebate li štogod? Grickalice ili nešto slično?" On odmahne glavom. "Samo malo mira. Zadaća je prilično zahtjevna."

"Onda ću vas pustiti da se posvetite tomu."

Zelena vrata Davidove sobe bila su odškrinuta. On ih otvori širom i pokaže Laurel neka uđe. Sagnuo se i izvukao spiralno uvezanu bilježnicu iz biologije, a nakon što je provjerio da mama više ne stoji u hodniku, on zatvori vrata.

Laurel je buljila u njih. I prije je već bila u njegovoj sobi, ali nikad sa zatvorenim vratima. Sad je prvi put zapazila da se ni njegova soba ne može zaključati. "Tvoja mama neće prisluškivati na vratima ili tako nešto?" upita Laurel, osjećajući se budalasto još dok je to izgovarala.

David frkne nosom. "Nikad. Zaradio sam pravo na privatnost ne pitajući zašto neki muškarci s kojima navečer iziđe odlaze tek ujutro. Ja ne guram nos u njezine stvari, ona ga ne zabada u moje."

Laurel se nasmije, osjećajući se malo manje nervoznom sad kad je već bila ovdje. David joj pokaže neka sjedne na krevet, a on se spusti na stolicu. "No?" reče nakon nekoliko sekundi.

Sad ili nikad. "Zapravo, nadala sam se da bi možda mogao pogledati nešto pod mikroskopom."

Preko lica proleti mu zbunjen izraz. "Mojim mikroskopom?"

"Rekao si da je dobar, nisi li?"

Brzo se sabrao. "Uh, dobro. Može."

Laurel izvadi maramicu iz džepa i pruži mu je. "Možeš li mi reći što je to?"

On pažljivo razmota rupčić i pogleda bijeli komadić. "Izgleda kao dio cvjetne laticice." Laurel se prisili ne zakolutati očima. "Možeš li pogledati pod mikroskopom?" "Naravno." On se okrene prema stolu punom razne opreme - neke je dijelove Laurel prepoznala iz biološkog laboratorija. Ali ne mnogo njih. Skinuo je sivi prozirni zaštitni pokrov s blistavog mikroskopa i iz kutije uzeo stakalce.

"Smijem li razrezati ovo?" upita, pogledavši je.

Laurel zadrhti, prisjećajući se kako ga je odrezala sa sebe prije manje od pola sata pa klimne. "Što god treba."

David odreže sićušni komadić, doda malo žućkaste otopine i poklopi drugim stakalcem pa gurne sve pod mikroskop. Nakon malo podešavanja leće proviri kroz zurilo. Minute su prolazile sporo dok je pregledavao uzorak pod različitim kutovima.

Napokon se odmaknuo. "Sa sigurnošću ti mogu reći samo to da je ovo dio biljke i da su stanice jako aktivne, što znači da je u fazi rasta. Cvatnje, ako je suditi prema boji."

"Dio biljke? Jesi li siguran?"

"Prilično", reče on, ponovno pogledavši.

"Nije dio... životinje?"

"A-a. Nema teorije."

"Kako znaš?"

Prolistao je kroz nekoliko prethodno pripremljenih i označenih slajdova u drugoj kutiji.

Izabrao je jedan s ružičastom mrljom i opet podesio mikroskop. "Dođi ovamo", reče on, ustavši i pokazavši njoj neka sjedne.

Zauzela je njegovo mjesto i oprezno se nagnula nad mikroskop.

"Neće te ugristi", reče on i nasmije se. "Primakni se bliže."

Poslušala ga je i pogledala. Na stakalcu je bio ružičasti svijet protkan ljubičastim crtama i točkicama. "Što bih trebala vidjeti?"

"Pogledaj stanice. Izgledaju kao one u knjizi iz biologije. Vidiš kako su okrugle ili nepravilna oblika? Izgledaju kao međusobno povezane kuglice." "Dobro."

On privuče mikroskop bliže sebi pa zamijeni stakalce onim koje je maloprije pripremio. Izoštrivši sliku, opet gurne mikroskop prema njoj.

"Pogledaj sad ovo."

Opet se nagnula nad mikroskop, a ovog se stakalca bojala više nego onog prvog. Nadala se da David nije zamijetio kako joj se tresu ruke.

"Pogledaj sad stanice. Prilično su četvrtaste i jednolične. Biljne su stanice pravilne, životinjske nisu. A imaju i debele stanične stijenke poput ovih kakve vidiš ovdje. To ne znači da ne postoje četvrtaste životinjske stanice, ali one ne bi bile ovako jednoobrazne, a stijenke bi im bile mnogo tanje."

Laurel se zavali unatrag. To nije imalo nimalo smisla.

Na leđima joj je rasla biljka! Mutirani parazitski cvijet! Bit će nakaza nad nakazama, a ako itko ikad sazna, cijeloga će je života bockati i rezuckati. Počelo joj se vrtjeti u glavi i osjećala se kao da je netko iznenada isisao sav zrak iz sobe. Počelo ju je stezati u prsima i kao da nije mogla udahnuti dovoljno zraka. "Moram ići", promrmlja. "Čekaj", reče David primivši je za ruku. "Ne idi. Barem ne dok se malo ne smiriš." Pokušao ju je pogledati u oči, ali okretala se od njega. "Stvarno sam zabrinut za tebe. Zar mi ne možeš jednostavno reći što ti je?"

Zurila je u njegove plave oči. Bile su blage i iskrene. Znala je da bi on mogao čuvati tajnu. Vjerovala mu je. A morala je nekome reći. Nije se uspijevala sama nositi s tim. Zaista nije.

Možda bi on shvatio. Što je mogla izgubiti?

Oklijevala je. "Nećeš nikomu reći? Nikad?"

"Nikad."

"Kuneš se?"

On ozbiljno klimne.

"Moram čuti kako to izgovaraš, Davide."

"Kunem se."

"Ovo obećanje nema rok trajanja. *Ako* ti kažem", jasno se čuo naglasak na *ako*, "nikad nikomu ne smiješ reći. Nikad. Ni za deset godina, ni za pedeset..."

"Laurel, prestani. Obećavam ti da nikomu neću reći. Osim ako mi ti ne kažeš da mogu."

Zurila je u njega. "To nije dio cvijeta neke biljke, Davide. To je dio *mene*."

David ju je dugo gledao. "Kako to misliš - da je dio tebe?"

Prešla je točku s koje nema povratka. "Pojavila mi se kvrga na leđima. Zato sam se tako čudno ponašala. Mislila sam da imam rak ili nekakav

tumor. Ali jutros mi je na leđima procvala ta... ta cvjetolika stvar. Iz leđa mi raste *cvijet*." Zavalila se unatrag, prekrizivši ruke na prsima, pogledom ga izazivajući neka je sad prihvati takvu.

David je buljio u nju, poluotvorenih usta. Zatim ustane, podboči se i stisne usne. Okrene se i priđe krevetu pa sjedne, nalaktivši se o koljena. "Pitat ću samo jednom, jer moram - ali nikad više neću ponoviti pitanje, zato što ti vjerujem, dobro?" Ona klimne glavom.

"Je li ovo šala ili stvarno vjeruješ u to što si upravo rekla?"

Skočila je na noge i krenula prema vratima. Pogriješila je što je došla k njemu. Užasno je pogriješila. Ali prije no što je stigla okrenuti kvaku, David stane ispred nje, priječeći joj prolaz.

"Čekaj. Rekao sam ti da moram pitati - jednom. I mislio sam to. Zakuni mi se da to nije šala i vjerovat ću ti."

Uzvratila mu je pogled, pomno mu se zagledavši u oči. Ono što je vidjela u njima iznenadilo ju je. Nije to bila nevjerica nego nesigurnost. Nije htio biti žrtvom glupe šale. Morala mu je dokazati da mu nikad ne bi učinila nešto takvo.

"Pokazat ću ti", reče ona, ali zvučalo je više kao pitanje.

"Dobro." I njegov je glas bio oprezan.

Okrenula mu je leđa i počela prčkati po čvoru kojim je bila zavezala šal. Kad je oslobodila goleme laticice, ona podigne stražnji dio košulje da se polako usprave u normalan položaj.

Davidu se objesila čeljust, a oči su mu se potpuno raširile. "Ali kako - ne možeš - pa to je - koga vraga...?"

Laurel iskrivi lice. "Točno."

"Smijem... smijem li pogledati izbliza?"

Laurel klimne, a David zakorači naprijed, oklijevajući.

"Ne grizem", reče ona, ali bez imalo šale u glasu.

"Znam, samo što..." Lice mu se zacrvenjelo. "Nema veze." Prišao joj je bliže i polako prešao prstima po dugoj, glatkoj površini latica. "Je li to u redu?" upita je.

Laurel klimne.

David je vrlo nježno dodirivao mjesto gdje joj se koža spajala s malim zelenim listovima. "Nema nikakva prijelaza. Kao da ti rastu iz kože. Ovo je nešto najčudesnije što sam ikada vidio."

Laurel je gledala u pod, ne znajući što bi rekla.

"Sad mi je jasno zašto si cijeli tjedan bila malo čudna."

"Nemaš pojma kako mi je bilo", reče Laurel i sjedne na krevet, okrenuvši leđa prema prozoru da latice budu na suncu. Dodir sunčevih zraka bio je neobično utješan.

David je zurio u nju, a oči su mu bile prepune pitanja. Ali ništa nije rekao. Sjeo je nasuprot njoj, a pogled mu je bježao s njezina lica prema vrhovima latica koje su joj stršale iznad ramena i natrag, "Jesi li...?" Ali prekinuo se.

Nakon minutu-dvije ustao je i nekoliko puta otkoračao gore-dolje po sobi. "Bi li moglo...?" Opet se prekinuo i nastavio koračati.

Laurel protrlja sljepoočnice. "Molim te, nemoj hodati amo-tamo, izluđuješ me."

David odmah sjedne. "Oprosti." Opet se zagleda u nju. "Znaš da je to nemoguće, zar ne?"

"Vjeruj mi, svjesna sam toga."

"Znam da vidjeti znači vjerovati, ali osjećam se kao da... ako nekoliko puta trepnem, probudit ću se... ili će mi se vid iznenada raščistiti."

"U redu je", reče Laurel, usredotočivši se na ruke sklopljene u krilu. "I ja još očekujem da ću se svakoga trena probuditi." Ona posegne rukom preko ramena, privuče dugačku laticu i nakratko se zagleda u nju pa je pusti. Vratila se natrag gdje je bila, lebdeći u zraku pokraj njezina lica.

"Nećeš ih opet zavezati?" upita David.

"Bolji je osjećaj kad su slobodne."

"Bolji je *osjećaj*? Zar ih osjećaš?"

Laurel klimne.

On pogleda onaj odrezani komadić. "Je li boljelo?"

"Prilično je peklo."

"Možeš li ih micati?"

"Mislim da ne mogu. Zašto?"

"Pa, ako ih osjećaš, možda su dio tebe, a ne samo nekakva izraslina. Možda nisu cvjetne latice, možda su više kao... pa... krila." On se nasmije. "Zvuči zbilja čudno, ha?"_v

Laurel se zahihće. "Čudnije od činjenice da mi rastu iz leđa?"

"Imaš pravo", uzdahne on, a pogled mu se vrati na latice koje su blistale na suncu.

"Pa... moraš li ih zalijevati?"

"Ne znam", zasmijulji se Laurel. "Ne bi li to bilo super? Imala bih super način da ih pustim da uvenu."

David promrmlja nešto ispod glasa.

"Što?"

On slegne ramenima. "Mislim da su lijepe, to je sve."

Laurel baci pogled preko ramena na namreškane plavkaste rubove latica koje su se širile oko nje. "Stvarno?"

"Da. Kad bi se tako pojavila u školi, kladim se da bi pola cura bilo užasno ljubomorno na tebe."

"A ostale bi buljile u mene kao da sam nakaza. Ne, hvala."

"Što ćeš učiniti?"

Ona zavrti glavom. "Ne znam što uopće *moгу* učiniti. Ništa, pretpostavljam." Suho se nasmije. "Čekati da mi to obuzme cijelo tijelo i ubije me?"

"Možda nestane samo od sebe."

"Da, baš, to sam si govorila kad sam primijetila kvržicu."

David je oklijevao. "Jesi li rekla roditeljima?"

Laurel odmahne glavom.

"A hoćeš li im reći?"

Ona opet zavrti glavom.

"Mislim da bi trebala."

Laurel proguta kroz stisnuto grlo. "O tomu razmišljam otkad sam se probudila." Okrene se prema njemu. "Da si ti roditelj i tvoje ti dijete kaže da mu iz leđa raste divovski cvijet, što bi učinio?"

David zausti nešto reći, ali onda spusti pogled.

"Postupio bi kao svaki odgovorni roditelj. Odveo bi me u bolnicu - gdje bi obavljali sve moguće testove i proglasili me izrodom. Eto što bi se dogodilo. Ne želim da mi se to dogodi, Davide."

"Možda bi ti mama mogla napraviti nešto što bi ti pomoglo", predloži on, ali ne baš uvjerljivo.

"Oboje znamo da ovo nadilazi probleme koje moja mama može izliječiti." Ona sklopi ruke ispred sebe. "Iskreno govoreći, ako će me ovo ubiti, radije bih da se to dogodi u potaji. A ako prođe..." reče ona i slegne ramenima, raširivši ruke, "onda je ionako bolje da nitko ne sazna."

"Dobro", reče David na kraju. "Ali ako se išta drugo dogodi, mislim da trebaš ponovno razmisliti o svemu."

"Što bi se još drugo moglo dogoditi?" upita Laurel.

"Moglo bi narasti. Ili se proširiti."

"Proširiti?" To joj nije palo na pamet.

"Da. Što ako ti lišće počne rasti po cijelim leđima? Ili ti još negdje izbiju cvjetovi?" Dugo je šutjela. "Razmislit ću o tomu."

On se suho nasmije. "Sad mi je jasno zašto ne možeš s nama na plažu."

"Ajoj. Oprosti. Posve sam zaboravila na to."

"U redu je. Idemo tek za nekoliko sati. Ne zadržavaš me." Neko je vrijeme šutio.

"Opet bih te pozvao, ali..." On pokaže na laticice, a Laurel tužno klimne glavom.

"Ne bi baš bilo pametno."

"Smijem li poslije svratiti do tebe? Da vidim jesi li dobro."

Laureline se oči napune suzama. "Misliš li da ću biti dobro?"

David joj se pridruži na krevetu i obgrli je oko ramena. "Nadam se."

"Ali ne znaš, zar ne?"

"Ne", odgovori David iskreno. "Ali nadam se svim srcem."

Ona protrlja lice. "Hvala ti."

"Znači li to da smijem svratiti?"

Ona mu se nasmiješi i klimne glavom.

SEDAM

Kad se oglasilo zvono na vratima, Laurel se izležavala na kauču. "Ja ću", dovikne. Otvorila je vrata i ugledala Davida u crnoj majici i žarko žutim bermudama. "Hej", reče ona, zakorači van na trijem i zatvori vrata za sobom. "Kako je bilo?"

David slegne ramenima. "Bilo bi zabavnije da si i ti bila s nama." Oklijevao je. "Kako si?"

Laurel pogleda u pod. "Dobro sam. Isto kao jutros."

"Boli li te?"

Ona odmahne glavom.

Pogladio ju je po nadlaktici. "Bit će sve dobro", reče on.

"Kako će biti dobro, Davide? Iz leđa mi raste cvijet. To *nije* dobro."

"Mislio sam reći da ćemo već nešto smisliti."

Tužno se osmjehnula. "Žao mi je. Došao si pogledati kako sam, a ja se ponašam..." Prekinula se kad su je zaslijepila svjetla automobila. Podigla je ruku da zaštititi oči, gledajući kako auto skreće na prilaz njihovoj kući. Iz njega je izišao visok muškarac širokih ramena i krenuo prema njima.

"Stanuju li ovdje Sewellovi?" upita dubokim i ozbiljnim glasom.

"Da", reče ona kad je zakoračio na trijem i na svjetlo. Laurel nesvjesno namreška nos. Lice mu je izgledalo kao da s njim nešto nije u redu. Jagodične kosti bile su oštre i nepravilne, a lijevi mu je kapak bio obješen.

Dugački mu je nos izgledao kao da je nekoliko puta bio slomljen, a da ga nitko nikad nije pravilno namjestio. Premda se nije mrštio, usta su mu bila ukočena u trajni izraz razočaranja. Imao je nevjerojatno široka ramena, a na njegovu je krupnome tijelu odijelo izgledalo kao da mu tamo nije mjesto.

"Jesu li ti roditelji kod kuće?" upita on.

"Da, samo malo." Ona se polako okrene. "Ovaj... uđite."

Pridržala je vrata pa su obojica ušli - i David i muškarac. Dok su stajali u predvorju, muškarac šmrčne i pročisti grlo. "Palili ste kriješ ili tako nešto?" upita on, kritički odmjeravajući Davida.

"Aha", odgovori David. "Dolje na plaži. Ja sam bio zadužen za paljenje i recimo samo da je prije vatre bilo mnogo dima." Nakratko se nasmije, ali kad se muškarac nije ni nasmiješio, David ušuti.

"Idem po njih", reče Laurel brzo.

"Pomoći ću ti", doda David, krenuvši za njom.

Ušli su u kuhinju, gdje su Laurelini roditelji pili čaj.

"Netko vas treba", reče Laurel.

"Oh", reče tata, odloži šalicu s čajem i označi gdje je stao u knjizi. "Ispričajte me." Laurel je ostala stajati na pragu, gledajući za tatom. David je položio dlan na donji dio njezinih leđa i nadala se da ga neće maknuti. Nije se bojala, ali nije mogla otresti osjećaj da nešto nije u redu.

"Sarah", zazove njezin otac. "Došao je Jeremiah Barnes.

Laurelina mama glasno spusti šalicu na tanjurić i požuri pokraj njih prema ulaznim vratima.

"Tko je Jeremiah Barnes?" upita David tiho.

"Agent za prodaju nekretnina", odgovori Laurel i ogleda se oko sebe. "Dođi ovamo", reče i primi Davida za ruku pa ga povede uza stube iza kauča na koji je gospodin Barnes upravo sjedao. Na prstima su se popeli nekoliko stuba, tek toliko da ih se iz sobe ne može vidjeti. Pustila je Davidovu ruku, ali kad su sjeli, on je ispružio ruku na stubu iza njezinih leđa. Naslonila se malo na nju, uživajući u osjećaju njegove blizine. Kao da je to rastjeralo malo one nelagode koja je rasla otkako se pojavio gospodin Barnes.

"Nadam se da mi nećete zamjeriti što sam banuo nenajavljen", reče Barnes.

"Nimalo", reče Laurelina mama. "Jeste li za kavu? Čaj? Čašu vode?"

"Ne, hvala", reče Barnes.

Od njegova je glasa Laurel zadrhtalo cijelo tijelo.

"Prije nego što vam iznesem našu službenu ponudu, imam nekoliko pitanja o imanju", reče Barnes. "Koliko shvaćam, riječ je o obiteljskom nasljedstvu. Koliko je već dugo to zemljište u vašoj obitelji?"

"Još od vremena zlatne groznice", reče Laurelina mama. "Moj pra-pa-*nešto.-djed* zauzeo je to zemljište i tamo sagradio prvu kolibu. Doduše, nikad nije pronašao zlato. Otada je na toj zemlji uvijek živio netko iz moje obitelji."

"Nitko je nikad nije pokušao prodati?"

Ona odmahne glavom. "Ne, ja sam prva. Pretpostavljam da se moja majka okreće o grobu, ali..." Ona slegne ramenima. "Ma koliko nam bilo mrsko rastati se od tog zemljišta, ima važnijih stvari."

"Zaista. Postoji li išta neobično u vezi s imanjem?"

Laurelini se roditelji pogledaše pa oboje odmahnuše glavama. "Ne bih rekao", odgovori njezin otac.

Barnes klimne. "Jeste li imali problema s neovlaštenim upadom na posjed? Ili s neznancima koji se pokušavaju nastaniti na zemljištu? Išta takvo?"

"Ne baš", reče Laurelin tata. "Povremeno bi se netko prošetao našim terenom, a tu i tamo bismo vidjeli neke ljude. Doduše, zemljište graniči s nacionalnim parkom Redwood, a nemamo ogradu i nismo označili granice našeg zemljišta. Ako postavite ogradu, siguran sam da nećete imati nikakvih problema."

"Nisam uspio saznati koju cijenu tražite", reče Barnes, a u zraku je ostalo visjeti neizgovoreno pitanje.

Laurelin tata pročisti grlo. "Nije lako dobiti procjenu: imalo smo dva procjenitelja, ali obojica su nekako uspjeli izgubiti naš dosje. Radije bismo da vi date ponudu pa ćemo se dogovoriti."

"Razumljivo." Barnes ustane. "Nadam se da ću vam poslati pismenu ponudu do kraja tjedna."

Rukovao se s njezinim roditeljima i otišao.

Laurel je zadržavala dah sve dok nije čula kako njegov auto odlazi s prilaza. Davidov je stisak oko nje popustio i ona siđe niza stube.

"Napokon, Sarah", reče njezin otac uzbuđeno. "Prošlo je već gotovo šest mjeseci otkad mi je prišao i izrazio zanimanje za zemljište. Već sam pomislio da smo se poveselili uzalud."

"Bilo bi nam mnogo lakše da se to napokon ostvari", složi se mama. "Ali još nije ništa stavljeno na papir."

"Znam, ali blizu je."

"I prije smo bili blizu. Sjećaš se one žene koja je ljetos bila tako uzbuđena u vezi s kućom."

"Kako ne, *zaista* uzbuđena", usprotivi se tata. "Kad sam je nazvao da se raspitam kako stoje stvari s ponudom, upitala me 'koja kuća?'. Potpuno je zaboravila na to." "Imaš pravo", prizna Laurelina majka. "Očito je se nije baš tako jako dojmila." "Ne mislite stvarno njemu prodati našu zemlju?" upita Laurel gorljivo.

"Ma dajte", reče ona, "pa tip je totalno jeziv."

Laurelina mama uzdahne. "Čovjek ne može odbiti prodati zemlju nekome samo zato što taj netko nije karizmatičan. Osim toga, to je nešto što će nam promijeniti život." "Ne sviđa mi se. Plaši me."

"Plaši te?" upita otac. "A što ti je na njemu strašno?"

"Ne znam", reče Laurel, osjećajući se malo budalasto sad kad Barnes a više nije bilo u blizini. "Izgledao je... čudno."

Tata se nasmije. "Da, vjerojatno je ragbijaš koji je previše puta slomio nos. Ali ne možeš ljude suditi prema izgledu. Sjećaš se cijele one priče o knjizi i koricama?"

"Valjda", popusti Laurel, ali nije bila uvjerenjena. Nešto s njim nije bilo u redu, u njegovu je pogledu bilo nešto čudno. Nešto što joj se nije svidjelo.

David pročisti grlo. "Moram kući. Svratio sam samo nakratko."

"Ispratit ću te", reče Laurel brzo, vodeći ga prema vratima.

Prije no što je zakoračila na trijem, dvaput je provjerila je li prilaz kući prazan.

Čim je David zatvorio vrata za sobom, ona ga upita: "Je li se i tebi činio čudnim?"

"Barnes?" On pričekava nekoliko trenutaka pa slegne ramenima. "Ne baš", prizna.

"Čudno izgleda, ali to je najviše zbog tog njegova nosa. Izgleda kao Owen Wilson.

Vjerojatno ga je slomio igrajući ragbi, kao što je tvoj tata rekao."

Laurel uzdahne. "Možda je stvar u meni, možda sam odveć osjetljiva zbog..." Ona pokaže na leđa. "Znaš na što mislim."

"Upravo sam o tomu htio razgovarati s tobom." David gurne ruke u džepove, ali ih brzo opet izvadi i prekriži na prsima. "Moram ti reći, Laurel, da je to nešto najčudnije za što sam ikada čuo. Ne mogu se pretvarati da nije."

Laurel klimne glavom. "Znam, totalna sam nakaza."

"Ne, nisi. To što ti se događa čudno je, ali ti nisi", doda on brzo. "Ja... pomoći ću ti koliko god mogu, dobro?"

"Stvarno?" šapne Laurel.

David klimne glavom. "Obećavam."

Zamalo su joj krenule suze od zahvalnosti, ali otjerala ih je treptanjem. "Hvala ti." "Sutra idem s mamom u crkvu, a onda idemo u Eureka na ručak s bakom i djedom, ali vraćam se navečer. Nazvat ću te."

"Super. Lijepo se provedi."

"Pokušat ću." Nakratko je oklijevao, a činilo se kao da će se okrenuti i otići, ali u posljednjem trenutku zakorači naprijed i zagrlji je.

Iznenadena, Laurel mu uzvratila zagrljaj.

Promatrala je kako Davidov bicikl nestaje u sumraku, i još je dugo ostala gledati za njim. Kad je jutros došla k njemu, tako se bojala, ali sad je znala da nije mogla izabrati bolju osobu kojoj će se povjeriti. Nasmiješila se i ušla u kuću.

Ponedjeljak je bio Laurelin prvi dan u školi otkad joj je na leđima izrastao cvijet. Razmotrila je mogućnost da kaže da je bolesna, ali tko zna koliko će joj dugo taj cvijet ostati na leđima. *Možda zauvijek*, pomisli i zadrhti na tu pomisao. Sastala se s Davidom u predvorju prije početka sata, a on ju je nekoliko puta uvjerio da joj se ispod košulje ništa ne vidi. Duboko je udahnula i otišla na prvi sat.

Za ručkom je promatrala Davida. Oblaci su se razišli na nekoliko minuta, propustivši malo blistava svjetla, a Laurel je primijetila kako ono blista na njemu - svjetlucalo je na svjetlijim pramenovima u njegovoj pješčanosednoj kosi i na rubovima trepavica. Prije nije mnogo razmišljala o tomu koliko je zgodan, ali u posljednjih nekoliko dana često bi se uhvatila kako ga gleda - a i on ju je već dvaput danas uhvatio u tomu. Pri pogledu na njega počela je osjećati ono čuveno treperenje u trbuhu o kojemu je toliko čitala.

Kad je bila sigurna da je nitko ne gleda, Laurel podigne vlastitu ruku prema suncu. Nije izgledalo isto - Davidovo je tijelo potpuno blokiralo sunce pa su mu zlatne zrake prosijavale sa strane, a njezina ruka kao da je samo djelomično zaustavljala zrake i činilo se da je svjetlost pronašla neki put kroz njezinu kožu. Ona brzo gurne ruku u džep. Već je lagano postajala paranoična.

Latice oko struka počele su je stezati i žudjela je za tim da ih oslobodi - pogotovo sad kad je sunčeva svjetlost bila rijetkost koje će u nadolazećim mjesecima biti sve manje. Ali bila je to nelagoda koju će morati trpjeti. Nadala se da će sunca biti i poslije, kad bude išla u šetnju.

Chelsea je bila bolesna pa nije došla u školu, tako da ju je na engleski pratio samo David.

"Hej, Davide?" reče ona.

"Da?"

"Hoćeš li poslijepodne na izlet sa mnom? I mojim roditeljima", doda brzo.

Lice mu se objesi. "Ne mogu."

"Zašto?"

"Za nekoliko tjedana polažem vozački ispit, a mama je odlučila da moram sam zaraditi za gorivo i osiguranje. Našla mi je posao u ljekarni - počinjem danas poslijepodne."

"Oh. Nisi mi rekao."

"I ja sam tek sinoć saznao. Osim toga", reče on i nagne se bliže, "tvoji su problemi trenutačno veći od mojih."

"Pa, sretno", reče Laurel.

David uzdahne. "Da, ne postoji bolji način da te suradnici zaboje nego kad ti mama namjesti posao preko veze." Kratko se nasmije. "Kamo idete?"

"Dolje do moje stare kuće. Protekla dva dana mama ne priča ni o čemu drugome nego o prodaji. Uzbudena je, ali istodobno se i premišlja."

"Zašto? Mislio sam da stvarno jedva čekaju da prodaju imanje."

"I ja sam tako mislila. Ali mama se sva rastužila. Odrasla je tamo. I njezina mama. I mnogi naraštaji prije nje. Shvaćaš?"

"Mislim da je to super. Žao mi je što morate prodati."

"I meni", reče Laurel. "Ne mislim reći da nam je ovdje loše", doda brzo. "Drago mi je da smo se odselili, ali sviđa mi se pomisao da se mogu vratiti tamo kad poželim." "Jeste li bili tamo otkad ste se odselili?"

"Ne. Bili smo odveć zauzeti otvaranjem knjižare i sređivanjem kuće pa jednostavno nije bilo vremena za to. Zato mama želi da odemo tamo, da vidi je li sigurna u vezi s prodajom, a i da usput pograblamo lišće. I da operemo prozore. A tata će vjerojatno htjeti podrezati grmlje." Nasmiješi se s lažnim ushićenjem. "Bit će to nenadmašna zabava", reče sarkastično.

David klimne pa je ozbiljno pogleda. "Svejedno bih volio da mogu ići s vama", reče on. "Zaista."

Laurel spusti pogled; oči su mu bile tako prodorne. "Možda neki drugi put", reče ona, trudeći se ne zvučati odveć razočarano.

"Nadam se."

OSAM

Kad su stigli, Laurelina je kosa bila sva razbarušena i zapetljana. Trebat će joj cijela vječnost da je raščešlja, ali isplati se - s obzirom na to koliko je uživala u četrdeset pet minuta vožnje u starom kabrioletu i u vjetru koji joj je šibao lice. Skrenuli su na dugački prilaz, a Laurel zaustavi dah dok su skretali kroz gaj prema kući.

Pogled na staru kuću popratio je val nostalgije koji nije bila očekivala. Drvena kuća bila je mala, ali lijepa, okružena bujnom zelenom travom i trošnom drvenom ogradom. Otkad su se odselili, često joj je nedostajala stara kuća, ali nikad tako jako kao kad ju je sad opet ugledala nakon nekoliko mjeseci. Dvanaest je godina živjela u toj kući i na tom imanju. Poznavala je sve vijugave staze u golemoj šumi iza kuće, kroz koju je znala lutati satima. Nije baš da je priželjkivala da opet živi ovdje, ali jednako tako i nije htjela otići odavde.

Njezini su roditelji počeli istovarivati grablje, kante i sredstva za čišćenje. Laurel dohvati gitaru sa stražnjeg sjedala, a mama se nasmije. "Super mi je to što sviraš na toj starudiji."

"Zašto?"

"Podsjeća me na to da sam je ja svirala nekoć davno na Berkeleyu." Ona se nasmiješi Laurelinu ocu. "Kad smo se upoznali. Bili smo pravi hipiji."

Laurel pogleda maminu pletenicu i tatine sandale. "Pa i sad ste hipiji."

"Ma ne, ovo nije ništa u usporedbi s onim. U to smo vrijeme *stvarno* bili hipiji." Mama primi tatu za ruku i ispreplete prste s njegovima. "Tu sam gitaru nosila na proteste.

Svirala bih 'We Shall Not Be Moved', prilično *falš*, a svi bi pjevali na sav glas. Sjećaš li se?"

Tata se nasmiješi i zavrti glavom. "Dobra stara vremena", reče sarkastično.

"Ma daj, pa bilo je zabavno."

"Ako ti tako kažeš", popusti on, nagnuvši se prema njoj da je poljubi.

"Hoće li vam smetati ako se odem malo prošetati?" upita Laurel i prebaci remen od gitare preko ramena. "Vratit ću se brzo da vam

pomognem." "Može", reče mama. kopajući po prtljažniku.

"Vidimo se uskoro", reče Laurel, već hodajući prema stražnjem dijelu kuće.

Šuma je bila bogata crnogoricom i bjelogoricom, a stabla su bacala sjenu na meko zeleno raslinje koje je posve prekrivalo tlo. Kamo god da čovjek pogleda, sve je bilo zeleno. Tog je jutro bila padala kišica, a sad je već izišlo sunce, pretvarajući milijune kapljica u blistave kuglice koje su svjetlucale kao smaragdni pokrov. Nekoliko je staza vijugalo u mračnu unutrašnjost šume, a Laurel odabere jednu od njih.

Nije joj bilo teško zamisliti da hoda kroz posvećeno tlo - kroz ruševine neke prastare katedrale iz vremena prije sjećanja. Nasmiješila se ugledavši granu obraslu mahovinom i obasjanu tankom zrakom sunca. Prešla je rukom po njoj, gledajući kako blistave kapljice padaju s njezinih prstiju na tlo i lome sunčevu svjetlost.

Kad je odmaknula roditeljima iz vida, Laurel prebaci gitaru na prsa i razveže šal. Uzdahnuvši od olakšanja, podigne košulju i pusti da se latice slobodno rašire. Nakon što su cijeli dan bile povezane, jedva su dočekale slobodu. Izravnavale su se polako, kao zgrčeni mišići, dok je Laurel nastavljala niz uzak puteljak posut lišćem. Začula je udaljen žubor vode pa je krenula u tom smjeru. Već nekoliko minuta poslije došla je do rječice i sjela na veliki kamen pokraj nje. Izula je japanke i umočila stopala u hladnu vodu.

Uvijek je voljela tu rječicu. Voda je bila tako bistra i čista da se vidjelo dno i ribe koje su plivale po njoj. Tamo gdje je zapljuskivala stijene i stvarala male slapove voda se pretvarala u savršeno bijelu pjenu koja je izgledala kao nešto s razglednice.

Laurel počne prebirati akorde iz omiljene joj pjesme Sare McLachlan. Tiho je pjevušila, obavijena mirisom cvijeta na leđima.

Nakon prve strofe začuje zvuk s lijeve strane koji je natjera da brzo podigne pogled. Osluhne i učini joj se da čuje tihi šapat. "Mama?" zazove oprezno. "Tata?" Ona nasloni gitaru na jedno stablo i počne razvezivati čvor na šalu koji si je bila omotala oko ruke. Bolje da zamota latice prije nego što ih roditelji vide.

Ali nikako nije uspijevala odvezati čvor. Uto opet začuje šuškanje, glasnije nego prvi put. Brzo pogleda u tom smjeru, tik iznad lijevog ramena. "Tko je?"

Laurel pažljivo savine latice prema dolje i omota ih oko struka. Baš se spremala povezati ih šalom kad odnekud iza jednog stabla netko zatetura naprijed, kao da ga je netko gurnuo. On osine stablo ljutitim pogledom, a onda se okrene prema Laurel. Ljutnja iščezne, a pogled mu se ispuni toplinom. "Zdravo", reče uz osmijeh.

Laurel tiho usklikne i pokuša uzmaknuti, ali petom zapne za korijen i padne, pustivši latice da bi se mogla dočekati na ruke.

Bilo je prekasno da ih pokuša sakriti - odskočile u zrak.

"Nemoj! O, žao mi je. Mogu li ti pomoći?" upita neznanac.

Laurel podigne glavu i ugleda oči tako zelene da su se doimale nestvarnima. Ležala je na tlu, a odozgo je u nju gledalo lice mladića.

On ispruži ruku. "Zaista mi je žao. Mi... ja... mislio sam da si me čula", nasmiješi se on pokajnički. "Očigledno nisi." Imao je lice kao slika starih majstora -naglašene jagodične kosti ispod kože tako osunčane da bi bolje pristajala na neku plažu u L.A.-u nego u prohladnu šumu obraslu mahovinom. Kosa mu je bila gusta i crna, iste boje kao obrve i trepavice koje su uokvirivale njegove zabrinute oči. Dugačka mu je kosa bila vlažna - kao da se nije stigao skloniti kad je počela kiša - a nekako ju je uspio samo pri korijenu obojiti u istu blistavo zelenu kakve su mu bile oči. Imao je blag osmijeh od kojega Laurel zastane dah u grlu. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da uspije progovoriti.

"Tko si ti?"

Zastao je i netremice se zagledao u nju.

"No?" ponuka ga Laurel.

"Ne poznaješ me, zar ne?"

Nije žurila s odgovorom. Imala je osjećaj da ga ipak poznaje. Negdje u nekom zakutku njezina uma čučalo je sjećanje na nešto, ali što se više trudila doći do njega, to joj je brže bježalo. "Zar bih trebala?" upita ona oprezno.

Prodoran je pogled nestao. Neznanac se tiho - gotovo tužno - nasmije, a njegov se glas odbijao od stabala, zvućeci više ptičje nego ljudski. "Ja sam Tamani", reče on, još ispružene ruke. "Ako želiš, možeš me zvati Tam."

Iznenada svjesna da još leži na vlažnu tlu na koje je pala, Laurel osjeti kako je preplavljuje osjećaj srama. Nije se obazirala na njegovu ruku nego se osovila na noge, zaboravivši na latice. Uz oštar usklik, ona brzo povuče košulju dolje, lecnuvši se kad je naglo pritisnula cvijet.

"Ne brini", reče on, "držat ću se podalje od tvog cvata." On se nasmiješi od uha do uha, a Laurel obuzme osjećaj da joj je promaknula neka šala. "Znam u čije laticice smijem, a u čije ne smijem." On duboko udahne. "Mmmm. Zamamno mirišeš, ali tvoje su mi laticice zabranjene." On podigne obrvu. "Barem zasad."

On podigne ruku prema njezinu licu, a Laurel se nije mogla ni pomaknuti. Otresao joj je lišće iz kose, a onda prijede pogledom preko nje. "Čini se da si neozlijeđena.

Nema slomljenih laticica ili peteljka."

"O čemu ti govoriš?" upita ona, pokušavajući sakriti laticice koje su joj provirivale ispod košulje.

"Malo je prekasno za to, ne misliš li?"

Ljutito je zurila u njega. "Što radiš ovdje?"

"Tu živim."

"Ne živiš", reče ona, zbunjeno. "Ovo je *moja* zemlja."

"Stvarno?"

Opet se sva zajapurila. "Pripada mojim roditeljima." Čvrsto je držala rubove košulje. "A ti... ti nisi dobrodošao." Kako je moguće da su mu oči tako blistavo zelene? *Leće u boji, reče u sebi.*

"Nisam?"

Oči mu se rašire i on zakorači bliže. Lice mu je bilo jako samouvjerenost, osmijeh tako zarazan da nije mogla uzmaknuti. Bila je sigurna da nikad prije u životu nije upoznala nikoga poput njega, a ipak je opet obuzme osjećaj da joj je poznat.

"Tko si ti?" ponovi Laurel.

"Rekao sam ti već, ja sam Tamani."

Ona zavrti glavom. "Ali tko si zapravo?"

Tamani joj pritisne prst na usne. "Šššš, sve u svoje vrijeme. Dođi." Primio ju je za ruku, a ona se nije pobunila kad ju je poveo dublje u šumu. Njezina je druga ruka postupno zaboravila što bi trebala raditi pa je pustila rub košulje. Laticice su se polako uzdizale sve dok nisu bile raširene u punoj ljepoti. Tamani se osvrne preko ramena. "Eto. Nije li tako bolje?"

Laurel je mogla samo klimnuti. U glavi joj je bilo mutno i premda je negdje u pozadini uma znala da bi trebala biti uznemirena svim ovim, nekako joj se ta misao nije činila važnom. Važno je bilo samo slijediti ovog dečka čarobna osmijeha.

Doveo ju je na malu čistinu gdje su se krošnje iznad razmaknule i propustile krug sunčeve svjetlosti na travu istočkanu spužvastom mahovinom. Tamani se ispruži na travu i pokaže joj neka sjedne njemu nasuprot.

Laurel je zurila kao opčinjena. Zeleno-crna kosa padala mu je u pramenovima preko čela, gotovo do očiju. Bio je odjeven u široku bijelu košulju koja je izgledala kao nešto iz kućne radinosti, baš kao i njegove široke smeđe hlače do ispod koljena. Odjeća mu je bila vrlo staromodna, ali nekako je na njemu izgledala jednako dobro kao i sve ostalo. Stopala su mu bila bosa, ali kao da ga oštre borove iglice i suhe grančice na puteljku uopće nisu smetale. Bio je možda dvadesetak centimetara viši od nje, a kretao se graciozno poput mačke. Nikad prije nije vidjela da se neki dečko tako kreće.

Laurel sjedne i prekriži noge, pogledavši ga s očekivanjem. Neobična želja da ga slijedi polako je blijedjela, a na njezino je mjesto dolazila zbunjenost.

"Prilično si nas prestrašila kad si tako pobjegla." Imao je pomalo pjevuckav naglasak - ne baš britanski i ne baš irski.

"Kako?" upita Laurel, pokušavajući raščistiti misli.

"Jednoga si dana bila tu, drugog te dana nije bilo. Kamo si nestala? Već sam se uspaničio?"

"Uspaničio?" Bila je previše zbunjena da bi raspravljala s njim ili zahtijevala još podataka.

"Jesi li ikomu rekla za to?" upita on i pokaže preko njezina ramena.

Ona odmahne glavom. "Nisam - oh, jesam. Rekla sam prijatelju Davidu."

Tamanijevim licem preleti nečitljiv izraz. "Samo prijatelj?"

Laurel je polako počela dolaziti k sebi. "Da... ne... mislim da se to tebe ne tiče." U kutovima Tamanijevih očiju pojavile su se sitne bore, a Laurel se na trenutak učini da je vidjela i bljesak straha. A onda se on zavalio unatrag i njegov se blagi osmijeh vratio; zacijelo joj se ipak samo učinilo. "Možda i ne." Među prstima je vrtio vlat trave. "Ali roditelji ti ne znaju?"

Laurel počne odmahivati glavom, ali napokon je do nje doprla apsurdnost cijele situacije. "Ne... da... možda - ne bih trebala biti ovdje", reče ona oštro i ustane.

"Nemoj me slijediti."

"Čekaj", reče Tamani, a u glasu mu se čuo prizvuk panike.

Ona sklizne ispod niske grane. "Nestani!"

"Znam odgovore!" dovikne on.

Laurel zastane i osvrne se. Tamani se pridigao na jedno koljeno, a izraz njegova lica preklinjao ju je neka ostane.

"Znam odgovore na sva tvoja pitanja. O cvatu... i svemu drugom."

Ona se polako okrene, još ne znajući bi li mu trebala vjerovati.

"Reći ću ti sve što želiš znati", dodaje on sad već tišim glasom.

Laurel zakorači dva koraka naprijed i Tamani se odmah opusti. "Ostani tamo", reče mu Laurel, pokazavši na drugi kraj čistine. "A ja ću sjesti ovdje. Ne želim da me više dotakneš."

Tamani uzdahne. "Pošteno."

Opet je sjela na travu, ali ostala je napeta, oprezna, spremna na bijeg. "Dobro, što je to?"

"Cvat."

"Hoće li nestati?"

"Sad je red na mene. Kamo si otišla?"

"U Crescent City. Hoće li nestati?" ponovi ona oštrijim glasom.

"Nažalost, da", uzdahne on tužno. "Prava šteta."

"Siguran si da će se povući?" Laurelino je oklijevanje nestalo kad je čula dobre vijesti iz njegovih usta.

"Naravno. Sljedeće godine opet ćeš procvasti, ali nijedan cvat ne traje zauvijek." "Kako to znaš?"

"Opet je moj red. Koliko je daleko Crescent City?"

Ona slegne ramenima. "Šezdeset-sedamdeset kilometara. Tako nešto."

"U kojem smjeru?"

"Moj red. Kako znaš sve ovo?"

"Ja sam poput tebe. Iste smo vrste."

"A gdje je onda tvoj cvat?"

Tamani se nasmije, "Ja ne cvatem."

"Rekao si da smo iste vrste. Ako je to istina, onda bi i ti trebao imati cvat."

Tamani se nalakti na jednu ruku. "Ako nisi primijetila, ja sam muško."

Laurel osjeti kako joj se ubrzava dah. *Itekako* je bila svjesna da je muško.

"U kojem smjeru?" ponovi on.

"Prema sjeveru. Zar nemaš zemljovid?"

On se naceri. "To je tvoje sljedeće pitanje?"

"Ne!" reče Laurel i ljutito ga pogleda kad se nasmijao. Pitanje koje je stvarno željela postaviti bilo joj je na vrh jezika, ali bojala se odgovora. Napokon s mukom proguta i ipak tiho upita: "Pretvaram li se u cvijet?"

Tamanijeva su se usta izvila u lagan poluosmijeh, ali nije se nasmijao. "Ne", reče blago.

Laurel osjeti kako joj se cijelo tijelo opušta od olakšanja.

"Oduvijek si bila cvijet."

"Molim?" reče ona. "Što time misliš reći?"

"Biljka si. Nisi ljudsko biće, nikad i nisi bila. Cvjetanje je samo najočitija manifestacija", objasni Tamani, smireniji no što je po njezinu mišljenju imao pravo biti.

"Biljka?" upita Laurel, ne trudeći se sakriti nevjericu U glasu.

"Da. Ne bilo kakva biljka, naravno. Najrazvijeniji oblik prirode na svijetu." On se nagne naprijed, a zelene su mu oči blistale. "Laurel, ti si vila."

Čeljust joj se stisla kad je shvatila kako je glupa. Opčinjena tim njegovim privlačnim licem, dopustila mu je da je namami duboko u šumu, čak je i napola povjerovala njegovim nevjerojatnim tvrdnjama. Ona ustane, bijesno ga gledajući.

"Čekaj", reče Tamani, skoči naprijed i primi je za zapešće. "Ne idi još. Moram znati što tvoji roditelji namjeravaju učiniti s ovom zemljom."

Laurel istegne ruku. "Želim da se izgubiš odavde", prosikće ona. "A ako te ikad više vidim, pozvat ću policiju." Ona se okrene i potrči, povlačeći košulju preko latica. Dovikivao je za njom: "Laurel, moram znati! Laurell"

Potrčala je još brže. Ništa joj se nije činilo važnije od loga da se što prije udalji od Tamanija, te neobične osobe koja je u njoj probudila toliko zbunjujućih osjećaja.

Kad je došla do čistine kraj rječice, gdje je bila prije njegova dolaska, Laurel je zastala tek toliko da opet omota latice šalom. Pokupila je gitaru i podigla remen preko glave. Dok je to radila, ruka joj je prošla kroz sunčevu zraku. Cijelo joj je zapešće svjetlucalo kao posuto sićušnim blistavim prahom. *Super. Ostavio je nekakav trag na meni. Koji glupi trik.*

Usporila je tek kad je već mogla vidjeti kuću. Opet pogleda zapešće i osjeti kako u njoj raste ljutnja. Trljala je svjetlucavi prah sve dok nije posve nestao.

DEVET

Sljedećeg se dana osjećala kao zombi. Nije htjela vjerovati ničemu što je Tamani rekao, ali nije mogla prestati razmišljati o tomu, nije se mogla prestati pitati je li to moguće? A onda bi se razljutila sama na sebe, ne vjerujući da može biti tako budalasta, i cijeli bi se ciklus ponovio.

David ju je nekoliko puta pokušao sustići na hodniku, ali uvijek mu je uspjela pobjeći i šmugnuti u učionicu prije njega.

Ali na biologiji ga nije uspjela izbjeći.

Požurio je sjesti na svoje uobičajeno mjesto pokraj nje. "Što nije u redu?" upita on.

"Je li se proširilo?" šapne on prije no što se stigla okrenuti.

Ona odmahne glavom i pusti da joj kosa padne oko lica, kao barijera između njih dvoje.

David primakne stolac bliže njezinu. "Laurel, moraš razgovarati sa mnom. Poludjet ćeš ako budeš sve zadržavala u sebi."

"Ne mogu..." prekine se ona dok su joj se oči punile suzama. "Ne mogu sad razgovarati."

David klimne glavom. "Možemo li razgovarati nakon škole?" upita on kad je profesor James već počeo s nastavom.

Laurel klimne i pokuša neprimjetno obrisati suze, da ne privuče pozornost.

David je pod klupom potapše po nozi, a zatim počne crtati po bilježnici. Laurel požali što barem on ne zapisuje na satu pa da kasnije može od njega prepisati. Dan se vukao, a Laureline su se proturječne misli kovitlale - prvo se prekoralavala što je obećala Davidu da će razgovarati, a već bi joj u sljedećem trenutku bilo lakše na pomisao da se ima komu povjeriti. Nije bila sigurna odakle početi. Kako uopće nekome reći da misliš da si možda mitsko biće?

"Nisam", promrmlja Laurel sebi u bradu. "To je glupo.

Ali nije se uspijevala uvjeriti.

Poslije škole, ona i David hodali su prema njegovoj kući. David je naslutio da još nije spremna razgovarati pa su hodali u tišini.

Bio je posebno nježan dok joj je pomagao preko ograde u njegovu stražnjem dvorištu, a izbjegavao je dotaknuti je po leđima. Kad je doskočila, pridržao ju je za ruke, a nije je pustio ni kad je već bila sigurna na nogama.

Laurel osjeti poriv da se stisne uz njega pa da zaboravi na sve te gluposti, ali znala je da to nije moguće. Netremice ju je gledao sve dok nije gurnula ruke u džep i dok se nije natjerala da se okrene od njega.

"Ovuda", reče David i povede je prema isprepletenim stablima.

Ona pogleda gore u guste krošnje. Bio je već listopad i lišće je bilo u savršenom stadiju polu-preobrazbe. Rubovi su bili narančasti i crveni - na nekim granama žuti i svijetlosmeđi, ali sredina listova još se borila da ostane zelenom. Ta je mješavina boja činila šumu prekrasnom, ali Laurel je svejedno bila pomalo tužna što zelenilo gubi bitku sa šarenijim nijansama.

Podsjetilo ju je to na njezin vlastiti cvat. Hoće li polako uvenuti kao lišće? *Hoće li boljeti?* pomisli iznenada, osjetivši ubod straha. Čak i da boli, isplatit će se, samo da nestane. Ali Tamani je rekao da će joj sljedeće godine izrasti novi cvijet. Nadala se da je većina toga što je rekao istina. A ostalo... Nije htjela ni razmišljati o tomu. Ali misli su joj se ipak stalno vraćale na to. I premda si nije htjela priznati, nije to bilo samo zbog toga što su te informacije bile tako bizarne, nego i zbog samoga Tamanija. Uzdrmao ju je, upoznao je s osjećajima koje nikad prije nije bila iskusila. Taj snažan osjećaj žudnje za nekim koga i ne poznaješ - nikad se prije nije tako osjećala. Ni sa kim. Bilo je to uzbudljivo i novo, ali i strašno. Dijelom sebe kao da nije upravljala. Nije bila sigurna da joj se to sviđa.

Bio je tako... prekrasan. Je li to prava riječ? Činilo joj se da jest. Što god da jest, nije mogla odvojiti oči od njega. To je ono što ju je navelo da se zapita nije li sve to bila neka vrsta priviđenja. Neki superrealističan san.

Pogleda dolje u zapešće s kojega je bila istrljala svjetlucavi prah. To je bilo stvarno.

Kad je došla kući, pronašla je trag i na trapericama. Morao je biti stvaran.

A tu je bila i ta pomisao koja joj nije dala mira, taj osjećaj da ga je već prije vidjela.

Nije je mogla otresti. On se i ponašao kao da je poznaje otprije. Zašto bi je poznavao? *Kako* je to moguće? Od svega joj se toga već vrtjelo u glavi.

"Što se dogodilo jučer?" upita David napokon, kad su došli do isprepletenih stabala.

Laurel zastenje, pomislivši na to kako joj se glupim sve to učinilo *nakon* što je pristala na razgovor s Davidom. "Toliko je bedasto da ne znam zašto sam se tako uzrujala oko toga. Vjerojatno zato što se osjećam užasno glupo."

"Ima li ikakve veze s... *ovaj*... s cvijetom?"

"Možda. Ne znam", reče Laurel. Ushodala se, a riječi su potekle. "Jedino ako je istina, a ne mogu vjerovati da jest. Počinje mi se činiti da sam sve to izmislila, kao san koji sam sanjala premda se ne sjećam da sam zaspala."

"Ne razumijem što pokušavaš reći. Tvoje riječi nemaju previše smisla."

"Smisla", posprdno će Laurel. "Kad ti kažem što je rekao, imat će još manje smisla."

"Tko?"

Laurel stane i nasloni se na drvo. "Upoznala sam nekoga. Gore na imanju. Jednog dečka... recimo." *Gotovo muškarca*, ali nije to rekla naglas. "Kaže da živi tamo."

"Na *tvojoj* zemlji?"

"To sam i ja rekla."

"A što su na to rekli tvoji roditelji?"

Laurel odmahne glavom. "Nisu ga vidjeli."

"Sama si ga upoznala?"

Laurel klimne glavom.

"Naletjela si na nekog nepoznatog tipa dok si bila posve sama? Imaš sreće da si živa i zdrava!" On zastane na trenutak, a zatim tiho upita: "Je li te ozlijedio?"

Ali Laurel je već odmahivala glavom. "Nije bilo ništa takvo." Na trenutak se prisjetila osjećaja koji je imala dok je sjedila na maloj čistini. "Osjećala sam se sigurnom. *I bila sam sigurna*. On... poznavao me. Ne znam kako. Vidio je cvijet na mojim leđima i nije bio nimalo iznenađen. Rekao mi je da je to cvat."

"Cvat?"

"Rekao je i da će proći. To je jedini dio razgovora za koji se nadam da je istinit." "Tko je to bio? Je li ti rekao?"

"Samo da se zove Tamani." Čim je izgovorila to ime, poželjela je da nije. Činilo se nekako čarobnim, a kad ga je čula vratio joj se osjećaj da je dio nje izvan kontrole. Njegovo joj se lice uguralo u sjećanje, izguravši sve

drugo. Njegov intenzivan pogled, taj poluosmijeh, to kako ju je preplavio osjećaj da ga poznaje kad joj je dotaknuo ruku.

"Tamani?" reče David, što je vrati u stvarnost. "Čudno ime."

Laurel samo klimne glavom, silom vrativši misli u sadašnjost.

"Što je još rekao?"

"Rekao mi je da smo od iste vrste - zato je i znao za cvat."

"Iste vrste? Što to znači?"

Laurel se nasmije, pokušavajući razbiti napetost. Nije upalilo. "Tako je glupo. Rekao je... rekao je da sam cvijet, biljka."

"Biljka?"

"Točno. Svašta."

David se zamisli. "Još nešto?" upita.

"Još nešto? Pa zar to nije dovoljno? Rekao je da sam idiotska biljka. *Nisam* biljka! *Nisam*", dodala ona, tek toliko da se zna.

David sklizne leđima niz deblo i sjedne na tlo, lupkajući prstima po koljenu.

"To bi puno toga objasnilo, znaš", reče on, oklijevajući.

"Ma daj, Davide, ne i ti."

"Je li išta drugo rekao?" upita on, ne obazirući se na njezin komentar.

Laurel se okrene i počne cupkati komadiće kore stabla na koje je bila naslonjena.

"Rekao je još neke ludosti."

David ustane i pride drvetu koje je napadala, čekajući tla podigne glavu i pogleda ga. "Ako su ludosti, zašto te to tako uzrujalo?"

"Zato - zato što je tako glupo."

"Laurel."

Brzo ga je pogledala.

"Što je rekao?"

"Ma, glupo je. Rekao je da sam... Smijat ćeš se."

"Neću se smijati. Što je rekao da si?"

Ona izdahne, a ramena joj se objese. "Rekao je da sam vila", prošapće.

David je kratko šutio, a zatim podigne ruku, pokazujući palcem i prstom visinu od sedam-osam centimetara. "Vila?" reče sumnjičavo.

"Pa, očito sam malo veća od toga", odbrusi Laurel.

David se samo nasmiješi.

"Što?" Glas joj je bio oštiji no što je namjeravala, ali nije se ispričala.

"Pa... ima smisla."

Laurel se podboči. "Neki luđak tvrdi da sam mitsko biće, a tebi to *ima smisla?*"

David se zacrvni i slegne ramenima. "Kad bih morao izabrati jednu osobu koja me najviše podsjeća na vilu, bila bi to ti."

Laurel je očekivala da će se David nasmijati i reći joj da je to glupo. Računala je na to. Ali on kao da je povjerovao. I premda je znala da je nerazumno, razljutilo ju je to. "Možemo li sad krenuti natrag?" upita ona i zakorači na stazu.

"Čekaj", reče David i potrči za njom. "Zar nisi znatiželjna?"

"Ne, Davide", otrese se ona. "Nisam. Samo želim otići kući, probuditi se sutra ujutro i otkriti da je sve to bio samo san. Da se taj cvijet, kvrga, čak i državna škola nikad nisu dogodili. Eto što želim!" Ona se okrene, ne dajući mu priliku da išta odgovori pa potrči niz jedan puteljak. Nije je bilo briga kamo vodi.

"Čega se više bojiš, Laurel?" dovikne David za njom. "Da govori istinu ili da laže?" Laurel je trčala cijelim putem do kuće. Nekoliko je minuta stajala na prilazu kući, pokušavajući doći do zraka prije nego što uđe. Dani su postajali sve kraći i sunce je već zalazilo. Klonula je na trijem i obgrlila koljena rukama. Bilo je to onaj čarobni trenutak kad su oblaci ljubičasti i prošarani fluorescentnom narančastom. Voljela je to doba dana. Njihova nova kuća imala je veliki prozor okrenut prema zapadu, s kojega bi ona i mama često promatrale kako oblaci postaju tamno-ljubičasti, a zatim blijede u svijetloljubičastu, predajući se narančastom svjetlu umirućeg sunca.

Večeras nije uživala u ljepoti zalaska.

Gledala je dvorište i bijela stabla vučjega drena koja su rasla uz rub dvorišta. Ako je vjerovati Tamaniju, imala je više zajedničkog s tim stablima nego sa svojim živućim roditeljima koji su je čekali s druge strane vrata.

Ona pogleda dolje u svoja stopala. Nije ni primijetila da je izula japanke i zarila prste u zemlju u cvjetnjaku. Brzo je nekoliko puta plitko udahnula da otjera paniku koja ju je obuzela, a onda otrese zemlju sa stopala i vrati ih u japanke. Što bi bilo da ode u stražnje dvorište, da ukopa stopala u bogatu crnu zemlju i da podigne ruke prema nebu? Bi li joj se koža postupno stvrdnula u koru? Bi li procvalo još latica, možda iz trbuha ili na vrhu glave?

Bila je to zastrašujuća pomisao.

Ali Tamani je izgledao normalno. Ako su zaista bili iste vrste, znači li to da se ni ona neće mijenjati? Još nije bila sigurna može li vjerovati ičemu što je rekao.

Vrata se otvoriše, a Laurel skoči na noge i okrene se, baš kad je tata provirio van.

"Činilo mi se da sam nekoga čuo", reče on i nasmiješi se. "Što radiš?"

Laurel zastane na trenutak, pokušavajući se prisjetiti što ju je navelo da sjedne na trijem. "Gledala sam zalazak sunca", reče uz usiljen osmijeh.

On uzdahne i nasloni se na dovratnik. "Prekrasan je, zar ne?"

Laurel klimne, teško gutajući kroz stisnuto grlo.

"Jako si tiha proteklih nekoliko tjedana, Laurel. Jesi li dobro?" upita on blago.

"Samo sam malo pod stresom zbog škole", slaže Laurel. "Teže je nego što sam mislila."

On joj se pridruži na trijemu. "Uspijevaš li se nositi s tim?"

"Da, ali iscrpljuje me."

On se nasmiješi i obgrli je oko ramena. Laurel se ukoči, ali tata nije primijetio ni to ni tanke latice od kojih ga je dijelio samo milimetar tkanine. "Pa, imamo gomilu kompota od bresaka za dodatnu energiju", reče i mangupski se nasmiješi.

"Hvala, tata."

"Uđi kad budeš spremna", reče on. "Uskoro će večera."

"Tata?"

"Da?"

"Jesam... jesam li bila drukčija od drugih klinaca kad sam bila mala?"

On zastane. Vidjevši joj izraz lica, opet sjedne pokraj nje. "Na što misliš?"

Na trenutak je razmotrila mogućnost da mu se povjeri, ali brzo se predomislila. Prvo je htjela čuti što on zna. "Na primjer, to kako jedem. Druga djeca ne jedu poput mene. Svima je to čudno."

"Pa, jest malo drukčije. Ali ne poznajem nikoga tko jede više voća i povrća od tebe. Mislim da je to zdravo. Nisi imala nikakvih problema zbog toga, zar ne?"

"Jesam li *ikad* bila kod liječnika?"

"Naravno. Kad smo završavali s postupkom usvojenja, jedan je pedijatar došao do nas na imanje provjeriti jesi li dobra zdravlja." On zastane. "Zapravo, to je smiješna priča. Pregledao te cijelu i sve je bilo u redu." Tata

se nasmije. "Osim što ti koljeno nije reagiralo na udarac batićem. Bio je malo zabrinut zbog toga, ali meni se to nije činilo odveć važnim. A onda je izvadio stetoskop. Tad je sve postalo čudno. Micao je stetoskop po cijelim tvojim prsima i leđima. Upitao sam ga u čemu je problem, a on mi je rekao neka odem po tvoju majku. Htio je razgovarati s nama oboma. Pa sam otišao po nju, ali kad smo se vratili, on je već pakirao svoje stvari. Nasmiješio se i rekao da si savršeno zdrava."

"U čemu je onda bio štos?"

"To sam i ja pitao. Odgovorio je da nema pojma o čemu govorim. Recimo samo da to nije poboljšalo mišljenje koje tvoja majka ima o liječnicima. Tjednima nakon toga iščuđavala se tomu koliko je nenormalan."

"I nikad niste otkrili što je bilo?"

Tata slegne ramenima. "Ne mislim da s tobom nešto nije bilo u redu. Mislim da mu je stetoskop bio pokvaren ili ga je pogrešno koristio. Kad je to shvatio, nije htio ispasti nesposoban pa se pretvarao da ništa nije bilo. Liječnici ne vole priznati da su pogriješili." On pogleda Laurel. "Zašto me to pitaš? Želiš li da te odvedemo liječniku? Tražili smo izuzeće od obveznoga školskog sistematskog pregleda, ali ako želiš, možemo te odvesti."

Laurel odmahne glavom. To je posljednje što bi htjela. "Ne. Stvarno ne želim."

"Jesi li dobro?"

Laurel se nasmiješi. "Da, mislim da jesam."

"Sigurna si?" Tata je bio uporan, gledajući je blago, ali zabrinuto.

Ona klimne. "Dobro sam."

"Dobro." On ustane i okrene kvaku. "Oh, usput, jutros smo dobili ponudu od Barnesesa."

"To je super", reče Laurel, zagledavši se u sve mračniji obzor. "Nadam se da će se prodaja brzo obaviti." *Jer nikad se više ne želim vratiti tamo*, doda ona u sebi.

DESET

Kad je David sljedećeg jutra krenuo u školu, zatekao je Laurel kako sjedi na trijemu njegove kuće. Nekoliko je sekundi zurio dolje u nju, a zatim duboko udahne i zaključa vrata.

"Žao mi je", reče Laurel prije nego što se stigao opet okrenuti prema njoj. "Nisam imala razloga vikati na tebe. Bio si tako super i pokušao si mi pomoći, a ja sam se izvikala na tebe."

"U redu je", promrmlja David, gurnuvši ključ u džep.

"Ne, nije", reče Laurel, uhvativši korak s njim. "Bila sam grozna - vikala sam na tebe. Nikad ne vičem. Ali pod užasnim sam stresom."

David slegne ramenima. "Zaslужio sam. Pretjerao sam. Nisam te trebao toliko gnjaviti."

"Ali katkad mi to treba. Ne volim se suočiti sa stvarima koje mi teško padaju. U tomu si mnogo bolji od mene."

"Samo zato što to za mene nije tako osobna stvar. Nisam ja taj koji cvate."

Laurel zastane i uhvati ga za ruku da ga okrene prema sebi. No kad se okrenuo, nije mu pustila ruku. Bilo joj je ugodno dodirivati ga. "Ne mogu prolaziti kroz to bez prijatelja. Zbilja mi je žao."

David odmahne glavom, a zatim podigne ruku prema njezinu licu i nježno joj zatakne pramen kose iza uha, lagano joj palcem prešavši preko obraza. Stajala je potpuno mirno, uživajući u osjećaju njegove kože na svojoj. "Nemoguće je ljutiti se na tebe", reče on.

"Dobro." Stajali su tako blizu da je gotovo osjećala toplinu njegovih prsa. Iznenada je obuzme želja da ga poljubi. Bez razmišljanja, prebaci težinu na prste i nagne se naprijed. Ali u tom trenutku pokraj njih projuri auto pa je izgubila hrabrost. Naglo se okrene i nastavi hodati. "Požuri, da ne zakasnimo", reče, napeto se nasmijavši.

David je brzo sustigne. "Jesi li htjela razgovarati o tomu?" upita je.

"Ne znam o čemu bismo još mogli razgovarati", odgovori Laurel.

"Što ako govori istinu?" David nije morao posebno reći *tko*.

Laurel odmahne glavom. "To nema smisla. Priznajem da sam malo drukčija i da je ovaj cvijet koji mi raste na leđima užasno čudna stvar, ali to da sam zapravo biljka...? Kako bih uopće mogla biti živa?"

"Pa, *biljka* može značiti mnogo stvari. Postoje biljke koje imaju sposobnosti kakve si ne možeš ni zamisliti - a sad govorim samo o onima koje su znanstvenici dosad otkrili. Pretpostavlja se da u kišnim šumama postoje milijuni vrsta koje još nitko nije imao priliku proučavati."

"Da, ali jesi li ikada vidio da neka biljka iskorači iz zemlje i hoda ulicom?"

"Ne." On slegne ramenima. "Ali mnogo je stvari koje nikad prije nisam vidio. To ne znači da ne postoje." On zakoluta očima. "Svakoga mi je dana to sve jasnije."

"Ali to nema smisla", ponovi ona.

"Zapravo sam dosta razmišljao o tomu, za slučaj da ipak odlučiš jednoga dana opet razgovarati sa mnom. Postoji prilično jednostavan način da se to dokaže ili opovrgne."

"Kako?"

"Uzorak tkiva"

"Što?"

"Daj mi uzorke stanica s raznih dijelova svog tijela i pogledat ćemo ih pod mojim mikroskopom. Vidjet ćemo jesu li biljne ili životinjske. To bi trebalo biti prilično pouzdano."

Laurel naškubi nos. "Kako da ti dam uzorke tkiva?"

"Mogli bismo ti s unutrašnje strane obraza uzeti bris s epitelnim stanicama, kao na CSI-u."

Laurel se nasmije. "CSI? Sad ćeš me istraživati?"

"Ne ako to ne želiš. Ali čini mi se da bi trebala barem provjeriti tvrdnje tog tipa - kako se zove?"

"Tamani." Uz kralješnicu joj prođe lagani drhtaj.

"Da. Trebala bi provjeriti to što Tamani kaže, da otkriješ ima li u tomu istine."

"A što ako ima?" Laurel zastane.

On se okrene prema njoj. Na licu joj se jasno vidio strah. "Onda ćeš barem znati." "Ali to bi značilo da će ostatak mog života biti jedna velika laž. Kamo bih mogla otići? Što bih mogla učiniti?"

"Ne bi morala otići. Sve bi moglo ostati isto."

"Ne, ne bi. Ljudi bi saznali i htjeli bi... što ja znam... htjeli bi na meni raditi pokuse." "Nitko ne mora znati. Ti nećeš nikomu reći, a neću ni ja. Imala bi tu nevjerojatnu tajnu koja te čini drukčijom, Znala bi da si nešto... nevjerojatno, a nitko drugi ne bi ni posumnjao."

Laurel udara nogom u asfalt. "Ovako kako si to ti postavio, gotovo da zvuči uzbudljivo i glamurozno."

"Možda i jest."

Laurel je oklijevala, a David zakorači bliže. "Ovisi samo o tebi", reče blago, "ali što god da odlučiš, znaj da ću ti pomoći." On joj mekim, toplim dlanom primi stražnji dio vrata, a Laurel osjeti kako joj zastaje dah u prsima. "Bit ću što god ti treba. Ako ti treba štreber koji će ti davati odgovore iz knjige, ja sam taj. Ako želiš samo prijatelja s kojim sjediš na satu biologije i tko će te utješiti kad budeš tužna, taj sam." Palcem je pomiluje po uhu i niz obraz. "A ako trebaš nekoga tko će te zagrliti i zaštititi od svakoga tko bi ti htio nauditi, definitivno sam taj." Njegove su je svijetle plave oči prodorno gledale i na trenutak je ostala bez daha. "Ali sve ovisi samo o tebi", šapne on.

Bila je to tako primamljiva ponuda. Ali Laurel je znala da to ne bi bilo pošteno. Sviđao joj se - jako - ali nije bila sigurna jesu li u pitanju romantični osjećaji ili samo potreba. A sve dok ne bude sigurna, ne može se ni u što upustiti. "Davide, mislim da imaš pravo - trebala bih saznati neke odgovore. Ali u ovom trenutku jedino što mi treba, jedino s čim se mogu nositi, jest prijatelj."

Davidov je osmijeh izgledao malo nategnuto, ali samo ju je blago stisnuo za rame i rekao: "Onda ćeš to i dobiti." Okrenuo se i nastavio hodati, ali ostao joj je dovoljno blizu da su im se ramena povremeno dodirivala.

Sviđalo joj se to.

"Ovo su definitivno biljne stanice, Laurel", reče David, škiljeći kroz mikroskop.

"Jesi li siguran?" upita ona, gledajući stanice koje su joj uzeli s unutrašnje strane obraza. Ali čak je i ona s lakoćom prepoznala četvrtaste stanice debelih stijenki koje je sad gledala na osvijetljenom stakalcu.

"Devedeset devet posto siguran", reče David, protežući ruke iznad glave. "Mislim da ima nešto u tomu što kaže taj tip Tamani."

Laurel uzdahne i zakoluta očima. "Nisi bio tamo - tip je stvarno čudan." *Aha, nastavi si to govoriti, možda na kraju i povjeruješ u to.* Ona ušutka taj

glas u sebi. "Što povećava vjerojatnost da ste u rodu."

Laurel se namršti i ritne Davidovu stolicu kad se nasmijao. "Sad sam stvarno uvrijeđena", reče teatralno, raširivši oči.

"Svejedno", reče David, "čini se da je govorio istinu. Barem o tomu."

Laurel zavrti glavom. Mora postojati još nešto."

David zastane. "I postoji, ali... ne, glupo je."

"Što?"

David ju je neko vrijeme šutke gledao. "Pa... mogao bih pogledati uzorak krvi." "Oh." Laurelino srce potone u pete.

"Što je?"

"A kako bi mi izvadio krv?"

David slegne ramenima. "Bio bi dovoljan ubod iglicom u prst."

Laurel odmahne glavom. "Ne podnosim igle. Užasavam ih se."

"Stvarno?"

Laurel klimne, a lice joj se zgrči. "Nikad me nisu uboli iglom."

"Nikad?"

Laurel odmahne glavom. "Nikad nisam bila kod liječnika, sjećaš se?"

"A cijepljenje?"

"Nisam cijepljena. Moja je mama morala potpisati posebne formulare kad me upisivala u školu."

"Nemaš nijedan šav?"

"Ajaj", reče ona, pokrivši usta dlanom. "O tomu ne želim ni razmišljati."

"Dobro, onda zaboravi da sam išta rekao."

Neko su vrijeme sjedili u tišini.

"Ne bih morala gledati?" upita Laurel.

"Časna riječ. I zaista ne boli."

Laurel osjeti kako joj dah zastaje u grlu, ali ovo se činilo važnim. "Dobro. Pokušat ću." "Moja je mama dijabetičarka pa u sobi ima lancete za testiranje krvi. To je najjednostavniji način. Odmah se vraćam."

Laurel se prisiljavala ujednačiti disanje dok Davida nije bilo. Kad je opet ušao, ništa nije držao u ruci.

"Gdje je?" upita ona.

"Neću ti reći. Neću ti ni pokazati. Pomakni se, imam ideju." Sjeo je na krevet ispred nje. "Dobro. Sjedni iza mene i objmi me rukama oko struka. Možeš nasloniti glavu na moja leđa i stisnuti me ako se budeš bojala."

Laurel sjedne iza njega, pritisne lice o njegova leđa i stisne ga rukama oko struka što je čvršće mogla.

"Ipak mi treba barem jedna ruka", reče David, malo se naprežući da bi mogao govoriti.

Laurel se prisili popustiti stisak i otpusti jednu ruku, David je pogladi po dlanu kad ga je opet počela stiskati. "Spremna?" upita.

"Iznenadi me", reče ona bez daha.

Još joj je malo gladio ruku, a onda ona cikne kad joj je na prstu eksplodirao statički šok. "Dobro, gotovo je", reče David mirnim glasom.

"Jesi li spremio iglu?" upita Laurel, ne podižući glavu.

"Jesam", reče David, neobično ravnim glasom. "Laurel, moraš ovo vidjeti."

Znatiželja joj je raspršila strah pa Laurel proviri Davidu preko ramena. "Što?"

David lagano pritisne jagodicu njezina srednjeg prsta. Na koži se stvori kapljica prozirne tekućine.

"Što je to?" upita Laurel.

"Mene više brine to što nije", odgovori David. "Nije crveno."

Laurel je samo zurila.

"Smijem li...?" upita David i pokaže na stakalca.

"Naravno", reče Laurel tupo.

David uzme stakalce i lagano pritisne Laurelin prst o njega. "Mogu li istisnuti još koju kap?"

Laurel samo klimne glavom.

Tri stakalca poslije, David zamota Laurelin prst u rupčić, a ona sklopi ruke u krilu.

Sjedili su tako blizu da su im se bedra dodirivala. "Laurel, je li ti oduvijek to curilo van kad bi se porezala?"

"Već se odavno nisam porezala."

"Valjda si barem jednom u životu ogrebala koljena."

"Sigurna sam da jesam, ali..." Nije dovršila, shvativši da se ne može sjetiti nijedne takve situacije, "Ne znam", reče. "Ne sjećam se."

David provuče prstima kroz kosu. "Laurel, jesi li ikada u životu krvarila... od bilo kud?" Mrzila je to na što je ciljao, ali nije mogla lagati. "Ne znam. Zaista se ne sjećam da sam ikada krvarila."

David opet privuče stolac do mikroskopa i stavi novo stakalce. Dugo ga je promatrao. Potom je ubacio drugo i opet pogledao. Nakon toga iz druge

je kutije izvadio nekoliko stakalaca s crvenim mrljama, za usporedbu.

Laurel je sve to vrijeme nepomično sjedila.

Okrenuo se prema njoj. "Laurel", reče on, "što ako nemaš krvi? Što ako tvojim venama teče samo ta prozirna tekućina?"

Laurel zavrti glavom. "To je nemoguće. Svi imaju krv, Davide."

"Da, i svačije kožne stanice izgledaju kao životinjske - ali tvoje ne", odgovori on.

"Rekla si da tvoji roditelji ne vjeruju liječnicima. Jesi li ikad bila kod liječnika?"

"Kad sam bila jako mala. Tata mi je baš neku večer pričao o tomu." Oči joj se raširiše. "O, bože." Prepričala mu je cijelu priču. "Znao je, sigurno je znao."

"Ali zašto ne bi rekao tvojim roditeljima?"

"Ne znam." Ona zatrese glavom.

David je šutio, a čelo mu je bilo namršteno. Kad je napokon opet progovorio, kao da je oklijevao. "Bi li te smetalo da nešto pokušam?"

"Ne, ako se ne moram razrezati i gledati si utrobu."

Nasmijao se.

Laurel nije.

"Smijem li ti opipati bilo?"

Bila je zatečena. Preplavio ju je val olakšanja i počela se smijati. Nije mogla prestati. David ju je šutke promatrao, čekajući da njezin histerični smijeh prestane i da se opet sabere. "Oprosti", reče ona, teško dišući i zatomljujući još jedan val hihotanja. "Stvar je u tomu da... ovo je... mnogo bolje nego da me seciraš."

David se osmehne i zakoluta očima. "Daj mi ruku", reče.

Ona je ispruži, a on položi dva prsta na unutrašnju stranu njezina zapešća. "Koža ti je hladna", reče on. "Čudi me da to prije nisam primijetio." Potom utihne, usredotočivši se. Nakon nekoliko trenutaka, ustane sa stolice pa sjedne na krevet pokraj nje. "Daj da probam gore na vratu."

Dlanom joj je obujmio vrat sa stražnje strane, pritisnuvši prste tamo gdje bi trebala biti žila kucavica. Osjećala je njegov dah na svom obrazu i premda se on trudio gledati svuda samo ne u nju, ona nije mogla odvojiti oči od njega. Vidjela je sitne pjegice uz rub kose, mali ožiljak gotovo posve skriven u obrvi, graciozni luk njegovih trepavica. Osjetila je kako njegovi

prsti pritišću malo jače. Kad je naglo udahнула, on se odmakne. "Je li te zaboljelo?"

Odmahnula je glavom, trudeći se ne misliti kako joj je blizu.

Nekoliko sekundi poslije, odmaknuo je ruku. Nije joj se sviđao pogled u njegovim očima - ni bora zabrinutosti između obrva. "Što?" upita ona.

Ali on samo zavrti glavom. "Moram biti siguran. Ne bih te htio plašiti bez razloga.

Smijem li... mogu li ti poslušati srce?"

"Sa stetoskopom?"

"Nemam stetoskop. Ali ako..." Oklijevao je. "Ako stavim uho na tvoje srce, trebao bih ga jasno i glasno čuti."

Laurel sjedne malo uspravnije. "Dobro", reče tiho.

David je primi sa strane dlanovima za rebra i polako spusti glavu. Laurel se trudila disati pravilno, ali bila je sigurna da joj srce nabija. Osjećala je toplinu njegova obraza na koži, a glava mu je bila naslonjena na otvor njezine košulje.

Nakon nekoliko trenutaka, on podigne glavu i odmakne se.

"No...?"

"Ššš", reče on, okrene glavu i prisloni joj drugo uho na prsa. Brzo opet makne glavu. "Ništa se ne čuje", reče vrlo tihim glasom. "Ne osjećam ti bilo ni na vratu ni na zapešću. A u prsima ti ne čujem ništa. Zvuči... prazno."

"Što to znači?"

"Nemaš bila, Laurel. Vjerojatno nemaš ni srca."

JEDANAEST

Cijelo joj se tijelo treslo. Osjećala je Davidove ruke oko sebe i kao da ništa drugo nije mogla osjećati. On je bio slamka za koju se grčevito držala i nije bila sigurna da će preživjeti ako je pusti iz zagrljaja. "Što da sad radim, Davide?"

"Ne moraš ništa učiniti."

"Imaš pravo", reče ona očajno. "Trebam samo pričekati da i ostatak mog tijela shvati da je mrtav."

David je privuče bliže i pomiluje je po kosi. Čvrsto se držala za njegovu košulju, a svaki joj je udisaj bio mučan.

"Ne", promrmlja David negdje blizu njezina uha. "Nećeš umrijeti." Protrljao je obraz o njezin, osjetila je rijetke dlačice na bradi. Vrhom nosa prelazio joj je po licu, a kad se usredotočila na osjećaj njegova lica na svom, njezine su suze presahnule. Njegov obraz bio je tako topao na njezinoj uvijek hladnoj koži. Usnama joj je okrznuo čelo i ona osjeti lagani drhtaj uz kralješnicu. Naslonio je čelo na njezino i ona nesvjesno otvori oči. Sve su joj se misli izgubile u plavom oceanu njegovih očiju. Lagano je usnama dotaknuo njezine i preplavi je val topline kakvu nikad prije nije osjetila, a koja se širila od usana kroz cijelo lice.

Kad se nije odmaknula, on je opet poljubi, ovoga puta malo samouvjerenije. U trenutku je postao dijelom oluje koja je bjesnjela u njoj - ona ga zagrlila čvršće i privuče ga bliže, pokušavajući upiti tu njegovu nevjerojatnu toplinu. Moglo je to trajati nekoliko sekundi, minuta, sati - vrijeme je prestalo postojati dok se njegovo toplo tijelo stiskalo uz njezino, dok ju je obavijala ta polagana toplina.

Kad se David gotovo silovito odmaknuo i naglo udahnuo, Laurel se opet nade u stvarnosti. *Što sam učinila?*

"Tako mi je žao", šapne on. "Nisam mislio..."

"Šššš", Laurel mu stavi prst na usne. "U redu je." Nije ga puštala iz zagrljaja, a kad je vidio da se ne buni, David se opet nagne prema njoj, pomalo oklijevajući. U posljednjem ga je trenutku zaustavila, položivši mu dlan na prsa i odmahnuvši glavom. Duboko je udahnula, a zatim reče: "Ne

znam je li ovo što osjećam stvarno ili je to zato što me obuzela panika... ili..." Ona zastane. "Ne mogu, Davide, ne uza sve ovo drugo što mi se događa."

On se polako odmakne od nje. Dugo je šutio. "Onda ću čekati", reče napokon tiho.

Laurel podigne svoju torbu. "Trebala bih poći", reče.

Davidove su je oči slijedile dok je išla prema vratima.

Još se jednom okrenula prije no što je zatvorila vrata za sobom.

Na satu biologije Laurel je sjela na svoje uobičajeno mjesto, ali nije vadila knjige.

Osluškiivala je hoće li čuti Davidov poznati korak, ali svejedno se iznenadila kad je spustio naprtnjaču na klupu pokraj nje. Prisilila se podići pogled prema njemu, ali umjesto napeta i oprezna izraza koji je bila očekivala dočeka je širok osmijeh i obrazi zajapureni od uzbuđenja. "Sinoć sam malo čitao", reče on bez pozdrava, "i imam neke teorije."

Teorije? Nije bila sigurna želi li znati. Zapravo, nešto na njegovu licu govorilo joj je da sigurno *ne želi* znati.

On otvori knjigu i gurne je pred nju.

"Muholovka? Stvarno znaš što cure vole čuti." Pokušala je gurnuti knjigu natrag prema njemu, ali on položi obje ruke na nju, držeći je na mjestu.

"Slušaj na trenutak. Ne kažem da si muholovka, ali daj malo pročitaj o njezinoj prehrani."

"To je biljka mesožderka, Davide."

"Tehnički, da, ali pročitaj *zašto*." Prstom pokaže na ulomak koji je označio zelenim fluorescentnim flomasterom. "Muholovke najbolje uspijevaju na tlu siromašnom dušikom. Jedu muhe zato što tijelo muha sadrži mnogo dušika, a nimalo masnoće i kolesterola. Nije stvar u mesu nego u vrsti hranjivih tvari koje im trebaju." On okrene sljedeću stranicu. "Pogledaj ovo. Tu su upute čime hraniti muholovku ako je uzgajaš kod kuće. Kaže da joj mnogi ljudi daju komadiće hamburgera i odrezaka jer, poput tebe, misle da je to biljka mesožderka. Ali time je, zapravo, možeš ubiti jer hamburger sadrži mnogo masnoće i kolesterola koje biljka ne može probaviti."

Laurel je užasnuto zurila u sliku čudovišne biljke, pitajući se kako David može misliti da između njih ima neke sličnosti. "Ne shvaćam", reče ravnim glasom.

"Nutrijenti, Laurel. Ne piješ mlijeko, zar ne?"

"Ne." "Zašto?"

"Jer mi je od njega zlo."

"Kladim se da ti je zlo zato što mlijeko sadrži masnoće i kolesterol. Što piješ?"

"Vodu, sokove." Ona zastane, razmišljajući. "Vodu od mamina kompota. To je otprilike to."

"Vodu i šećer. Jesi li ikad stavljala šećer u vazu da bi cvijeće dulje opstalo? Cvijeće obožava šećer."

Davidovo objašnjenje imalo je i previše smisla. Laurel osjeti početak glavobolje. "A zašto onda ja ne jedem muhe?" upita ona sarkastično, masirajući si sljepoočnice. "Premale su da bi ti bile od koristi, pretpostavljam. Ali sjeti se stvari koje jedeš. Voće i povrće. Biljke koje su rasle u tlu i koje su kroz korijenje upile sve nutrijente. Ti jedeš njih i na taj način dobiješ iste hranjive tvari koje bi dobila da i sama imaš korijenje."

Nekoliko je sekundi šutjela, a profesor James ionako je rekao cijelom razredu neka se utišaju. "Znači, još misliš da sam biljka?" upita Laurel šaptom.

"Nevjerojatno evoluirana, visoko razvijena biljka", reče David. "Ali da, biljka."

"To je grozno."

"Ne znam", reče David i naceri se. "Meni je to kul."

"Naravno, kad si štreber. Ja sam samo cura koja bi voljela da na tjelesnom ne bulje u mene."

"Dobro", ustrajao je David. "Onda ću ja misliti da je to kul dovoljno jako za oboje." Laurel se zasmijulji i time privuče pozornost profesora Jamesa.

"Laurel, Davide? Biste li šalu podijelili i s nama ostalima?" upita on, podbočivši se o mršavi kuk.

"Ne, profesore", reče David. "Ali hvala na pitanju." Učenici oko njih prasnuli su u smijeh, ali profesor James nije izgledao sretno. Laurel se zaveli unatrag na stolici i nasmiješi se. *David, jedan, učitelj koji bi rado bio pametan kao David, nula.* U subotu su se sastali kod Davida da bi "učili". Pokazao joj je članak koji je pronašao na netu o tomu kako biljke upijaju ugljični dioksid kroz lišće. "A ti?" upita on. Sjedila je na krevetu, a latice su bile odmotane i okrenute prema prozoru da mogu upijati sunčevu svjetlost. To je bila jedna od mnogih prednosti svakodnevnog "učenja" u Davidovoj

praznoj kući. David se silno trudio ne buljiti, premda Laurel nije bila sigurna je li mu pogled bježao prema laticama ili njezinu golom truhu. Svejedno, jer nije joj smetalo. "Pa, ne računajući ovih nekoliko listova ispod latica, ja nemam lišće -još", reče ona zagonetno.

"Tehnički, nemaš, ali mislim da se i tvoja koža vjerojatno računa."

"Zašto? Je li ovih dana malo zelenkasta?" upita ona i brzo zatvori usta. Pomisao na to da će pozelenjeti podsjetila ju je na Tamanija i njegovu zelenu kosu. A činilo joj se da nije pošteno misliti na njega dok je s Davidom. Osjećala se kao da ga vara - na neki čudan način. Razmišljanje o Tamaniju ostavljala je za navečer, prije spavanja. "Nije sve lišće zeleno", nastavi David, ništa ne opazivši. "Na većini biljaka, lišće zauzima najveću površinu. Na tebi je to koža. Možda ti apsorbiraš ugljični dioksid kroz kožu." On pocrveni. "Voliš nositi majice bez rukava čak i kad je hladno."

Laurel je slamčicom miješala Sprite. "A zašto onda dišem? A dišem, znaš", naglasi ona.

"Ali moraš li?"

"Kako to misliš 'moram li'? Naravno da moram."

"Nisam siguran da moraš. Barem ne u onoj mjeri kao što ja moram. Ili barem ne tako redovito. Koliko dugo možeš zadržavati dah?"

Ona slegne ramenima. "Dovoljno dugo."

"Ma daj, pa valjda si koji put išla na plivanje - sigurno znaš. Bar otprilike", ustrajao je kad je počela odmahivati glavom.

"Kad završim ispod vode, jednostavno izronim. Ali ionako nisam često u vodi. Tek toliko da smočim kosu pa zaista ne znam."

David se mangupski nasmiješi i pokaže na svoj sat. "Hoćemo li pokušati saznati?" Laurel ga je nekoliko trenutaka šutke gledala, a onda odgurne sok i nasmiješi se pa gurne Davida prstom u prsa. "Već mi je dosta toga da radimo pokuse na meni. Da vidimo koliko dugo *ti* možeš bez zraka."

"Dobro, ali ti si sljedeća."

"Dogovoreno."

David nekoliko puta duboko udahne, a kad mu je Laurel dala znak, on napuni pluća zrakom i nagne se unatrag na stolici. Izdržao je pedeset dvije sekunde prije nego što je, sav crven u licu, morao izdahnuti. Sad je bio red na Laurel.

"Nema nasmijavanja", upozori ga ona. "Ionako ćeš me vjerojatno pobijediti."

"Čisto sumnjam." On se podsmjehne jednako samouvjereno kao i uvijek kad je siguran da ima pravo.

Laurel duboko udahne i zavalj se unatrag na Davidove jastuke. On uključi štopericu. Dok su sekunde polako prolazile, njegov joj je postojani osmijeh počeo ići na živce pa se okrenula prema prozoru. Promatrala je pticu koja je letjela preko plavog neba, sve dok joj nije izmaknula iz vida.

Kako više nije imala što zanimljivo gledati, usredotočila se na svoja prsa. Počela je osjećati nelagodu. Još je malo pričekala, ali zaključila je da joj se taj osjećaj ne sviđa pa je izdahnula. "Evo. Kakva je presuda?"

David pogleda na sat. "Jesi li zadržavala dah koliko si mogla?"

"Koliko sam htjela."

"To nije isto. Bi li mogla još malo izdržati?"

"Vjerojatno, ali počela sam osjećati nelagodu."

"Koliko bi još izdržala?"

"Ne znam", reče ona, sad već pomalo uzrujana. "Koliko sam izdržala?"

"Tri minute i dvadeset osam sekundi."

Trebalo joj je nekoliko trenutaka da joj taj podatak *sjedne*. Ona se uspravi. "Jesi li me namjerno pustio da pobijedim?"

"Ne. Samo si dokazala svoju teoriju."

Laurel pogleda svoju ruku. "List? Stvarno?"

David ispruži ruku i stavi je uz njezinu. "Gle ovo - ako pažljivo pogledaš, primijetit ćeš da nam ruke ne izgledaju isto. Vidiš?" reče, pokazujući vene koje su mu se granale ispod kože. "Dobro, dečkima se i inače više vide vene, ali s obzirom na tvoju blijedu put, trebale bi ti se barem nazirati ove veće vene. Ali ne vidi se nijedna."

Laurel je proučavala svoje ruke, a zatim upita: "Kad si to primijetio?"

On slegne ramenima, a izgledao je kao da se osjeća krivim. "Kad sam ti provjeravao bilo, ali bila si tako izbezumljena da sam zaključio da nije pravi trenutak da ti to kažem. Osim toga, htio sam prvo još malo istražiti."

"Hvala. Valjda." Dugo je šutjela, dok su joj misli brzale kroz glavu. Ali uvijek bi na kraju došla do istog zaključka. "Zaista sam biljka, zar ne?"

David pogleda gore u nju pa ozbiljno klimne glavom. "Mislim da jesi."

Laurel nije bila sigurna zašto su joj potekle suze. Ne bi se moglo reći da joj je ta spoznaja došla kao veliko iznenađenje, ali čini se da ju je tek sad u potpunosti prihvatila. Preplavi je osjećaj koji je bio mješavina straha, olakšanja, čuđenja i neke neobične tuge.

David se popne na krevet pokraj nje. Ne rekavši ništa, naslonio se na uzglavlje i privukao je sebi na prsa. Opustila se, uživajući u osjećaju sigurnosti u njegovu zagrljaju. Povremeno bi je pogladio po nadlakticama, pažljivo izbjegavajući latice. Slušala je pravilne otkucaje njegova srca i to ju je podsjetilo da su neke stvari još normalne. Da se na nešto može osloniti.

Toplina njegova tijela proširila se na nju, grijući je slično kao sunce. Nasmiješila se i još se čvršće privila uz njega.

"Što radiš sljedeće subote?" upita David, a glas mu je odzvanjao u prsima ispod njezina uha.

"Ne znam. A ti?"

"Ovisi o tebi. Razmišljao sam o tomu što ti je Tamani rekao."

Ona podigne glavu. "Ne želim razgovarati o tomu."

"Zašto ne? Pa rekao je istinu o tomu da si biljka. Možda je istina i to... da si vila." "Kako to uopće možeš reći pred svojim mikroskopom, Davide?" nasmije se Laurel, pokušavajući unijeti malo šale u razgovor. "Pokvarit će se ako shvati da mu je vlasnik prešao na neznanstvenu stranu."

"Pa, prilično je neznanstveno imati biljku za prijateljicu", reče David, odbijajući prihvatiti njezin šaljivi ton.

Laurel uzdahne, ali opet spusti glavu na njegova prsa. "Sve curice sanjaju o tomu da su princeze ili vile ili sirene ili nešto slično. Pogotovo curice koje ne znaju tko su im majke. Ali negdje oko šeste godine ipak prerastu taj san. S petnaest godina nijedna više ne sanja o tomu." Ona tvrdoglavo stisne usne. "Vile ne postoje."

"Možda ne, ali možda ti zapravo i nisi stvarna vila."

"Kako to misliš?"

David je zurio u njezin cvat. "Sljedeće subote u školi će se održati maskenbal. Mislio sam da bi mogla doći kao vila, tek toliko da iskušaš tu ulogu. Da se navikneš na *kostim* prije nego što se suočiš s idejom da bi to mogla biti istina. Da se počneš osjećati ugodno u toj koži."

"Što? Da si prikvačim krila i da odjenem lepršavu haljinicu?"

"Čini mi se da već imaš krila", reče David ozbiljnim glasom.

Laurel polako sine na što je mislio pa ga pogleda s nevjericom. "Želiš da idem ovako? Da svi vide moj cvat? Poludio si! Neću!"

"Poslušaj me", reče David, uspravivši se. "Razmislio sam o tomu. Znaš one ukrasne cvjetne lančice? Ako oko sredine cvijeta, tamo gdje ti raste iz

leđa, omotamo takav lanac i prebacimo ti ga preko ramena, svi će misliti da je cijeli cvijet umjetan. Mislit će da imaš odličan kostim."

"Ne bi prošlo kao kostim, Davide. Izgleda previše stvarno."

David slegne ramenima. "Ljudi najčešće povjeruju ono što im kažeš." Nasmiješi se. "Zar zaista misliš da će te netko pogledati i i pomisliti si 'hm, mislim da je ta cura zapravo biljka'?"

Zaista je zvučalo apsurdno. Laurel se sjeti nebesko-plave haljine koju je bila nosila na vjenčanju mamine rođakinje prošloga ljeta. "Razmislit ću o tomu", obeća mu. U srijedu nakon škole David je morao raditi pa je Laurel odlučila otići do knjižnice. Prišla je stolu gdje je knjižničarka pokušavala objasniti decimalni sustav klincu koji nije mogao ili nije htio shvatiti. Nakon nekoliko minuta, odustao je i odmaknuo se od stola.

Uz frustrirani uzdah, ona se okrene se prema Laurel. "Da?"

"Mogu li se koristiti internetom?" upita Laurel.

Knjižničarka se nasmiješi, vjerojatno sretna što je netko pita nešto razumno i normalno. "Na onom računalu tamo", reče, pokazujući. "Prijavi se s brojem članske iskaznice i imaš sat vremena besplatno."

"Samo jedan sat?"

Knjižničarka se nagne naprijed i reče urotničkim glasom. "Prije nekoliko mjeseci morali smo uvesti to pravilo, zbog jedne starije dame koja bi došla i *cijeli dan* surfala po stranicama za usamljena srca." Ona slegne ramenima i opet se uspravi. "Znaš kako je, uvijek se nađe netko munjen tko zezne sve nas normalne. Ali zato nam je veza stvarno brza", dodala i vrati se gomilici knjiga koje je razvrstavala.

Laurel se uputi prema odjeljku gdje je bilo jedino računalo spojeno na internet. Za razliku od prostrane knjižnice u Eureka, kamo bi često odlazila s tatom, ova u Crescent Cityju jedva da je bila malo veća od obične kuće. Imala je samo jednu policu sa slikovnicama i jednu s beletristikom za odrasle, a sve ostalo bile su stare enciklopedije. Ali ni njih nije bilo mnogo.

Sjela je za računalo i prijavila se. Pogledavši na sat, počela je pretraživati po netu. Četrdeset pet minuta poslije pronašla je slike vila koje žive u cvijeću, odjevene u odjeću načinjenu od cvijeća, i piju čaj iz majušnih čaški cvjetova. Ali nigdje nije pronašla ništa o tomu da su vile zapravo cvijeće. Ili biljke. Ili štogod. *Bez veze*, pomisli ona.

Počela je čitati dugački članak na Wikipediji, ali svako malo nailazila bi na referencije koje nije razumjela. Dosad je uspjela pročitati samo nekoliko ulomaka.

Duboko uzdahnuvši, ona zaškilji i počne ispočetka.

"*Obožavam vile!*"

Zamalo je pala sa stolice začuvši Chelsein glas.

Chelsea sjedne na mjesto pokraj nje. "Prije godinu dana prošla sam kroz fazu kad je sve što sam radila imalo neke veze s vilama. Imam valjda deset knjiga o vilama, imam slike vila na stropu, čak sam i pronašla teoriju zavjere nekog tipa koji tvrdi da u Irskoj konce zapravo povlači vilinski dvor. Premda su mu ideje sulude, neke su stvari zvučale sasvim vjerojatno."

Laurel ugasi preglednik, premda joj kroz glavu prođe misao: *malo prekasno*.

"U davna stara vremena, ljudi su sve loše pripisivali vilama", nastavi Chelsea, naoko ne primjećujući da Laurel još nije rekla ni riječi. "Naravno, i sve dobro što se dogodilo pripisali bi vilama pa pretpostavljam da je to u redu." Ona se nasmiješi. "Zašto te zanimaju vile?"

Laurel osjeti kako su joj usta najednom suha. Pokušavala je smisliti neku izliku, ali nakon što je u glavi prevrtjela desetak proturječnih vilinskih legendi, i dalje joj na pamet nije padalo ništa smisljeno. "Ovaj, malo sam istraživala zato što..." Na vrijeme se sjetila da su Chelsea i ona zajedno na satu engleskog pa nije mogla reći da joj treba za sastavak.

A onda se sjetila Davidova prijedloga.

"U subotu idem na maskenbal kao vila", lane ona. "Pa sam htjela naučiti nešto više o njima."

Chelseino se lice ozari. "To je tako kul. I ja bih htjela ići kao vila - mogle bismo uskladiti kostime."

O, *super*. "Zapravo, David mi izrađuje nekakva krila, kaže da je to iznenađenje."

"Oh." Chelsea je oklijevala na trenutak. "Dobro onda. Vjerojatno bih se ionako trebala dogovoriti s Ryanom." Malo se zacrvenjela. "U petak me pozvao da idem s njim."

"To je super."

"Da. Sladak je. Nije li?"

"Aha."

"Dobro." Na trenutak je djelovala izgubljeno. "Znači, ti ideš s Davidom?"

Laurel klimne.

Chelsea se nasmiješi, premda pomalo nategnuto. "Pa, bit ćeš prekrasna vila. Ionako već izgledaš kao vila pa ćeš biti savršena."

"Misliš da izgledam kao vila?"

Chelsea slegne ramenima. "Da, s tom blijedom puti i svijetlom kosom. Nekoć su ljudi mislili da su anđeli vile pa pretpostavljam da su vile vrlo svijetle i krhka izgleda." *Krhka izgleda?* pomisli Laurel, malo zatečena.

"Izgledat ćeš savršeno", reče Chelsea. "Čekat ću te na vratima. Želim što prije vidjeti tvoj kostim."

"Dogovoreno", reče Laurel uz usiljen osmijeh. Nije joj se sviđalo to kako se iznenada našla uvučena u Davidovu zamisao. Ali bilo je to bolje nego da Chelsea kaže istinu. "Zašto uopće surfaš ovdje?" upita Chelsea. "Zar kod kuće nemaš internet?"

"Imam, ali spajamo se preko običnog modema", reče Laurel, zakolutavši očima. "Stvarno? Zar to još postoji? Moj je tata informatičar pa nam je po cijeloj kući postavio bežičnu jako brzu vezu. Umro bi da mu kažem da se još spajaš preko običnog modema. Sljedeći put dođi k meni. Imam stalnu vezu pa možeš surfati do mile volje, a i posudit ću ti knjige, dobro?"

Laurel je nagonski rekla dobro, ali nema teorije da ode k Chelsea istraživati vile. Chelsea je bila previše pametna - brzo bi zbrojila dva i dva i posložila si cijelu sliku. Ako cijela slika uopće postoji. Dosad nije pronašla nijedan izvor gdje bi pisalo da su vile slične njoj. Najbliže tomu bile su drijade, šumske vile, a one su bile samo duhovi drveća.

Bila je prilično sigurna da ona nije duh.

"Pa, moram ići", reče Chelsea. "Moram zaviriti u pravu knjigu." Ona podigne knjigu iz povijesti. "Dobila sam zadatak pronaći najmanje tri izvora koja nisu s neta. Časna riječ, profesorica Miller totalno je zaostala. Vidimo se sutra, može?"

"Aha", reče Laurel i mahne joj. "Sutra." Okrene se prema računalu, želeći još malo istraživati, ali kad je otvorila preglednik, shvati da joj je vrijeme isteklo.

Laurel uzdahne i prikupi svoje štire zabilješke. Ako želi još, morat će doći neki drugi dan. Pogleda prema policama, gdje su se još vidjele Chelseine živahne koverče. Stvarno bi bilo mnogo lakše otići do Chelsea. Šteta što joj "lakše" u posljednje vrijeme i nije visoko na popisu prioriteta.

DVANAEST

"Još ništa?", upita David kad ga je Laurel nazvala u subotu poslijepodne, nekoliko sati prije plesa. "Ništa. Već tri dana za redom odlazim u knjižnicu, ali ne nalazim ama baš ništa." "Nikakve tragove?"

"Pa, kad čovjek želi, u svemu može iščitati tragove, ali ne nalazim nikakve opise...", ona spusti glas, "... vila koje bi bile slične meni."

"A u Shakespeareovim djelima? U *Snu Ivanjske noći*."

"Zapravo, to je najbliže na što sam naišla. Ali i tamo imaju krila i doimaju se čarobnima. A i prilično sklonima izvođenju svakojakih nestašluka. Ja nisam takva, zar ne?"

David se nasmije. "Ne, nisi." Nekoliko je trenutaka šutio. "Možda su priče u krivu." "Baš sve?"

"Većina legendi je takva."

"Ne znam. Kad bi to bilo istina, mislim da bi negdje ipak postojali nekakvi tragovi."

"Pa, nastaviti ćemo tražiti. Nego, jesi li spremna za večeras?"

"Naravno."

"Onda se vidimo u osam, dobro?"

"Bit ću spremna."

David se pojavio nekoliko sati poslije, s velikom kutijom u kojoj su - kao - trebala biti "krila". Laurel mu je otvorila vrata odjevena u plavu haljinu i sa šalom čvrsto omotanom oko ramena.

"Uau", reče on, "izgledaš super."

Laurel pogleda niz haljinu, napola žaleći što nije odabrala nešto manje upadljivo - u ovoj će haljini svi gledati u nju. Bila je od svjetlucavog svijetloplavog satena sa srebrnim ukrasima, rezana dijagonalno, a savršeno je padala niz sve njezine obline. S prednje je strane bila srcoliko odrezana, a leđa su bila gola gotovo do struka. Otraga se malo vukla po podu.

David je na sebi imao crne hlače i bijeli frak. Oko struka bio mu je zavezan crveni svileni šal, a negdje je uspio pronaći i starinsku kravatu. Iz džepa na prsima virile su bijele rukavice, a kosa mu je bila zalizana voskom.

"A što bi ti trebao biti?" upita Laurel, gledajući ga s odobravanjem.

David malo pocrveni. "Princ iz bajke?" Kad se Laurel nasmijala, on slegne ramenima.

"Činilo mi se zgodno da oboje budemo mitska bića."

"Moja mama zna da dolaziš", šapne Laurel, vodeći ga uza stube, "ali mislim da je najbolje da sve obavimo prije no što shvati da si već ovdje. Inače će možda ustrajati na tomu da vrata moje sobe ostanu otvorena."

"Nema problema."

Pogledavši niz hodnik da provjeri je li zrak čist, brzo ga je povukla u svoju sobu i zatvorila vrata. Odvezala je čvor bijeloga šala i oslobodila svoj cvat. Podigla je latice u uspravan položaj. Posljednjih nekoliko dana činile su se malo mlitave i nisu stajale tako visoko kao prije. Kad je začula kako David naglo uvlači zrak, Laurel se brzo okrene.

"Što?"

"Ništa, samo... tako su prekrasne - pogotovo u toj haljini. Ostanem bez daha svaki put kad ih vidim."

"Da, baš", reče Laurel sarkastično. "Super su kad su na tuđim leđima."

Bile su im dovoljne dvije minute da David pričvrsti cvjetni lanac oko podnožja cvijeta i preko njezinih ramena. Laurel se okrene i pogleda se u novo zrcalo koje je visjelo na vratima. Nasmije se i reče: "Davide, ti si genijalac. Totalno izgleda kao kostim!"

David je stajao pokraj nje, smiješeći se njihovom odrazu. "Još nisam gotov." Okrene se natrag prema kutiji. "Sjedni", reče joj i pokaže na stolicu. "I zatvori oči."

Poslušala gaje, počevši uživati u svemu ovome. Njegove su joj ruke dotakle lice i osjetila je kako joj nanosi nešto hladno na kapke i obraze. "Što radiš?"

"Bez pitanja. I ne otvaraj oči."

Čula je kako je nešto protresao, a zatim joj kosu prekrije prohladna maglica. "Samo malo", reče on. A onda osjeti njegov topli dah, od čega su joj još vlažni kapci postali još hladniji, ali ugrijao joj je ostatak lica. "Dobro, gotova si."

Ona otvori oči i ustane pa se pogleda u ogledalo. Dahne i nasmije se, okrećući glavu prvo na jednu pa na drugu stranu, puštajući da posljednje zrake zalazećeg sunca zablistaju po šljokicama na njezinim obrazima i kopcima. I kosa joj je bila puna šljokica koje su joj padale po haljini kad

god bi zatresla glavom. Jedva se prepoznala sa svim tim svjetlucavim prahom po sebi.

"Sad zaista izgledaš kao vila", reče David zadovoljno.

Laurel uzdahne. "I osjećam se kao vila. Nikad nisam mislila da ću to reći." Ona se okrene prema Davidu. "Nevjerojatan si."

"Ne", reče David, smiješeći se od uha do uha. "Znanstveno smo dokazali da si *ti* nevjerojatna." On provuče rukom kroz svoju sjajnu kosu i nahereno se osmjehne. "Ja sam samo čovjek."

Laurel se nasmiješi i stisne mu ruku. "Možda, ali si najbolji čovjek."

"Kad smo već kod ljudi", reče David i pokaže prema vratima, "trebali bismo otići i pokazati tvojim roditeljima. Moja će mama doći po nas za desetak minuta."

Opet je preplavi sva napetost otprije. "Misliš da nas moja mama neće prozreti?" upita ona.

"Neće imati pojma", odgovori David. "Siguran sam." Primio ju je za obje ruke. "Spremna?"

Nije bila, ali svejedno ukočeno klimne glavom.

David otvori vrata, a zatim joj teatralno ponudi ruku. "Hoćemo li, mlada damo?" Laurelina se mama pojavila baš kad su silazili niza stube. "A, tu ste", reče ona, namještajući fotoapararat. "Bojala sam se da ćete se samo iskrasti." Gledala je u Laurel smiješeći se. "Izgledaš prekrasno", reče. "I ti si zgodan", doda Davidu.

"Gdje je tata?" upita Laurel ogledavajući se po dnevnoj sobi.

"Morao je ostati na poslu. Ali obećala sam mu brdo fotografija. Zato molim osmijehe od uha do uha!"

Snimila je pedesetak fotografija prije nego što se napokon začulo kako im Davidova mama trubi ispred kuće.

Laurel povuče Davida za sobom, a mama im dovikne neka se lijepo zabave. I Davidova im se mama divila, ali ona je već kod kuće bila slikala Davida pa su se izvukli sa samo još pet-šest zajedničkih.

Kad je napokon završilo, Laurel se gotovo predomislila. "Privlačimo previše pozornosti", šapne ona Davidu dok su sjedili na stražnjem sjedalu auta njegove mame. "Netko će nas razotkriti."

David se nasmije. "Nitko neće ništa otkriti", uvjeravao ju je. "Obećavam ti."

"Nadam se da imaš pravo", progunđa Laurel kad su skrenuli na školsko parkiralište. "Ma vidi tebe!" usklikne Chelsea oduševljeno kad su ušli u

ukrašenu sportsku dvoranu. "David je rekao da će krila biti super, ali nisam imala pojma da će biti *ovako* dobra." Laurel se morala nekoliko puta okrenuti oko sebe. "Znaš, gotovo da više izgleda kao cvijet nego kao krila."

"Pretpostavljam da su to cvjetna krila", reče Laurel nervozno.

Ali Chelsea samo slegne ramenima. "Predivna su. Davide, ti si genijalac", reče ona i dotakne mu rame.

Laurel se kiselo osmjehne. David će pobrati sve zasluge za krila, ali njoj je to i odgovaralo. Pogotovo kad se uzme u obzir da je druga mogućnost da svi shvate da su joj krila izrasla!

Chelsea pomiriše zrak oko njezinih ramena, a Laurel se ukoči. "Uau", reče Chelsea, sad otvoreno udišući punim plućima. "Čime si ih poprskala? Bila bih spremna platiti za tako nešto."

Laurel je bila zbunjena samo na trenutak, a onda odgovori: "Zapravo, to je jedan stari parfem koji već odavno imam. Ne mogu se ni sjetiti kako se zove."

"Ako ti ikada dojadi, rado ću ga uzeti od tebe. Mm-mm..."

Laurel se nasmiješi i značajno pogleda Davida pa jedva zamjetno pokaže glavom na drugi kraj prostorije. Daleko od Chelseina nosa.

"Idemo po neko piće", reče David i primi Laurel za ruku. Srećom, u tom je trenutku prišao Ryan pa je Chelsea bila previše zaokupljena da bi pošla s njima.

Laurel nije puštala Davidovu ruku. Zapravo, nije rekao da je ovo pravi izlazak, ali nije ni rekao da nije. Pa se ona odlučila ponašati kao da jest. Unatoč tomu što je oklijevala nazvati ga svojim dečkom, nije bila sigurna da to ne bi htjela. Tko bi mogao tražiti više? David je bio dobar, strpljiv, pametan, zabavan i nije krio da je obožava. Smiješila se, idući za njim. Znala je da će držanje za ruke potaknuti ogovaranja, ali nije je bilo briga.

Dok su hodali, svi su se razmicali da naprave mjesta za njezina "krila". Ljudi koji nikad prije nisu razgovarali s njom prilazili su joj reći da joj je kostim stvarno kul. Sve su oči bile uprte u nju. Ali večeras je to nije činilo nervoznom - jer vidjela se u ogledalu. Izgledala je čarobno, nije bilo druge riječi za to.

Oko pola dvanaest počela je jedna spora pjesma, a David je napokon povede na njihov prvi zajednički ples te večeri. Dotad je čavrljao s prijateljima, pustivši je neka pleše s drugim dečkima koji su je došli zamoliti za ples.

"I, reci mi", upita, privukavši je bliže, "je li tako loše?"

Ona mu se nasmiješi i položi mu ruku na rame. "Nimalo. Imao si pravo."

David se nasmije. "U vezi s čim?"

I dalje se smiješila, ali riječi su joj bile ozbiljne. "Onakva sam kakva zaista jesam, a nitko me se ne boji niti je izbezumljen. Nitko ne zove lude znanstvenike ili polici ju. Svi kažu da su moja krila kul." Na trenutak je oklijevala, a zatim nastavi: "I ja mislim da je prilično kul."

"Pa kad jest. Prekrasno je." On se nasmiješi od uha do uha. "Ti si prekrasna."

Laurel spusti pogled na njegovo rame, ali osjeti kako je preplavljuje toplina i lagani trnci.

"I, kakav je osjećaj biti vila?"

Laurel slegne ramenima. "Nije loše. Naravno, ne bi svaki dan bilo ovako."

"Ne, ali kad bi se mogla naviknuti na tu pomisao, možda bi počela razmišljati o tomu je li to stvarno istina.

Laurel ga pogleda, zabavljajući se. "Ti bi *htio* da je to istina!"

"Pa što ako bih?"

"Zašto?"

"Zato što je to najbliže što mogu doći nečemu mitskom."

"Kako to misliš? Pa ti si princ iz bajke."

"Da, ali... znaš... ne baš. Ali ti? Laurel, ja zaista mislim da je istina. I mislim da je to super. Tko drugi ima najbolju prijateljicu vilu? Nitko!"

Laurel se nasmiješi. "Jesam li ti zaista najbolja prijateljica?"

On je ozbiljno pogleda. "Zasad."

Ona zakorači bliže i nasloni mu glavu na rame, ostavši tako do kraja pjesme. Kad je ples završio, privuče ga bliže i zagrli ga. "Hvala ti", šapne mu na uho.

On se nasmiješi i opet joj teatralno ponudi ruku. "Hoćemo li?"

Poveo ju je do stola gdje je sjedila većina njihovih prijatelja, a Laurel sjedne. "Moram priznati da sam totalno iscrpljena."

David se nagne i šapne joj na uho. "A što očekuješ? Sunce je već davno zašlo. Sve su pristojne vile već odavno doma u cvjetnim gredicama."

Laurel se nasmije i zamalo poskoči kad je netko potapše po ramenu. Iza nje je stajao jedan od učenika četvrtih razreda. "Hej, ovo ti je ispalo kad ste plesali. Pretpostavio sam da bi to htjela natrag." Pružio joj je jednu dugačku plavo-bijelu laticu.

Laurel je razrogačenih očiju gledala u Davida. Nakon nekoliko trenutaka, David uzme laticu i reče: "Hvala ti"

"Nema problema. Nego, od čega si ih napravio? Na dodir su kao prave cvjetne latice."

"To je tajna", reče David i naceri se.

"Pa, zbilja su fenomenalne."

"Hvala."

Maturant se vrati natrag u gomilu, a David položi laticu na stol. Laurel je bilo nekako neugodno što ju je stavio tamo gdje je svi mogu vidjeti. Osjećala se nekako ragolićenom, kao da je na stol stavio dio njezina donjeg rublja. "Je li samo ispala?" upita David, opet se nagnuvši bliže njoj. "Jesi li išta osjetila?"

Laurel odmahne glavom.

"Ne bi ti je nitko mogao iščupati, a da ne primijetiš, zar ne?"

Laurel se sjeti užasna bola kad si je prije nekoliko tjedana sama pokušala iščupati jednu laticu. "Nema teorije."

"Laurel", počne David, tako tiho da ga je jedva čula, "nije li Tamani rekao da će se to dogoditi?"

Laurel brzo klimne glavom. "Nisam mu vjerovala, nisam mogla. Zvučalo je predobro da bi bilo istinito." Njezina su usta automatski izgovorila te riječi, ali um joj se usredotočio na očito pitanje: *Ako je imao pravo u vezi s tim, je li onda istina i to da sam vila?*

David na trenutak pogleda na pod iza nje pa se sagne. Kad se uspravio, u ruci je držao još dvije latice. Nasmijao se i slegnuo ramenima. "Čini se da se moja kreacija raspada", reče prijateljima.

"Nema veze", reče Chelsea. "Ples ionako završava za nekoliko minuta." Ona se nasmiješi Laurel. "Bilo je prekrasno dok je trajalo."

"Davide, možemo li tvoju mamu pričekati vani?" upita Laurel očajnički.

"Naravno. Dođi."

Laurel je cijelim putem do vrata skupljala latice dok ju je David vodio kroz gomilu. Ali svaki put kad bi so netko očešao o nju, ispala bi još pokoja. Kad su napokon došli do vrata, na leđima joj se držalo još samo nekoliko, a imala ih je pune ruke. "Jesam li sve pokupila?" upita ona, pretražujući pogledom pod oko sebe.

"Mislim da jesi."

Laurel uzdahne i protrlja lice. Na pod zaleprša kiša šljokica, "Oh, zaboravila sam."

David se nasmije i pogleda na sat. "Ponoć je. Hoćeš li izgubiti i cipelicu?"

Laurel zakoluta očima. "Uopće nije smiješno."

David samo gurne ruke u džepove i naceri se.

"Kako izgleda?" upita Laurel i okrene mu leđa.

"Ne mogu reći, ne vidi se od cvjetnoga vijenca i šljokica."

"Dobro."

Ušutjela je i zagledala se dolje u latice u svom naručju. Grlo joj se stislo. Podigne pogled prema Davidu i upita: "Istina je, zar ne?"

"Što?"

Ona slegne ramenima, ali prisili se na odgovor: "Zaista sam vila, zar ne?"

David se samo nasmije i klimne glavom.

Nekako se odjednom osjećala bolje. Zahihće se. "Uau", reče.

Njegova je mama stigla nekoliko minuta poslije pa su ušli i sjeli na stražnje sjedalo.

"Oh, krila su se raspala", reče ona. "Sva sreća da sam vas već prije fotkala."

Laurel nije ništa odgovorila, samo je pobrala još dvije otpale latice i dodala ih na hrpu s ostalima.

Skrenuli su na prilaz Laurelijoj kući, a David ju je otpratio do vrata. "Ostalo je još samo pet latica", reče on, gledajući joj leđa. "A vjerojatno će ti i one otpasti preko noći."

"Ha! Ako izdrže i toliko."

David zastane. "Je li ti laknulo?"

Laurel razmisli na trenutak. "Na neki način. Drago mi je da ih više neću morati skrivati - osim ako mi ne ostane neki trag tamo gdje je izbila kvrga. Bit će mi drago da opet mogu nositi majice bez rukava s niskim izrezom na leđima. Ali..." zastane, da malo sabere misli. "Večeras se nešto promijenilo, Davide. Tih mi se nekoliko sati sviđao moj cvat. Zaista mi se sviđao. Osjećala sam se posebno i čarobno." Ona se nasmiješi. "Ti si zaslužan za to. I... stvarno mi je drago."

"Sjeti se da ćeš ga opet imati sljedeće godine. Tako je Tamani rekao, nije li?"

Ona se namršti na zvuk njegova imena.

"Mogli bismo od toga napraviti tradiciju. Jednom godišnje možeš pred svima biti vila." Ona klimne. Ta joj se zamisao sviđala više no što si je ikad

prije večeras mogla zamisliti. "Druge bi cure bile ljubomorne", upozori ga ona. "Sve bi htjele da i njima napraviš krila."

"Morat ću im reći da samo Laurel može dobiti krila. Neće imati pojma koliko je to točno."

"Misliš da nitko neće shvatiti o čemu se radi?"

"Tko zna. Uvijek se nađe netko tko vjeruje u mitove i legende, ili barem u neke njihove dijelove. To su ljudi koji gledaju dalje od očitoga i vide stvari na ovom svijetu koje su istinski čudesne." On slegne ramenima. "Ali takvi ionako ništa neće reći, čak i ako shvate. Jer mi ostali koji svijet vidimo kroz znanstvene i logične naočale ionako ne bismo prepoznali istinu, čak ni da nam je netko napiše na *jumbo* plakat. Ja sam imao sreće što si ti mene praktički opalila istinom po glavi - jer inače te ni ja nikad ne bih mogao vidjeti ovakvu kakva jesi."

"Ja sam samo ja, Davide."

"To je ono najbolje u svemu."

Prije no što je mogla išta reći, on se nagne naprijed i lagano je poljubi u čelo, a zatim se okrene, promrmlja laku noć i pođe prema autu.

TRINAEST

Laurel je zurila preko ramena u ogledalo i svoja gola leđa. Na sredini se vidjela tanka bijela crtica kao davno zaboravljen i jedva vidljiv ožiljak.

Ona uzdahne i navuče majicu kratkih rukava preko glave. Ovo je bilo mnogo bolje. Sinoć joj se cijela ta zamisao da je vila činila tako stvarnom. Danas je bila milijun kilometara daleko. Pomno si je promatrala lice, napola očekujući da se promijenilo. "Ja sam vila", šapne ona, ali njezin odraz nije odgovorio.

Osjećala se budalasto izgovorivši to naglas. Nije se osjećala kao vila - nije se osjećala ništa drukčije nego prije. Osjećala se normalno. Ali kako bilo da bilo, sad je znala istinu - a riječ "normalno" nikad se više neće moći primijeniti na njezin život. Mora razgovarati s Tamanijem.

Na prstima se iskrala u prizemlje i uzela telefon te utipkala Davidov broj. Tek kad joj se javio snenim glasom, sinulo joj je koliko je sati. "Što?"

Sad više nije imalo smisla prekinuti vezu - već ga je probudila. "Bok. Oprosti.

Zaboravila sam da je još rano."

"Zašto si budna u šest ujutro?" upita on pospano.

"Pa... sunce je izišlo."

David se zahihće. "Naravno."

Vrata spavaće sobe njezinih roditelja bila su odškrinuta pa Laurel šmugne u smočnicu. "Hoćeš li mi danas biti paravan?" upita polušaptom.

"Paravan?"

"Možeš li mojim roditeljima reći da sam kod tebe?"

David je sad već zvučao budnije. "A kamo zapravo ideš?"

"Moram razgovarati s Tamanijem, Davide. Ili barem pokušati."

"Ideš na imanje? Kako ćeš doći tamo?"

"Busom? Valjda nedjeljom nešto vozi u tom smjeru, ha?"

"Do Oricka, valjda, ali kako ćeš doći do svoje stare kuće?"

"Uzet ću bicikl sa sobom. Kuća je samo kilometar i pol od busne postaje, trebat će mi manje od deset minuta."

David uzdahne. "Da barem već imam vozačku."

Laurel se nasmije. Stalno je to govorio. "Još dva tjedna, Davide. Izdržat ćeš."

"Nije to, nego bih htio ići s tobom."

"Ne možeš. Da te vidi, možda se ne bi pojavio. Ionako mu se nije baš svidjelo kad sam mu rekla da ti znaš za moj cvat."

"Rekla si mu to?"

Laurel omota telefonski kabel oko zapešća. "Pitao me jesam li ikomu rekla pa sam se izlanula. Drukčiji je - kao da mu ne možeš lagati."

"Ne sviđa mi se to, Laurel. Mogao bi biti opasan."

"Ti si taj koji cijeli tjedan ponavlja da on ima pravo. Kažeš da je poput mene. Ako je sve drugo što je rekao istinito, zašto bi mi lagao o tomu?"

"A što je s Barnesom? Što ako on bude tamo?"

"Ugovor još nije potpisan. Još je to naša zemlja."

"Jesi li sigurna?"

"Da. Mama je to baš jučer spomenula." David uzdahne i zavlada tišina.

"Molim te? Moram ići. *Moram* saznati još."

"Dobro. Ali pod jednim uvjetom. Kad se vratiš, ispričat ćeš mi sve što je rekao."

"Sve što mogu."

"Što bi to trebalo značiti?"

"Ne znam što će mi reći. Što ako mi oda neku veliku vilenjačku tajnu koju nikomu ne smijem reći?"

"Dobro, dobro, onda sve osim eventualne velike vilenjačke tajne. Može?"

"Dogovoreno."

"Laurel?"

"Da?"

"Budi oprezna. Pazi na sebe."

Nakon što je privezala bicikl za malo stablo, Laurel prebaci naprtnjaču na jedno rame. Prošla je pokraj prazne kuće i zastala na rubu šume odakle je nekoliko puteljaka vijugalo kroz gusto grmlje i drveće. Odlučila je poći stazom do mjesta gdje ju je prošli put pronašao. To joj se činilo kao dobar plan.

Kad je došla do velikog kamena pored rječice, Laurel se ogleda oko sebe. Kad god je sjedila pokraj potoka, osjećala se sretno i spokojno. Na trenutak pomisli da bi mogla samo sjediti ovdje sat vremena i vratiti se kući, a da uopće ne razgovara s Tamanijem.

Ali nije si mogla dopustiti da odustane, zato duboko udahne i vikne: "Tamani?" Glas joj se nije odbio od stijena, nego kao da ga je šuma upila. Osjećala se jako malenom. "Tamani?" zazove opet, malo tiše. "Jesi li još ovdje? Želim razgovarati." Okretala se u krug, pokušavajući gledati u svim smjerovima odjednom. "Tam..."

"Hej." U glasu mu se čula dobrodošlica, ali i neobično oklijevanje.

Laurel se okrene i zamalo se ne zaleti u Tamanijeva prsa. Brzo pokrije usta rukom da zatomi krik. Bio je to Tamani, ali izgledao je drukčije nego prije. Ruke su mu bile gole, ali ramena i prsa pokrivaio mu je oklop načinjen od kore i lišća. Preko ramena virilo mu je dugačko koplje, čiji je kameni vrh izgledao oštar kao britva. Bio je prekrasan kao i prije, ali u zraku oko njega visjelo je nešto prijeteće, kao gusta magla.

Tamani ju je dugo samo promatrao, a ona nije mogla skrenuti pogled, ma koliko se trudila. Jedan kraj usana izvio mu se gore u poluosmijeh, a onda skine oklop preko glave pa ga odloži na travu, zajedno s tim prijetećim ozračjem. "Žao mi je zbog ovoga", reče, spremivši oklop iza stabla. "Danas smo u stanju pripravnosti." Uspravio se i nasmiješio, pomalo oklijevajući. "Drago mi je da si se vratila. Nisam bio siguran hoćeš li." Ispod oklopa bio je odjeven od glave do pete u tamnozeleno: usku košulju s rukavima do ispod lakta i hlače istog kroja kao i prošli put. "I došla si sama." Nije to bilo pitanje.

"Kako znaš?"

Tamani se nasmije, a pogled mu zablista. "Kakav bih stražar bio kad ne bih znao koliko je ljudi ušlo na moj teritorij?"

"Stražar?"

"Točno." Povede je niz puteljak, prema čistini na kojoj su prošli put razgovarali.

"A što čuvaš?"

On se okrene, široko se nasmiješivši, pa joj dotakne vrh nosa. "Nešto jako, jako posebno."

Laurel je jedva opet došla do daha. "Došla sam... ovaj... ispričati se."

"Za što?" upita Tamani, ne usporivši korak.

Zeza li me ili se zaista nije uvrijedio? "Moja reakcija prošli put bila je pretjerana", reče ona, uskladivši korak s njegovim. "Bila sam već dovoljno izbezumljena svime što mi se događalo, a ono što si mi rekao prelilo je čašu. Ali nisam se trebala onako istresti na tebe. Zato oprost."

Prešli su još nekoliko koraka. "I..?" ponuka je Tamani.

"I što?" upita Laurel, a pod njegovim je zelenim pogledom opet počne stezati u prsima.

"I sve što sam rekao istina je pa si sad došla po još." On naglo stane. "Zato si ovdje, zar ne?" Naslonio se na jedno stablo, mangupski je promatrajući.

Ona samo klimne glavom, jer nije mogla progovoriti. Zašto joj se pred njim uvijek zavezao jezik? Kraj njega nije mogla ni govoriti ni razmišljati. S druge strane, činilo se da se on ne osjeća nimalo neugodno u njezinu društvu.

Tamani graciozno sklizne na tlo, a Laurel tek tad shvati da su već stigli na čistinu. On pokaže na mjesto nedaleko od sebe. "Sjedni", reče uz naheren osmijeh i potapše travu. "Naravno, možeš sjesti i pored mene, ako ti je draže."

Laurel pročisti grlo i sjedne nasuprot njemu.

"Još nemam sreće, ha?" Isprepleo je prste iza glave, "Ima još vremena. Dakle", reče kad se udobno smjestila, "latice su ti uvenule."

Laurel klimne. "Sinoć."

"Je li ti laknulo?"

"Uglavnom."

"I sad si došla saznati još nešto o tomu kako je biti vila, točno?"

Bilo joj je neugodno što je čita kao knjigu, ali imao je pravo i što je mogla nego priznati?

"Ne znam što bih ti još mogao reći. Preživjela si dvanaest godina posve sama, ne trebaš mene da te upozorim da ne smiješ jesti sol."

"Malo sam istraživala", reče Laurel.

Tamani se zahihóće. "O, to će biti dobro."

"Što?"

"Ljudi nikad ne pogode istinu."

"Primijetila sam." Nakon trenutka oklijevanja, ona upita: "Nemaš krila skrivena ispod košulje?"

"Hoćeš li provjeriti?" Ruka mu krene prema rubu košulje.

"Ne, ne treba", reče Laurel brzo.

Tamani se uozbiljio. "Nemam krila, Laurel. Nitko ih nema. Neki cvatovi izgledaju kao krila, na isti način kao što neki cvjetovi podsjećaju na leptire. Tvoj je cvat sličan krilima, da, ali to je samo cvijet - kao što si i sama otkrila."

"Zašto su sve priče i legende pogrešne?"

"Možda zato što su ljudi jako dobri u krivu tumačenju onoga što vide."

"Nikad nisam naišla ni na što o tomu da su vile biljke. A, vjeruj mi, dosta sam toga pročitala", reče ona.

"Ljudi vole pričati priče o drugim ljudima, ali o onima s krilima ili kopitima ili s čarobnim štapićima, ne. Ne o nečemu što sami nisu i ne mogu se ni nadati da će ikada biti." On slegne ramenima. "A ljudi su nam izgledom tako slični da je to razumna pretpostavka."

"Ali svejedno. Priče su zaista pogrešne. Nemam krila. I sasvim sigurno nemam čarolije."

"Nemaš?" upita Tamani uz širok osmijeh.

Laurel raširi oči. "Imam li?"

"Naravno."

"Stvarno?!"

Tamani se nasmije na njezino uzbuđenje.

"Znači da postoji čarolija? Stvarna čarolija? Nije sve znanstveno, kao što David kaže?"

Tamani zakoluta očima. "Opet David."

Laurel podigne bradu. "On mi je prijatelj. Najbolji prijatelj."

"Nije ti dečko?"

"Ne. Hoću reći... nije."

Tamani je nekoliko trenutaka gledao u nju. "Znači da je to mjesto slobodno?"

Laurel zakoluta očima. "Da znaš da nećemo o tomu."

Još ju je nekoliko sekundi prodorno promatrao, ali odbijala ga je pogledati u oči. Gledao ju je tako posjednički, kao da je već njegova i da samo čeka da to i ona shvati.

"Ispričaj mi o čaroliji", reče ona, promijenivši temu. "Možeš li letjeti?"

"Ne, to su samo priče, kao i krila."

"A što onda možeš?"

"Zar te ne zanima što *ti* možeš?"

"Zar i ja mogu izvoditi čarolije?"

"Naravno. Vrlo moćne čarolije. Ti si jesenska vila."

"Što to znači?"

"Postoje četiri vrste vila: proljetna, ljetna..."

"Jesenska i zimska?"

"Aha."

"Zašto sam ja jesenska vila?"

"Zato što si se rodila u jesen. Zato cvateš u jesen."

"To mi ne zvuči jako čarobno", reče Laurel, pomalo razočarano. "Zvuči više znanstveno."

"I jest. Nije sve u našim životima čarobno. Zapravo, vile su u najvećem dijelu prilično normalne."

"A gdje je onda čarolija?"

"Pa, svaka vrsta vila ima svoju vrstu čarolije." Lice mu postane ozbiljno. "Zimske su vile najmoćnije od svih vila, a i najrjeđe. U jednom ih naraštaju bude samo dvije-tri, često i manje. One vladaju nad biljkama. Svim biljkama. Stoljetna bi se sekvoja savila na pola da je zimska vila zamoli."

"Zvuči kao da mogu gotovo sve."

"Ponekad mislim da i mogu. Ali zimske vile uglavnom drže svoje sposobnosti - i ograničenja - za sebe, predaju ih s koljena na koljeno. Neki kažu da je najveći dar koji zimske vile imaju njihova sposobnost čuvanja tajne."

"A što rade jesenske vile?" upita Laurel nestrpljivo.

"Jesenske su vile druge po moći i gotovo jednako rijetke kao i zimske vile. Jesenske vile stvaraju."

"Što?"

"Stvari od drugih biljaka. Elikshire, napitke, meleme. Takve stvari."

To joj nije zvučalo nimalo čarobno. "Znači, ja sam kao neka kuharica? Miješam stvari?"

Tamani odmahne glavom. "Ne razumiješ. Ne radi se tu samo o miješanju stvari - inače bi to svi mogli. Jesenske vile imaju čarobni osjećaj za biljke i znaju se njima koristiti u dobrobit cijelog kraljevstva. Daj mi sve knjige ikad napisane o raznim pripravcima, ali svejedno ne bih znao napraviti ni jednostavno sredstvo protiv plijesni. To je čarolija, čak i ako ti se čini razumnim."

"Ne zvuči kao čarolija, to je sve."

"Ali jest. Različite jesenske vile specijalizirane su za različite stvari. Spravljaju napitke i eliksire koji rade svakojake stvari - od izmaglice koja zbuni uljeze, do napitka koji ih uspava. Jesenske su vile od presudnog značenja za preživljavanje vila kao vrste. Iznimno su važne."

"To je kul", reče Laurel, ali nije baš bila posve uvjerena. Sve joj je to zvučalo kao kemija, a ako je suditi po njezinu uspjehu u školskom laboratoriju, neće u tomu biti osobito uspješna.

"A što rade ljetne vile?"

Tamani se nasmiješi. "Ljetne su vile kao ljetno cvijeće. Stvaraju iluzije i nevjerojatne vatromete. Stvari na koje ljudi obično pomisle kad se spomene čarolija."

Laurel pomisli da je mnogo zabavnije biti ljetna vila nego jesenska, ili je bar tako zvučalo. "Jesi li ti ljetna vila?"

"Ne", reče Tamani, oklijevajući. "Ja sam samo proljetni vilenjak."

"Zašto 'samo'?"

Tamani slegne ramenima. "Proljetne su vile najmanje moćne. Zato sam stražar. Radna snaga. Za to mi ne treba mnogo čarolije."

"Što ti možeš?"

Tamani skrene pogled. "Ako ti kažem, moraš mi obećati da se nećeš ljutiti." "Zašto bih se ljutila?"

"Zato što sam to tebi učinio prošli put kad si bila tu."

ČETRNAEST

"Što si mi učinio?", Laurel podigne glas. "Moraš mi obećati da se nećeš uzrujati." "Bacio si neku čaroliju na mene i sad očekuješ da se samo nasmiješim i da kažem da je to u redu? E, pa nije!"

"Gle, nije čak ni djelovalo kako treba. Nikad ne djeluje dobro na druge vile."

Laurel prekriži ruke. "Reci mi."

Tamani se nasloni na stablo. "Zaveo sam te." Zaveo si me?

"Zato da me pratiš ovamo."

"Zašto si to učinio?"

"Morala si me slušati dovoljno dugo da čuješ istinu."

"Što si učinio? Bacio si mi vilinski prah u oči?"

"Ne, to je smiješno", reče Tamani. "Rekao sam ti da stvarna vilinska čarolija nije ono što misliš. Ne postoji vilinski prah od kojega ćeš moći letjeti, nema čarobnih štapića, nitko ne nestaje u oblačiću dima. Postoje samo stvari koje možemo učiniti, a koje nam pomažu u ulogama koje u životu imamo."

"Kako ti tvoja moć zavodjenja pomaže u stražarenju?" Laurelin je glas bio otežao od sarkazma, ali Tamani je nastavio objašnjavati, kao da to uopće nije primijetio. "Razmisli malo. Mogu uljeza otjerati kopljem, ali od kakve je to koristi? Samo će otrčati i ispričati prijatelji ma što se dogodilo pa će se svi zajedno vratiti u potragu za nama." Tamani raširi ruke ispred sebe. "Umjesto toga, navedem ga da pođe sa mnom, dam mu eliksir zaborava pa ga pošaljem natrag van. Jesi li ikad čula za takozvani divlji oganj ili svjetlost lutalicu?"

"Da."

"To smo mi. Nakon što čovjek popije eliksir, jedino čega se sjeća jest da je slijedio svjetlo. Tako je mirnije, nitko ne bude ozlijeđen."

"Ali ja te se sjećam."

"Pa nisam ti dao eliksir."

"Ali si na mene bacio svoju čaroliju." Nije se htjela tako lako predati.

"Morao sam. Bi li pošla za mnom da nisam?"

Laurel odmahne glavom, ali u sebi je znala da to baš i nije potpuna istina. Možda bi za Tamanijem otišla i na kraj svijeta.

"Osim toga, kao što rekoh, čarolija ne djeluje tako dobro na druge vile - a pogotovo ne ako znaju što se događa. Vrlo si je lako razbila, čim si počela razmišljati o tomu što se događa." Vratio mu se poluosmijeh.

"A danas?" upita Laurel prije no što je osmijeh uspije hipnotizirati.

"Bojiš se da sam te opet zaveo?" upita on, smiješeći se mangupski.

"Tako nekako."

"Nisam. Ovaj šarm i karizma potpuno su prirodni." Osmijeh mu je sad bio samouvjeren. Arogantan.

"Obećaj mi da više nikad nećeš uporabiti čaroliju na meni."

"To je lako. Sad kad znaš, ionako ne bi djelovalo, čak i da pokušam. A neću", doda. "Više mi se sviđa kad te uspijem opčiniti *bez* svoje čarolije."

Laurel sakrije osmijeh i zavalj se unatrag, čekajući da osjećaj ugone koju ju je obavijao nestane.

Ali nije.

Namrštila se. "Prestani. Obećao si."

Tamani je zbunjeno pogleda. "S čim da prestanem?"

"S tim zavodjenjem. Još to radiš."

Tamanijeva se zbunjenost preobrazi u topao osmijeh, a u očima mu se vidjelo zadovoljstvo. "Ne radim ja ništa."

Laurel ga ljutito pogleda.

"To je čarolija vilinskog kraljevstva. Teče iz svijeta u nas. Pomaže nama stražarima da se osjećamo kao kod kuće čak i kad nismo tamo." Osmijeh mu je bio spokojan, a u pogledu mu se i dalje vidjelo isto zadovoljstvo. "I prije si to osjetila. Znam da jesi. Zato i toliko voliš ovu zemlju. Sad kad znaš što si i kad si prvi put procvjetala, taj će osjećaj biti snažniji." Nagnuo se naprijed, a nos mu je bio samo nekoliko centimetara od njezina. Ostala je bez daha, a od njegove joj je blizine cijelo tijelo postalo nekako mlitavo. "Vilinsko te carstvo zove kući, Laurel."

Otrgnula je pogled od beskrajne dubine Tamanijevih očiju i usredotočila se na to što je osjećala. Promatrala je raslinje oko sebe i osjećaj ugone pojačao se. Kao da je zračio iz stabala, kao da je zrak vibrirao njime. "Je li to zaista čarolija?" upita ona bez daha, znajući da ne može biti ništa drugo.

"Naravno."

"Ne činiš to ti?"

Tamani se tiho nasmije, ali ne podrugljivo. "To je mnogo jača čarolija od one koju bi se bijedni proljetni vilenjak usudio i pokušati izvesti."

Pogledala ga je u oči i na trenutak nije mogla skrenuti pogled. Njegove su je zelene oči zarobile. Izgledao je gotovo posve ljudski, ali nešto na njemu - nije mogla odrediti što - kao da je dalo naslutiti da je mnogo više no što se čini. "Je li većina vilenjaka poput tebe?"

On trepne, a ona uspije otrgnuti pogled. "Ovisi na što misliš", reče on. "Ako misliš na moj šarm i duhovitost, ne - nema mi ravna. Ako misliš na moj izgled..." On zastane i pogleda se. "Rekao bih da sam prilično normalan. Ništa posebno."

Laurel se ne bi složila s tim. Imao je lice kakvo filmske zvijezde imaju na jako retuširanim fotografijama. Ali možda zaista svi vilenjaci izgledaju poput njega.

Laurel se zatečeno zapita izgleda li ona tako drugim ljudima. Njoj se njezino lice činilo normalnim, ali doduše, ona ga vidi svaki dan u zrcalu. Nakratko se zamisli - kad David pogleda nju, vidi li isto što ona vidi kad pogleda Tamanija?

Ta joj misao izazove osjećaj lagane nelagode. Pročisti grlo i počne prekopavati po naprtnjači, da prikrije svoje stanje. Izvuče limenku sa sokom. "Hoćeš li jednu?"

"Što je to?"

"Sprite."²

Tamani se nasmije. "Sprite? Šališ se."

Laurel zakoluta očima. "Hoćeš li ili nećeš?"

"Može."

Pokazala mu je kako se otvara limenka. Oprezno je kušao. "Ha, vidi ti to." Nekoliko ju je trenutaka prodorno promatrao. "To ti je uobičajeno piće?"

"Jedna od stvari koje volim piti, da."

"Nije čudo da su ti kosa i oči gotovo bezbojni."

"Pa?"

"Nikad se nisi zapitala zašto moje nisu?"

"Pa... jesam, pitala sam se zašto ti je kosa takva." *Da, aha, kao da ju je samo to zanimalo.*

"Jedem mnogo tamnozelenih stvari. Većinom mahovinu koja raste pokraj rijeke." "Fuuj."

"Ne, dobra je. Odrasla si s ljudskim predodžbama. Da je probaš, kladim se da bi ti se svidjela."

"Ne, hvala."

"Kako hoćeš. I ovako si dovoljno lijepa."

Ona se stidljivo osmjehne, a on joj nazdravi prije nego što opet otpije gutljaj.

"Jedem breskve", reče ona iznenada.

Tamani klimne glavom. "Dobre su, pretpostavljam. Nisam baš ljubitelj slatkog."

"Nije u tomu stvar. Nego, zašto onda nisam narančasta?"

"Što još jedeš?"

"Jagode, salatu i špinat. Ponekad jabuke. Osnovno voće i povrće."

"Jedeš raznovrsno pa ti kosa i oči ne pakupe samo jednu boju, nego ostanu svijetle." On frkne nosom. "Pokušaj neko vrijeme jesti isključivo jagode pa da vidiš kako će ti se mama uspaničiti."

"Zar bih pocrvenjela?"

"Ne *cijela*", reče Tamani. "Samo korijen kose i oči. Kao ja. Kod nas je to stvar mode. Plavo, ružičasto, ljubičasto. Zabavno je."

"Kako neobično."

"Zašto? U većini ljudskih priča imamo zelenu kožu? To je još čudnije."

"Možda." Laurel se sjeti nečega od prošli put kad je bila ovdje s Tamanijem. "Rekao si da ne postoji vilinski prah, točno?"

Tamani malo spusti bradu, kao da potvrđuje, ali izraz lica bio mu je nečitljiv.

"Kad sam prošli put bila ovdje, primio si me za ruku, a poslije sam na zapešću primijetila svjetlucavi prah. Ako to nije bila vilinska prašina, što je to bilo?"

Tamani iskrivi lice. "Oprosti za to, trebao sam biti pažljiviji."

"Zašto - je li opasno?"

Tamani se nasmije. "Ma ne. To je samo pelud."

"Pelud?"

"Da, znaš." Zagledao se u svoje ruke, kao da su iznenada postale iznimno zanimljive. "Za oprašivanje."

"Oprašivanje?" Laurel se počne smijati, ali Tamani nije izgledao kao da se šali.

"A što misliš, zašto ti je na leđima izrastao cvijet? Nije samo zbog izgleda. Premda moram priznati da je tvoj bio jako lijep."

"Oh." Laurel je nakratko utihnula. "Cvijeće se razmnožava oprašivanjem."

"I mi se tako razmnožavamo."

"Znači... mogao si me oprašiti?"

"Nikad to ne bih učinio, Laurel." Lice mu je bilo smrtno ozbiljno.

"Ali mogao si?" ustrajala je.

Tamani odgovori polako, pažljivo birajući riječi. "Tehnički gledano, da."

"Što bi se onda dogodilo? Imala bih dijete?"

"Izdanak, da."

"Bi li mi naraslo na leđima?"

"Ne, ne. Vile rastu u cvijetu. To je jedna stvar koju su ljudske priče točno prenijele. Vilenjak... opraši... vilu, a kad joj otpadnu latice cvata, ostane sjemenka. Ona je posadi, a kad cvijet naraste, dobije se mali izdanak."

"Kako se vi... odnosno *mi*... vile oprašujemo?"

"Vilenjak proizvodi pelud na rukama, a kad se dvoje odluče za oprašivanje, vilenjak zarije ruke u vilin cvijet i pusti da se pelud pomiješa. Pritom mora biti jako pažljiv." "Ne zvuči jako romantično."

"I nije. Nema veze s romantikom", odgovori Tamani, a usne mu se razvuku u samouvjeren osmijeh. "Za to služi seks."

"Znači da vi ipak...?" Nije dovršila.

"Naravno."

"Ali vile ne mogu zatrudnjeti?"

"Ne." Tamani joj namigne. "Seks je samo za zabavu, a za razmnožavanje služi oprašivanje."

"Mogu li vidjeti pelud?" upita Laurel, ispruživši ruke prema njegovima.

Tamani nagoni privuče dlanove k sebi. "Nemam više peluda. Više nisi u cvatu. Pelud proizvodimo samo kad smo u blizini vile koja je u cvatu. Zaboravio sam na to pa sam ti ostavio trag na ruci. Već dugo nisam bio blizu neke vile u cvatu."

"Zašto?"

"Stražar sam. Postoje i drugi stražari, ali većinom su muški. A ne idem često kući." "Zvuči usamljeno."

"Katkad i jest." Opet je pogleda, a sad mu se nešto u očima promijenilo. Kao da je spustio ograde i sad je u njima vidjela duboku tugu. Bilo je gotovo bolno gledati u njih, ali nije mogla skrenuti pogled.

Ali nestalo je jednako brzo kao što se i pojavilo, a tugu je zamijenio bezbrižni osmijeh. "Bilo je zabavnije dok si ti bila ovdje. Usput, uvalila si me u velike nevolje." "Što sam učinila?"

"Nestala si." Tamani se nasmije i zavrti glavom. "Da samo znaš kako nam je drago da si se vratila. Kad si..."

"Tko ste to 'vi'?"

"Nisi valjda mislila da sam ja jedini od vilinskoga roda u ovoj šumi?"

Laurel je uvijala pramen kose koji joj se bio oslobodio iz repa. "Zapravo, da." "Ne možeš nas vidjeti, osim ako ti ne dopustimo."

Unatoč njegovim riječima, Laurel se ogleda oko sebe. "Koliko vas ima?" upita ona, pitajući se je li okružena mnoštvom vila.

"Ovisi. Shar i ja gotovo smo uvijek tu. Još desetak ili petnaestak drugih dolaze i ostaju u smjenama od po šest mjeseci ili godinu dana."

"Koliko si već dugo ovdje?"

Nekoliko trenutaka gledao ju je u tišini, s izrazom lica koji je bilo teško protumačiti. "Dugo", reče napokon.

"Zašto si ovdje?"

Nasmiješio se. "Pazio sam na tebe. Dok nisi nestala."

"Pazio si na *mene*. Zašto?"

"Da te pomognem zaštititi. Da nitko ne sazna što si."

Laurel se prisjeti nečega što je pročitala. "Jesam li ja... podmetnuto dijete?"

Na trenutak je oklijevao. "U najširem smislu, da. Osim što nismo ukrali ničije dijete i zamijenili ga tobom. Radije o tebi razmišljam kao o odvjetku."

"Što je odvjetak?"

"To je dio biljke koji se odreže i nakalemi na drugu. Ti si bila uzeta iz našega svijeta i stavljena u ljudski. Kao kalem."

"Ali zašto? Ima li mnogo tih... kalema?"

"Ne. Trenutačno si jedina."

"Zašto baš ja?"

On se lagano nagne naprijed. "Ne mogu ti reći sve, i moraš to poštovati, ali reći ću ti što mogu, dobro?"

Laurel klimne glavom.

"Stavili smo te ovamo prije dvanaest godina da se uklopiš u ljudski svijet."

Laurel zakoluta očima. "Trebala sam si misliti. Tko bi me drugi ostavio u košari na nečijem pragu?" Kad se Tamani nasmijao, ona raširi oči. "Jesi li to bio ti?"

Sad se još jače smijao, zabacivši glavu. "Ne, ne, ja sam bio premlad. Ali kad sam preuzeo stražarsko mjesto, ispričali su mi više-manje sve o tvom životu."

Laurel nije bila sigurna da joj se to sviđa. "O cijelom mom životu."

"Aha."

Pogleda ga kroz sužene oči. "Jeste li me uhodili?"

"Nije to uhođenje. Pomagali smo ti."

"Pomagali... aha." Ona prekriži ruke na prsima.

"Zaista. Morali smo se pobrinuti da tvoji roditelji ne otkriju tko si."

"To mi zvuči kao besprijekoran plan", reče ona sarkastično. "Kako da spriječimo da ovo dvoje ljudi saznaju za postojanje vila? Znam! Ajmo im ostaviti jednu u košari na pragu!"

"Nije bilo tako. Trebalo nam je to da imaju vilinsko dijete."

"Zašto?"

Tamani je oklijevao, a onda napući usne.

"Dobro, gospodine *Rekao-bih-ti-ali-onda-bih-te-mo-rao-ubiti*. Zašto me onda niste ostavili kao sasvim malo dijete?" Zahihće se, ali zvučalo je nekako čudno. "Vjeruj mi, lakše bih stala u košaru da nisam već imala tri godine."

Tog se puta Tamani nije nasmiješio. "Zapravo, bila si malo starija od toga."

"Kako to misliš?"

"Vile ne stare jednako kao ljudi. Nikad zapravo nismo dojenčad. Kad procvjetaju, vilinske bebe izgledaju kao ljudske bebe, ali nikad nisu bespomoćne poput ljudskih. Čim se rode, znaju hodati i govoriti, a mentalno su na razini..." On razmisli na trenutak. "Možda petogodišnjaka."

"Stvarno?"

"Da. Nakon toga fizički stare malo sporije. U vrijeme kad izgledaju kao trogodišnjaci ili četverogodišnjaci, zapravo imaju sedam ili osam godina, a mentalno se ponašaju kao da imaju jedanaest ili dvanaest."

"To je čudno."

"Ne zaboravi da smo biljke. Životinjska je mladunčad bespomoćna i treba brigu, biljke ne. Biljke proizvedu izdanke, mladice, koje rastu same. Ne treba im pomoć."

"Znači li to da vile zapravo nemaju roditelje? Da ja nemam vilinske roditelje?"

Tamani zagriže usnu i pogleda u tlo. "U vilinskom carstvu stvari su drukčije. Nemamo mnogo vremena biti djeca, a i nema dovoljno odraslih vila koje bi mogle sjediti i paziti na djecu koja se igraju. Svatko od nas ima svoju ulogu i svrhu, a te uloge preuzmemo vrlo rano. Brzo odrastamo. Stražarim od svoje četrnaeste. Bio sam mrvicu premlad, ali samo godinu ili dvije. Većina vila bavi se svojim zanimanjem i živi samostalno već s petnaest ili šesnaest godina."

"To mi ne zvuči jako zabavno."

"Jer i nije bit u zabavi."

"Ako tako kažeš. Znači, niste me mogli ostaviti dok sam još bila beba, zato što sam već znala hodati i govoriti?" Da.

"Koliko sam, zapravo, bila stara kad ste me ostavili?"

On uzdahne, a Laurel na trenutak pomisli da joj neće reći. Ali onda kao da se predomislio.

"Imala si sedam godina."

"Sedam?" To ju je malo šokiralo. "A zašto se onda ničega ne sjećam?"

Tamani se nagne naprijed, oslonivši se laktovima na bedra. "Prije nego što ti odgovorim, moraš shvatiti da si sama pristala na sve ovo, premda se ne sjećaš."

"Na što sam pristala?"

"Na sve ovo. Na dolazak ovamo, na izvršavanje svoje uloge, na život s ljudima, sve to. Davno si bila izabrana za ovo, a pristala si doći."

"Zašto se ne sjećam?"

"Nisam li ti rekao da mogu učiniti da ljudi zaborave da su me vidjeli?"

Ona klimne.

"To su učinili tebi. Kad si dovoljno narasla da možeš proći pod ljudsko dijete, učinili su da zaboraviš svoj vilinski život."

"Uz pomoć nekakvog napitka ili tako nečega?" Da.

Laurel je sjedila, prilično zatečena. "Učinili su da zaboravim sedam godina svog života?"

Tamani ozbiljno klimne.

"Ja... ne znam što bih rekla."

Nekoliko su minuta sjedili u tišini dok je Laurel pokušavala shvatiti što to znači za nju. Zbrojila je godine. "Znači da imam devetnaest godina?" upita sva u čudu.

"Tehnički, da. Ali svejedno si ista kao i svi drugi ljudski petnaestogodišnjaci."

"Koliko ti imaš godina?" upita ona, a glas joj je bio otežao ljutnjom. "Pedeset?" "Dvadeset jednu", reče Tamani tiho. "Gotovo smo vršnjaci."

"Znači, učinili su da zaboravim baš sve?"

Tamani slegne ramenima, a lice mu je bilo napeto.

Laurel se dosad bila suzdržavala, ali sad je provalilo iz nje. "Jeste li uopće razmislili o svemu? Milijun stvari moglo je poći krivo. Što da me moji roditelji nisu htjeli? Što da su otkrili da nemam srce i krv, ili da jedva da i trebam disati? Znete li čime većina ljudi hrani trogodišnjake? Mlijekom, keksima, hrenovkama! Mogla sam umrijeti!" Tamani odmahne glavom. "Zar misliš da smo takvi amateri? Gotovo da nema trenutka u tvom životu kad na tebe nije pazilo najmanje pet vila, brinući se da sve ide kako treba. A to s hranjenjem ionako nije bio problem. Zato su te i izabrali."

"Nisam li zaboravila što bih trebala jesti?"

"Dio je čarolije jesenskih vila i to da nagonski znaju što je dobro, a što loše za njih i za sve ostale vile. Moraju to znati da bi mogle spravljati eliksire. Znali smo da nećeš pojesti ništa što bi bilo loše za tebe. Morali smo samo paziti da te tvoji roditelji slučajno ne bi prisiljavali da jedeš hranu koja ti šteti. Ali nikad nisu", reče prije nego što je i stigla pitati. "Sve smo držali pod nadzorom. Dok nisi otišla", doda nevoljko. "Dok nisam otišla? Da ste me tako budno pratili, znali biste da se selimo."

"Prije nekoliko godina prestali smo te tako pažljivo pratiti. Na moj nagovor. Ja sam zadužen za tebe. Više nisi bila dijete. Po vilinskim si mjerilima već bila više nego dovoljno odrasla. Nisi više često padala, a tvoji su se roditelji navikli na neobične prehrambene navike svoje kćeri. Više nije bilo tako očito da si vila. Smatrao sam da zaslužuješ malo više privatnosti. Mislio sam da bi ti bilo drago zbog toga", doda sumornim glasom.

"I bi, da sam znala", prizna Laurel.

Tamani uzdahne. "Ali prebrzo sam se povukao pa nismo imali pojma da se selite sve dok se nisu pojavili kamioni za selidbu. Htio sam poduzeti ekstremne mjere i sve zaustaviti. Omamiti radnike, odvesti tebe natrag u vilinsko carstvo, otkazati cijeli projekt. Ali... recimo samo da sam bio nadglasan. Pa ste ti i tvoji roditelji lijepo sjeli u auto i otišli." Nasmijao se, ali bez trunke radosti. "O, u kakvoj sam nevolji bio."

"Zao mi je."

"U redu je. Vratila si se. Sad je sve dobro." Ona ga oprezno pogleda. "S obzirom na to da me očito jako voliš uhoditi, hoćeš li me slijediti kući i useliti se u moje dvorište?" On se nasmije. "Ne. Sasvim nam je dobro ovdje, hvala na pitanju. Najviše smo se brinuli oko toga da ćeš procvasti i da ćeš imati problema s tim. Srećom, sasvim si to lijepo i sama riješila."

"Znači, ja ću živjeti tamo, a vi ćete nastaviti živjeti ovdje?"

"Zasad."

"Čemu onda sve to? Zašto sam morala biti... kalem? Jesam li bila samo pokus?" "Ne, nikako." Tamani glasno izdahne, a onda se brzo ogleda po čistini. "Poslali smo te u svijet ljudi da pomogneš očuvati ovu zemlju. Ovo je... važno mjesto za nas vile. To je glavni razlog zašto si stavljena među ljude. Kad je umrla tvoja baka, tvoja je majka bila jako ogorčena i htjela je odmah prodati zemlju. Imala je samo devetnaest godina i pretpostavljam da ju je za ovo mjesto vezalo previše sjećanja."

"Ispričala mi je o tomu."

Tamani klimne glavom. "Kad se udala za tvog tatu, stvari su krenule na bolje, ali nikad nije odustala od zamisli o prodaji. Tad se vilinsko vijeće odlučilo na to da te ubacimo u njezinu obitelj. Ispalo je bolje no što smo se nadali. Nakon što se duboko vezala za tebe, pretala je s pokušajima da proda kuću. Ako izuzmemo pokojeg kupca koji bi slučajno naišao, taj je dio našeg posla bio lak. Sad se čini da će sve ići glatko." Tamani se zavalila unatrag, istežući ruke iznad glave. "Trebamo samo čekati da ti naslijediš zemlju."

Laurel pogleda dolje u svoje ruke. "A što ako ne na slijedim? Što ako - ako je moji roditelji ipak prodaju?"

"Ne mogu prodati", reče on činjeničnim glasom.

Ona brzo podigne glavu. "A zašto ne?"

Tamani se lukavo nasmiješi. "Ne možeš prodati kuću, ako se nitko ne sjeća da ona postoji."

"Molim?"

"Možemo učiniti da ljudi zaborave i druge stvari, ne samo to da su nas vidjeli."

Laurel raširi oči kad je shvatila. "Sabotirate ih! Navodite kupce da zaborave da su uopće vidjeli kuću!"

"Moramo."

"A procjenitelji?"

"Vjeruj mi, kad bi tvoja majka znala koliko ova zemlja vrijedi, ne bi odoljela iskušenju da proda."

"Znači, i njih ste naveli da zaborave?"

"Bilo je to nužno, Laurel. Vjeruj mi."

"Ali... nije upalilo", reče ona tiho.

U Tamanijevu se pogledu pojavi oprez. "Kako to misliš?" upita on dubokim i ozbiljnim glasom.

"Mama prodaje zemlju."

"Komu? Nitko nije došao gledati imanje. Da jest, pobrinuli bismo se za njega."

"Ne znam, nekom tipu kojega je tata upoznao u Brookingsu."

Tamani se nagne naprijed. "Laurel, ovo je iznimno važno. Ne smiješ joj dopustiti da proda."

"Zašto ne?"

"Za početak, zato što ovdje živim. Ne bih volio ostati bez doma. Ali..." On se ogleda oko sebe i frustrirano zagunđa. "Ne mogu ti sad sve objasniti, ali ne smiješ joj dopustiti da proda zemlju. Čim dođeš kući, moraš razgovarati s njom. Učini što god je potrebno da je uvjeriš da ne smije prodati."

"To bi moglo biti malo teže."

"Zašto?"

"Kupac je već dao ponudu. Uskoro potpisuju ugovor."

"O, ne." Tamani makne kosu s čela. "Ovo je loše, ovo je užasno. Shar će me ubiti." On uzdahne. "Možeš li išta učiniti?"

"Nisam ja ta koja odlučujem", reče ona. "Ne mogu ja njima reći što da rade."

"Molim te da barem pokušaš. Reci... nešto. A i mi ćemo pokušati nešto smisliti. Kad bi znala koliko je ova zemlja važna za vilinsko carstvo, ne bi mogla oka sklopiti dok opet ne bude sigurna. Mislim da ja neću moći spavati dok se ne vratiš i ne kažeš mi da je sigurna."

"Zašto?"

On ljutito izdahne kroz stisnute zube. "Ne smijem ti reći - zabranjeno mi je." "Zabranjeno? Pa i ja sam vila, nisam li?"

"Ne razumiješ, Laurel. Ne možeš saznati sve samo zato što si jedna od nas - ne još. Čak i u carstvu, mladim se vilama ne dopušta odlazak u ljudski svijet dok ne dokažu svoju odanost - ako i onda. Tražiš od mene da ti

otkrijem jednu od najvećih tajni vilinskoga roda. Ne možeš očekivati da to učinim."

Nekoliko je trenutaka prošlo u potpunoj tišini. "Učinit ću što mogu", reče Laurel napokon.

"To je sve što tražim od tebe."

Ona se prisili na osmijeh. "Moji roditelji mislit će da sam poludjela."

"To mi je u redu."

Laurel ga pogleda pa se nagne i udari ga šakom u rame.

Tamani se samo nasmije.

A onda se uozbilji i zagleda se u nju. Oklijevajući, sklizne malo bliže i prijede joj prstom po goljoj nadlaktici. "Drago mi je da si danas došla", reče. "Nedostajala si mi." "Ja... mislim da si možda i ti meni nedostajao."

"Stvarno?" U očima mu zasja takva nada da je morala skrenuti pogled. Nervozno se nasmijala.

"Da, nakon što sam prestala misliti da si samo neki skitnica bez doma."

Oboje su se nasmijali, a Laurel se ponovno začudila mekoći i zvonkosti Tamanijeva glasa. Od njega su je prošli topli trnci. Ona pogleda na sat. "Moram krenuti natrag", reče, a u glasu joj se čulo da joj je žao.

"Brzo se vrati", reče Tamani. "Pa ćemo još razgovarati."

Laurel se nasmiješi. "Voljela bih to."

"I obećaj mi da ćeš razgovarati sa svojim roditeljima."

Ona klimne glavom. "Hoću, obećavam."

"Hoćeš li mi javiti novosti?"

"Čim budem mogla. Ali ne znam kad će to biti."

"Hoćeš li reći roditeljima za sve ovo?" upita Tamani.

"Ne znam", reče Laurel. "Nisam sigurna da bi mi vjerovali. Pogotovo sad kad više nemam cvat pa im ne mogu dokazati. Jer tako sam uspjela uvjeriti Davida."

"David", reče Tamani, neodobravajućim tonom.

"Što nije u redu s Davidom?"

"Ništa, valjda. Ali jesi li sigurna da mu možeš vjerovati?"

"Sigurna sam."

Tamani uzdahne. "Pa, pretpostavljam da si morala nekome reći. Ali ne sviđa mi se to."

"Zašto?"

"Zato što je ljudsko biće. A svi znaju da se ljudima ne može vjerovati. Budi oprezna." "S njim ne moram biti na oprezu. On nikad nikomu ne bi

rekao."

"Nadam se da imaš pravo."

Hodali su polako niz poznati puteljak, a Laurel je išla prva. Zastali su na rubu šume.

"Jesi li sigurna da moraš ići?" upita Tamani tiho.

Iznenadili su je osjećaji u njegovu glasu. Još dok su razgovarali, naslutila je da mu se sviđa... jako. Ali ovo je bilo više od toga. Nešto osobnije. Zatečeno shvati da je i njoj teško otići. "Moji roditelji i ne znaju da sam ovdje. Iskrala sam se potajno."

Tamani klimne glavom. "Nedostajat ćeš mi", šapne.

Laurel se nervozno nasmije. "Pa jedva da me poznaješ".

"Svejedno ćeš mi nedostajati." Pogledao ju je u oči. "Ako ti dam nešto, hoćeš li to zadržati kao uspomenu - i možda malo češće misliti na mene?"

"Možda." Tamanijeve tamnozeleno oči kao da su vidjele kroz nju - u nju.

Otrgnuo je tanku uzicu koju je imao oko vrata pa joj pruži nešto malo i sjajno. "Ovo je za tebe."

Položi joj je na dlan. Bio je to prstenčić, veličine zrna graška, s minijaturalnim cvjetićem na vrhu. "Što je to?" upita Laurel zadivljeno.

"To je prsten za izdanak", objasni Tamani. "Znaš, za vilinsku bebū. Svaki izdanak dobije jedan takav dok je još malen. Ako ga nosiš, raste zajedno s tobom. Izrađuju ih zimske vile. Zapravo, *izrađuju* ih proljetne vile, ali zimske im vile samo udahnu čaroliju." On podigne ruku i pokaže joj jednostavan srebrni prsten na svom prstu. "Pogledaj, ovo je moj. Nekoć je bio tako malen kao ovaj ovdje. Ti više nisi izdanak pa se ovaj neće prilagoditi tvom prstu, ali mislio sam da bi ti se mogao svidjeti."

Sve je na tom sićušnom prstenu bilo prekrasno. "Zašto mi to daješ?"

"Da ti pomognem da se malo više osjećaš kao da si jedna od nas." Na trenutak je oklijevao. "Jednostavno mislim da bi ga trebala imati."

Laurel ga upitno pogleda, ali nije joj htio uzvratiti pogled. Bilo joj je žao što nema više vremena pa da pokuša iz njega izvući još koju tajnu. "Uvijek ću ga nositi", reče ona.

"I misliti na mene?" Njegove su je oči zarobile i znala je da postoji samo jedan odgovor.

"Da."

"Dobro."

Počela se okretati, ali nije stigla zakoračiti, jer Tamani je zgrabi za ruku. Ne skidajući pogleda s njezinih očiju, on prinese njezinu ruku svom licu i lagano joj prijede usnama po zglobovima na nadlanici. Na trenutak su njegove ograde pale. Laurel zadrhti od onoga što je ugledala u njegovu pogledu: sirovu, neobuzdanu želju. Prije no što je uspjela bolje pogledati, on se nasmiješi i bljesak nestane.

Dok je hodala prema biciklu, plitko je disala, pokušavajući zaustaviti val topline koji joj se, s mjesta gdje su joj Tamanijeve usne dotaknule ruku, širio cijelim tijelom. Stalno se okretala preko ramena i svaki je put susretala njegov pogled. Čak i nakon što je skrenula na biciklističku stazu uz cestu, i dalje je osjećala njegov pogled na sebi.

PETNAEST

Kad je spremila bicikl u garažu, bilo je već četiri poslijepodne, mnogo kasnije no što je mogla opravdati učenjem. Ona uzdahne, prikupljajući hrabrost, pa otvori ulazna vrata.

Tata je drijemao na kauču, a njegovo je tiho hrkanje imalo poznati ritam. Nema opasnosti s te strane. Osluhne gdje je mama i začuje tiho zveckanje boca iz kuhinje. "Mama?" zazove kad je zamakla za ugao.

"A, evo te. Brzo ste riješili taj posljednji zadatak. Nazvala sam prije samo pola sata." "Uh, da, jesmo. Bio je lakši no što sam mislila", reče ona brzo.

"Jesi li se dobro provela? David je drag dečko."

Laurel klimne, a misli su joj bile daleko od Davida - otprilike šezdeset kilometara od Davida.

"Jeste li vas dvoje...?"

"Što?" Laurel se pokušava usredotočiti na to što joj mama govori.

"Pa, mnogo vremena provodiš kod njega. Mislila sam da vas dvoje možda... počinjete biti par."

"Ne znam", reče ona iskreno. "Možda."

"Samo što... Znam da Davidova mama često radi dokasna pa ste većinu vremena sami. Stvari lako izmaknu kontroli kad su dvoje sami u praznoj kući."

"Pazit ću, mama", reče ona suho.

"Znam da hoćeš, ali ja sam ti mama pa to moram reći", reče ona uz osmijeh.

"Zapamti", doda, "to što još nisi dobila mjesečnicu ne znači da ne možeš ostati trudna."

"Mama!"

"Samo kažem."

Laurel se prisjeti Tamanijevih riječi. "*Razmnožavamo se oprašivanjem. Seks je za zabavu.*" Laurel se zapita što bi mama rekla da zna da ona *ne može* zatrudnjati, da *nikad* neće dobiti mjesečnicu. Da je seks samo za

zabavu, bez obveze. Ako bi išta potreslo mamu, onda bi to bilo to. Pa i ona sama još nije uspjela odlučiti što misli o tomu.

"Mama", reče Laurel ozbiljno, "htjela sam porazgovarati s tobom o našoj zemlji. Već je tako dugo u tvojoj obitelji, a ja sam tamo živjela cijeli svoj život." Ona pogne glavu, sjetivši se svog stvarnog podrijetla - svog tajnog doma. "Ili barem otkako se sjećam." Kad je opet podigla lice prema mami, oči su joj bile pune neočekivanih suza. "To je najčarobnije mjesto na svijetu. Voljela bih da je ne prodaš."

Mama ju je dugo gledala. "Gospodin Barnes nudi nam mnogo novca, Laurel. Sve one stvari koje ti u posljednje vrijeme nismo mogli priuštiti, s tim bismo novcem itekako mogli."

"Ali što bi bilo da ne prodate? Bismo li imali od čega živjeti?"

Mama uzdahne i razmisli na trenutak. "Tati dobro ide u knjižari, ali nema jamstva da će uvijek biti tako." Ona se nagne naprijed i nalakti se na kuhinjski ormarić. "Dugo bismo morali živjeti ovako skromno, Laurel. Ne volim živjeti tako štedljivo. Nisi jedina koja si se morala odreći nekih stvari."

Laurel je neko vrijeme šutjela. Ovo joj se činilo kao prevelik zadatak za jednu petnaestogodišnjakinju. *Doduše*, odmah doda u mislima, *ja nisam obična petnaestogodišnja djevojka*. Osjetivši se bolje nakon te misli, ona upita: "Možeš li barem još malo razmisliti o tomu?" Kad je mama napućila usne, Laurel brzo doda: "Samo još tjedan dana?"

"Trebali bismo u srijedu potpisati kupoprodajni ugovor."

"Strpi se još samo tjedan dana, molim te. Reci gospodinu Barnesu da trebaš još malo razmisliti. A ako zaista još malo razmisliš o svemu, još samo tjedan dana, obećavam da te nikad više neću gnjaviti s tim."

Mama ju je sumnjičavo promatrala.

"Molim te?"

Lice joj se smekšalo. "Pa... pretpostavljam da gospodin Barnes neće povući ponudu ako mu kažem da mi treba još tjedan dana da razmislim."

Laurel oprtči oko kuhinjskog šanka i zagrlji je. "Hvala ti, mama", reče. "To mi jako mnogo znači."

"Znači, nije ti baš mnogo toga rekao." David je sjedio na visokoj stolici za kuhinjskim šankom u svojoj kuhinji. Njegova je majka izišla na večeru pa su cijelu večer bili sami u kući. David je jeo ostatke od ručka podgrijane u mikrovalnoj, a Laurel je crtikalala po bilježnici, pokušavajući ignorirati miris hrane.

"Rekao mi je dovoljno", odgovori ona obrambenim tonom. "Htio mi je reći još, ali nije mu dopušteno. Bilo je očito da mu nije drago zbog toga."

"Zvuči mi kao da je malo čudan."

"Definitivno je drukčiji - i pritom ne mislim samo na izgled." Ona zastane usred crtanja spirale i podigne pogled, prisjećajući se. "Tako je *intenzivan*. Svi njegovi osjećaji -dobri ili loši - kao da su prenaplašeni. I zarazni." Opet nastavi crtati. "Želiš osjećati ono što on osjeća, ali jednostavno nema teorije da bi mogao držati korak s njim, jer njegovi se osjećaji tako brzo izmjenjuju. Sigurno je jako naporno biti tako strastven." Cijelo joj je tijelo zadrhtalo kad je napokon pronašla odgovarajuću riječ kojom bi ga mogla opisati. *Strastven*, uvijek.

"I što - jeste li vas dvoje sad prijatelji?"

"Ne znam." Zapravo, znala je da on nju želi. I ma koliko da se tomu opirala, i ona je osjećala isto za njega. Nakon što je dan provela s njim, činilo joj se nekako izdajničkim provesti večer s Davidom. Ili obratno. Možda je zapravo osjećala da nije u redu što je dan provela s Tamanijem. Bilo je to teško reći s potpunom sigurnošću. Laurel ispruži ruku i dotakne prsten koji joj je dao, obješen na tankom srebrnom lančiću. Učinila je to već najmanje stoti put toga dana. I svaki put joj je to vratilo djelić osjećaja koji je imala kad je bila s njim. Za vrijeme njezina kratkog posjeta postali su više od prijatelja - ne, ne *više* od prijatelja, nego *dublje*. Riječ *prijatelj* činila joj se preplitkom da bi mogla opisati bliskost među njima. Kao da su zaista bili povezani. Ali nije to mogla reći Davidu. Bilo bi to teško objasniti i nepristranom promatraču, a David je bio sve samo ne nepristran. Kad bi samo naslućivao kakva oluja osjećaja prema Tamaniju bjesni u njoj, bio bi jako ljubomoran.

Ali to nije značilo da joj se David ne sviđa. Smatrala ga je najboljim prijateljem, a katkad i nečim više od toga. David je bio sve što Tamani nije - smiren i usredotočen, logičan, utješan. On je bio konstanta u njezinu životu, nešto što Tamani nikad ne bi mogao biti. On je bio kao dvije polovice koje nikad ne bi mogle biti cjelina. David je napokon završio s večerom pa Laurel odgurne bilježnicu i okrene se prema njemu. "Usput, hvala ti što si lagao za mene. Nisam mislila da će te moja mama stvarno nazvati."

David slegne ramenima. "Dugo te nije bilo, a ona zna da ne voliš biologiju."

"Danas sam malo čitala", reče Laurel. "Znaš ono kako biljke uzimaju ugljični dioksid iz zraka, a ispuštaju kisik?"

"Da, zato nam treba drveće i što više zelenila."

"Činilo mi se da nema logike da udišem kisik."

"Znači... misliš da udišeš ugljični dioksid?"

"A izdišem kisik, da."

"Pretpostavljam da ima logike u tomu."

"Pa sam si mislila", počne ona polako, "da bismo mogli napraviti još jedan pokus." David je zbunjeno pogleda. "Dobro. Kakav pokus?"

"Pa, s obzirom da zrak ne možeš pogledati pod mikroskopom, jedini način kako možemo saznati izdišem li kisik je to da vidimo možeš li ti bez problema disati ono što ja izdišem."

David je počeo shvaćati na što cilja. "A kako predlažeš da to učinimo?" upita on, a krajevi usana počeli su mu se izvijati u osmijeh.

"Pa... bilo bi to slično kao kad daješ disanje usta na usta. Samo što bi ti prvo trebao upuhati zrak meni u pluća, a onda bih ga ja - prije nego ti opet udahneš -upuhala tebi u usta." Ona ga pogleda i brzo doda: "Ali ne moramo, ako ne želiš. To je samo ideja koja mi je pala na pamet."

"Impresioniran sam", reče David. "Sama si učila biologiju."

Laurel zakoluta očima, ali se mangupski nasmiješi. "Ja i moj prijatelj Google."

David se zahihóće pa se nakašlje da bi to prikrio.

Laurel ga ošine ljutitim pogledom.

"Ima smisla", reče on. "Daj da pokušamo."

David se okrene prema njoj, tako da su im se koljena dodirivala.

"Prvo udahni i drži dah desetak sekundi da ga tvoja pluća stignu pretvoriti u ugljični dioksid. Zatim ga upuši u moja usta, a ja ću duboko udahnuti. Pričekat ću desetak sekundi pa ću onda ja upuhati zrak tebi u usta, dobro?"

David klimne glavom.

Zvučalo je dovoljno jednostavno. Dobro, sve osim onog dijela usta-na-usta, ali moći će to ona. Zar ne?

Davidova su se prsa proširila dok je udisao zrak, a lice mu je pocrvenjelo dok je zadržavao dah.

Sad više nema natrag.

Nakon otprilike deset sekundi pokaže joj rukom neka se približi, a zatim se nagne naprijed, ne skidajući pogled s njezinih usana. I ona se nagne naprijed, usredotočivši se na njega. Usne su im se isprva dotaknule nježno i

Laurel je zamalo nervozno udahnula, ali onda David jače pritisne i upuhne joj zrak u usta. Pustila je neka joj se pluća napune.

On se odmaknuo, a Laurel je napravila pogrešku i pogledala ga u oči. Nasmiješila se i morala je okrenuti glavu dok je brojila do deset. A onda je osjetila kako je on lagano vuče za rame i opet se naginje prema njoj.

Ovaj put nije oklijevala i usne su im se srele na pola puta. Lagano je otvorio usta, a ona mu je upuhala zrak iz svojih pluća, osjećajući kako ga on udiše. Kratko je oklijevao, a onda se ipak odmaknuo od nje.

"Uau!" On izdahne i provuče rukama kroz kosu. "Uau. To je bilo nevjerojatno. Malo mi se vrti u glavi. Laurel, mislim da izdišeš gotovo čisti kisik."

"Nećeš pasti sa stolca, ha?" Ona ga primi za noge.

"Dobro sam", reče David, dišući polako. "Samo mi daj još nekoliko sekundi da dođem k sebi." Pustio je da mu ruke skliznu dolje pa je svojim dlanovima poklopio njezine koje su mu još bile na bedrima. Ona podigne pogled. Zagrizao je donju usnu, nasmiješen od uha do uha.

"Što je tako smiješno?"

"Oprosti", reče David, opet se zacrvenjevši. "Imaš tako sladak okus."

"Kako to misliš 'sladak'?"

On opet oblizne donju usnu. "Imaš okus po medu."

"Medu?"

"Da. Onoga dana kad smo... znaš kad... mislio sam da sam malo skrenuo. Ali danas je isto. Usta su ti stvarno slatka." On zastane na trenutak pa se opet nasmiješi. "Ne kao med - kao *nektar*. To ima mnogo više smisla."

"Super. Cijeloga života morat ću to objašnjavati svakomu koga poljubim, osim ako to nisi ti ili... ili neki vilenjak." Zamalo je rekla Tamanijevo ime. Prsti joj polete prema prstenčiću na lančiću oko vrata.

David slegne ramenima. "Onda jednostavno nemoj ljubiti nikoga osim mene." "Davide..."

"Samo ti nudim najjednostavnije rješenje", reče on, šaljivo podigavši ruke.

Ona se nasmije i zakoluta očima. "Pa, sad barem znamo da nikad neću biti cura koja se ljubi sa svima."

David zavrti glavom. "Ti ionako ne bi mogla biti takva. Tvoji su osjećaji odveć nježni.

Brinula bi se da ćeš slomiti srce svakom dečku kojega poljubiš."

Nije bila sigurna je li to trebao biti kompliment ili ne, ali imala je osjećaj da jest.

"Ovaj... hvala ti. Valjda."

"Što ti je to?" upita on, pokazujući na njezin lančić. "Stalno to vrtiš po prstima."

Laurel pusti da joj lančić s prstenom padne u košulju. Bio je kao talisman koji šalje njezine misli ravno Tamaniju. Zapita se je li Tamani znao da će biti tako prije nego što joj ga je dao. Malo je iznenadi činjenica da je ta pomisao nije naljutila. "To je prsten", prizna ona napokon. "Dao mi ga je Tamani."

David joj uputi neobičan pogled. "Tamani ti je dao *prsten?*"

"Nije to što misliš". *Dečki*. "To je prsten za bebe. Sve ga vile dobiju dok su još jako male." Unatoč nagonu koji joj je govorio neka prsten čuva kao posebnu tajnu, izvukla je lančić iz košulje i pokazala mu prstenčić.

"Stvarno je lijep", reče on gundavim glasom. "Zašto ti ga je dao?"

Laurel slegne ramenima, pokušavajući umanjiti važnost odgovora. "Ne znam.

Jednostavno mi ga je dao."

David ga je dugo promatrao prije no što je pustio da joj lančić padne natrag u košulju.

ŠESNAEST

Baš na vrijeme, reče mama sljedećega dana kad je Laurel ušla kroz vrata, vrativši se iz škole. "Za tebe je."

Laurel primi slušalicu. Ona i David maloprije su se rastali na uglu. Zašto bi je već zvao?

"Halo?" reče ona upitno.

"Hej, Laurel, Chelsea je."

"Bok", reče ona.

"Smetam li te? Lijep je dan pa sam mislila da bi možda htjela da odemo do svjetionika Battery Point."

Laurel je čula za tu povijesnu znamenitost, ali još je nije vidjela. "Može", reče. "Jako rado"

"Pokupim te u pet?" Super.

"Ideš nekamo s Davidom?" upita mama nakon što je Laurel poklopila slušalicu.

"S Chelsea, zapravo. Pozvala me da odemo do svjetionika. Smijem li?"

"Naravno, to je krasno. Drago mi je da se družiš i s drugim ljudima. Znaš da mi je David jako drag, ali trebala bi imati više prijatelja. Zdravije je."

Laurel priđe hladnjaku i izvadi limenku soka da pijucka dok čeka.

"Jutros sam poštom dobila tvoje ocjene na tromjesečju."

Sok joj je iznenada zastao u grlu. Sve dok nije procvala, u školi joj je išlo prilično dobro, ali otkad je sve u njezinu životu poludjelo, nije bila sigurna kako se to odrazilo na uspjeh.

"Tri petice, dvije četvorke. Prilično sam zadovoljna s tim", reče mama uz osmijeh. A onda se nasmije i doda: "Da ti iskreno kažem, jednim sam dijelom ponosna i na sebe. Zacijelo sam te dobro poučavala kad ti tako dobro ide."

Laurel zakoluta očima kad joj je mama pružila papir s ocjenama. Nije je iznenadila četvorka iz biologije, ali ni petica iz engleskog. Sad je samo trebala izdržati do kraja polugodišta. Najgore je bilo iza nje.

"Zašto je tatin auto doma?" upita Laurel.

Mama uzdahne. "Bolestan je. Cijeli dan mu nije dobro. Uopće nije išao na posao."

"Uau", reče Laurel. "Ne sjećam se kad je posljednji put ostao doma."

"Da. Natjerala sam ga da cijeli dan ostane u krevetu. Sutra bi mu već trebalo biti bolje."

Začuje se trubljenje ispred kuće.

"Evo Chelsea", reče Laurel i dohvati jaknu.

"Lijepo se provedi", reče mama i nasmiješi joj se.

Laurel sklizne na stražnje sjedalo auta Chelseine mame, a Chelsea se okrene prema njoj i široko se nasmiješi. "Hej! Svjetionik je super, totalni klasik. Svidjet će ti se. Chelseina mama ostavila ih je na parkiralištu. "Doći ću po vas za dva sata", reče. "Bok", dovikne joj Chelsea, mašući.

"Kamo sad?" upita Laurel, gledajući ocean.

"Put pod noge", kaže Chelsea, pokazujući na otočić dvjestotinjak metara od obale. "Hodat ćemo do otoka?"

"Tehnički gledano, to je poluotok - kad je oseka."

Zaštitivši oči od sunca, Laurel zaškilji prema otočiću. "Ne vidim svjetionik."

"Nije to svjetionik kakve vidiš na slikama. Ovo je samo kuća sa svjetlom na krovu." Chelsea ih povede po malom pješčanom nasipu koji je povezivao otočić s kopnom. Bilo je zabavno biti tako blizu oceana, a da ne budeš u njemu. Laurel se sviđao opor miris slane vode i svježih povjetarac koji joj je milovao lice i podizao Chelseine kovrče. Zapravo, bilo je to prilično ironično - uživala je u mirisu oceana, a mrzila je slanu vodu.

Kad su došle do otočića, ugledale su pošljunčanu stazu koja je vodila uzbrdo. Već za nekoliko minuta došle su do malog zavoja i ubrzo su ugledale svjetionik.

"To je stvarno samo obična kuća", reče Laurel iznenađeno.

"Ako se izuzme svjetlo", pokaže Chelsea.

Pod budnim okom čuvara, Chelsea je glumila turističkog vodiča, vodeći Laurel u obilazak kuće i objašnjavajući joj povijest svjetionika, uključujući i njegovu ulogu u cunamijima koji su svakih nekoliko godina pogađali Crescent City. "Veličanstveni su", reče Chelsea, "kad nisu preveliki, naravno."

Laurel nije bila sigurna dijeli li njezino oduševljenje.

Chelsea je povede van u malo dvorište i pokaže na ljubičasto cvijeće koje je raslo uz stjenovite obale malog otoka. "Baš je lijepo", reče Laurel i

sagne se dotaknuti sićušne cvjetice.

Chelsea izvuče pokrivač iz torbe i prostre ga na meku travu. Sjele su jedna uz drugu, nekoliko minuta promatrajući more u tišini. Na tom se prekrasnom, pomalo divljem mjestu Laurel osjećala tako spokojno. Chelsea opet zavuče ruku u torbu i izvadi Snickers za sebe, a Laurel pruži malu plastičnu posudu s poklopcem.

"Što je to?" upita Laurel.

"Jagode. Iz organskog uzgoja, ako to ima nekakve veze", doda Chelsea.

Laurel se nasmiješi i otvori posudu. "Hvala ti. Izgledaju super." Milijun puta bolje od čokoladice u kojoj je uživala Chelsea.

"I, što je s tobom i Davidom?"

Laurel se zamalo zagrnula jagodom koju je upravo počela žvakati. Silovito se zakašlje. "Kako to misliš?" upita kad je došla k sebi.

"Samo sam se pitala jeste li već zajedno ili niste."

"Pa, lijepo od tebe da me to nisi pitala s neba pa u rebra", reče Laurel, više jagodama nego prijateljici.

"Stvarno mu se sviđaš, Laurel", uzdahne Chelsea. "Da mu se barem ja sviđam upola toliko kao ti."

Laurel je vilicom gurala jagode po posudi.

"Mislim da mi se sviđa od prvog dana, otkad se doselio ovamo. Prije smo zajedno išli na nogomet", doda ona, smiješeći se.

Laurel je u mislima vidjela desetogodišnju Chelsea - glasnu i svojeglavu kakva je bila i sad - kako se upoznaje s Davidom. Dječakom koji prihvaća sve ljude i nikoga ne osuđuje. Nije čudo da joj se odmah svidio. Ali svejedno... "Chelsea, nemoj se ljutiti, ali zašto mi to govoriš?"

"Ne znam." Opet su zašutjele na nekoliko trenutaka. "Ne pokušavam te natjerati da se osjećaš loše", uvjerala ju je Chelsea. "David nikad nije na mene gledao na takav način, znam to. Iskreno govoreći, ako već mora imati curu, radije bih da to bude netko poput tebe. Netko tko mi je prijatelj."

"Onda dobro. Valjda", reče Laurel.

"No, jesi li mu cura?" ustrajala je Chelsea.

"Ne znam. Možda?"

"Je li to pitanje?" upita Chelsea, nasmiješivši se od uha do uha.

"Ne znam." Ona zastane pa ispod oka pogleda Chelsea. "Zbilja ti ne smeta da pričam o tomu?"

"Nimalo. To je kao život na rubu."

"Ponekad kažeš stvarno čudne stvari", reče Laurel pomalo tužno.

"Da, i David mi to kaže. Osobno, mislim da premalo ljudi zaista kaže ono što i misli."

"Tu definitivno imaš pravo."

"No - cura ili prijateljica?" upita Chelsea opet.

Laurel slegne ramenima. "Zaista ne znam. Ponekad mi se čini da to želim. Ali nikad prije nisam imala dečka. No isto tako nikad nisam imala muškog bliskog prijatelja.

Sviđa mi se to... Ne bih to htjela izgubiti."

"Možda nećeš."

"Možda. Ali nisam sigurna."

"Moglo bi to imati i svoje dobre strane", reče Chelsea.

"Kakve?"

"Ako ćete se ljubiti, možda će ti pisati zadaće."

"Hm, sad sam u napasti", reče Laurel, smiješeći se. "Biologija mi nikako ne ide."

Chelsea se naceri. "Da, to je i on rekao."

Laurel razrogači oči. "Nije valjda! Stvarno je to rekao?"

"Pa nije baš neka tajna - svaki dan na ručku kukaš i jadikuješ o tomu. Mislim da bi David bio super dečko", doda Chelsea.

"Zašto me ohrabruješ na to? Većina cura na tvome mjestu pokušala bi nas rastaviti." "Ja *nisam* većina ljudi", reče Chelsea obrambenim tonom. "Osim toga", nastavi malo ležernije, "to bi ga zaista usrećilo. Volim kad je David sretan."

"Doma sam!" dovikne Laurel kad je ušla u kuću. Baci naprtnjaču na pod i zaputi se u smočnicu u potragu za kompotom od krušaka.

Nekoliko minuta poslije u kuhinju je ušla mama, baš kad je Laurel počela grickati jednu krušku ravno iz staklenke. Ali umjesto prijekorna pogleda kakav bi obično dobila kad ne bi koristila zdjelicu, mama samo uzdahne i umorno se osmjehne. "Možeš li si danas sama napraviti večeru?"

"Naravno. Što je?"

"Tati je gore. Boli ga želudac i malo mu je otečen, a sad je još dobio vrućicu. Nije previsoka, oko trideset osam, ali ne mogu je nikako spustiti. Ni s hladnim oblozima, ni s hladnom kupkom, čak ni s mojim kapsulama od sladića i velenduha."

"Stvarno?" upita Laurel. Njezina je mama imala biljne lijekove za sve, a uvijek su čudesno djelovali. Često su je zvali prijatelji kad im ne bi pomogli

lijekovi koji se mogu kupiti bez recepta. "Jesi li mu probala dati čaj od ehinaceje?" predloži ona, jer time je mama uvijek liječila nju.

"Napravila sam mu pun vrč i ohladila ga. Ali jedva guta pa mislim da ga i ne može popiti dovoljno da bi mu moglo pomoći."

"Kladim se da si je s nečim pokvario želudac", reče Laurel.

"Možda", reče mama rastreseno, ali nije zvučala uvjerenom. "Nakon što si otišla, baš mu se jako pogoršalo", reče ona i okrene se prema kćeri. "Nego, idem opet gore do njega, da vidim mogu li mu kako pomoći."

"Nema problema. Imam kompot od krušaka i hrpu zadaće."

"Obje nas čeka uzbudljiva večer."

"Aha", reče Laurel i uzdahne, pogledavši naramak knjiga koji ju je čekao na stolu.

SEDAMNAEST

Poslije škole u četvrtak, Laurel dohvati svoju plavu pregaču i zaputi se niz ulicu prema tatinoj knjižari. Jen, Brent i Maddie - tatini zaposlenici - radili su prekovremeno da zamijene tatu, ali ako se nastavi ovako, premašit će četrdeset radnih sati i prije petka. Laurel je htjela pomoći da barem Brent i Jen imaju malo više slobodnog vremena. Ona i Maddie mogu i same. Maddie je bila jedina zaposlenica koju je Laurelin tata naslijedio od bivšeg vlasnika. U knjižari je radila već gotovo deset godina pa je imala dovoljno iskustva da praktički može sama voditi posao.

Ali nije to ono što ju je brinulo dok je hodala prema knjižari u glavnoj gradskoj ulici. Prije odlaska svratila je u sobu svojih roditelja da čuje ima li tata kakve upute za nju, ali šokirao ju je njegov izgled. Uvijek je bio mršav, ali sad mu je lice bilo ispijeno i sivo, a oči upale i s tamnim podočnjacima. Usne su mu bile blijede, a čelo sjajno od znoja. Laurelina mama probala je sve: obloge od lavande i ružmarina, čaj od komorača za želudac, velike količine vitamina C za jačanje imuniteta. Ništa nije pomagalo. Navečer bi mu dala malo konjaka da lakše zaspi, a u ovlaživač zraka nakapala je malo ulja metvice. Ali stanje mu se nije poboljšalo. Ne dopuštajući da on ispašta zbog njezina ponosa, pokušala je i s klasičnim lijekovima protiv prehlade, ali s jednakim rezultatom. Ono što su svi na početku smatrali samo običnom prehladom brzo je preraslo u nešto ozbiljnije nego što je mama mogla predvidjeti.

Kad je Laurel ponudila da će ona otići raditi u knjižaru tako da mama može ostati doma s njim, mama ju je samo čvrsto zagrlila i šapnula joj na uho: "Hvala ti." Tata je zaista loše izgledao - samo sjena čovjeka kakav je bio prije samo nekoliko dana. Pokušao se nasmiješiti i našaliti, kao i uvijek, ali čak je i to bilo previše.

Kad je otvorila vrata knjižare, oglasi se veselo zvono. Maddie podigne pogled i nasmiješi joj se. "Laurel? Svaki put kad te vidim, sve si ljepša." Ona je zagrlila, a Laurel ostane u zagrljaju dulje no što je trebalo, osjećajući se malo bolje. Maddie je uvijek mirisala na kolačiće i začine i još nešto što Laurel nije uspijevala odgonetnuti.

"Kako ti je tata?" upita Maddie, još je držeći oko ramena.

Svima koji bi je to pitali odgovarala je isto. Jednostavno bi rekla: "Dobro je", ali Maddie nije mogla dati takav odgovor. "Užasno izgleda, Maddie. Koža mu visi na kostima. Mama mu nikako ne uspijeva pomoći, ništa ne djeluje."

"Čak ni kapsule od sladića i velenduha?" Laurel se bolno osmjehne. "To sam i ja pitala." "Pa, ako mene pitaš, to je čudotvoran lijek." "Da, ali ne ovaj put. Tati ne pomaže." "Svaku večer zapalim lučicu za njega." Ono što je za Laurelinu mamu bio sladić i velenduh, to su za Maddie bile svijeće. Bila je vrlo pobožna katolkinja koja je na prozorskoj dasci imala niz svijeća, a svaku bi večer zapalila po jednu za razne ljude: za župljanku koja je umirala od raka ili za nečiju nestalu mačku. Svejedno, Laurel je bila zahvalna.

"Tata je poslao radni raspored za ostatak tjedna." Maddie se nasmije. "Leži bolestan u krevetu, a svejedno izrađuje raspored - očigledno još nije jednom nogom u grobu."

Ona ispruži ruku. "Dobro, daj mi ga."

Pogledala je rukom pisani raspored. "Vidim da je skratio radno vrijeme."

Laurel klimne glavom. "Nema dovoljno zaposlenih da bi knjižara mogla raditi puno radno vrijeme."

"To je u redu. Ionako mu već mjesecima govorim da je nepotrebno da otvaramo u osam. Tko kupuje knjige u osam ujutro?" Ona se nagne naprijed, kao da će joj povjeriti neku tajnu. "Iskreno, u osam ujutro još volim biti u krevetu."

Sljedećih su nekoliko sati radile zajedno u relativno opuštenu ozračju, obje izbjegavajući spomenuti Laurelina tatu. Na kraju radnog dana Laurel je ostavila Maddie da na miru sredi papire, a ona je na vrata zalijepila papir s isprikom zbog skraćena radnog vremena i toga što će knjižara preko vikenda neočekivano morati biti zatvorena.

Polako je hodala kući, jer bila je umorna i cijelo ju je tijelo boljelo od dvosatnog slaganja kutija s knjigama. Skrenuvši iza ugla, ugleda pred kućom parkirano veliko vozilo. Trebalo je nekoliko sekundi da njezin um registrira to što su oči vidjele, ali noge su same potrčale čim je prepoznala crveno-bijelu boju hitne pomoći. Utrčala je kroz vrata baš kad su bolničari silazili niza stube s tatom na nosilima, a mama je išla za njima.

"Što mu je?" upita Laurel, ne skidajući pogled s tate.

Niz mamine su se obraze slijevale suze. "Počeo je povraćati krv. Morala sam pozvati hitnu."

Bolničari su se maknuli sa stuba pa je brzo pritrčala mami i zagrlila je oko struka. "U redu je, mama. Bit će mu drago da si pozvala pomoć."

"Ali on ne vjeruje liječnicima", reče mama rastreseno.

"Nema veze. Potrebna mu je pomoć."

Mama klimne glavom, ali Laurel nije bila sigurna da ju je uopće i čula. "Moram ići s njim", reče ona.

"Samo jedna osoba može ići u pratnji s hitnom. Mislim da će biti najbolje da te nazovem kad ga smjestimo na odjel."

"Da, idi. Ne brini za mene, bit ću dobro i sama."

Dok je mama hodala prema vozilu hitne pomoći, naoko nesvjesna kćerine nazočnosti, Laurel joj je uspjela oko ramena objesiti torbicu, da ne ode bez nje.

Mama se nije ni okrenula kad su se vrata za njom zatvorila.

Laurel je gledala kako vozilo hitne pomoći odlazi s njihova prilaza. Osjeti kako je hvata lagana, mučnina i kako joj se želudac stišće. Nije se sjećala da je ijedno od njezinih roditelja ikad bilo u bolnici - osim kad bi išli nekomu u posjet. Nije htjela vjerovati da je u pitanju išta drugo nego viroza koja će proći sama od sebe, ali sad se činilo da ipak nije tako.

Ušla je natrag u kuću i objema rukama zatvorila vrata. Kad je brava škljocnula, taj zvuk kao da je odjeknuo kroz hodnik. Bez roditelja, kuća joj se činila golemom i tako praznom. U tih pet mjeseci otkad su se doselili ovamo često je bila sama doma, ali ovo večeras bilo je nekako drukčije. Zastrašujuće. Ruke su joj se tresle kad je navlačila zasun. Skliznula je leđima uz vrata i ostala sjediti na podu dok su posljednje zrake sunca blijedjele, ostavljajući je u sve dubljoj tami.

Kad je pao mrak, kao da joj je to dalo dopuštenje da joj i misli budu jednako mračne. Ustala je s poda i požurila u kuhinju, gdje je pouključivala sva svjetla i sjela za stol u blagovaonici. Izvadila je zadaću iz engleskog i pokušala se usredotočiti na pisanje, ali već nakon prve rečenice slova su joj počela plesati pred očima, a riječi joj nisu imale nimalo smisla.

Spustila je glavu na knjigu. Misli su joj lutale s knjižare na Tamanija na Davida pa natrag na roditelje u bolnici, i tako u krug sve dok joj se oči nisu polako sklopile. Iz zbrkanih, besmislenih snova prenela ju je glasna zvonjava. Usredotočila se na zvuk i uspjela pritisnuti tipku na telefonu te istisnuti pospano: "Halo?"

"Hej, dušo. Mama je."

Laurel je u trenu bila posve budna. Zaškilji u svoju izgužvanu knjigu. "Što su rekli?" "Zadržat će ga preko noći i dati mu antibiotike. Morat ćemo pričekati do sutra da vidimo što će biti dalje." Oklijevala je. "Još ga nisu smjestili u sobu, a mislim da i neće prije ponoći. Možeš li noćas ostati sama i ujutro ga doći posjetiti?"

Laurel je na trenutak oklijevala. Obuzeo ju je nerazuman osjećaj da bi mogla nešto učiniti ako sad ode u bolnicu. Ali to je bilo budalasto. Sutra će biti dovoljno brzo. Prisilila se zvučati vedro. "Ne brini za mene, mama, bit ću dobro."

"Volim te."

"I ja tebe." I ubrzo je opet bila sama u praznoj kući. Gotovo nesvjesno, prsti su počeli utipkavati Davidov broj. Začula je njegov glas i prije no što je uopće shvatila da ga je nazvala. "Davide?" reče ona, trepćući. "Bok." Pogledala je kroz kuhinjski prozor s kojega se vidio mjesec. Nije imala pojma koliko je sati. "Možeš li doći do mene?" Kad se začulo zvono na vratima. Laurel otrči u hodnik i pusti ga unutra. "Žao mi je što sam te nazvala tako kasno. Nisam uopće znala koliko je sati", reče ona.

"U redu je", odgovori David, držeći je za ramena. "Tek je deset, a mama je rekla da mogu ostati koliko god treba. Ovo je ipak posebna situacija. Što mogu učiniti da ti pomognem?"

Laurel slegne ramenima. "Mame nema... a ja ne želim biti sama."

David je zagrlj i ona se nasloni na njega. Nekoliko su minuta tako stajali u hodniku. Stisnula se uz njega, tražeći utjehu. Bio je tako čvrst i tako topao; obavila je ruke oko njega sve dok je nisu počele boljeti. Nakratko joj se učinilo da će na kraju možda ipak sve biti dobro.

Napokon se odmaknula od njega. Bilo joj je pomalo neugodno što ga tako dugo nije puštala iz zagrljaja, ali on se samo nasmiješio, prišao kauču i podigao njezinu gitaru.

"Tko svira?" upita, prebivajući nasumično po žicama. "Tvoj tata?"

"Ne. Ja sviram. Nikad nisam učila, doduše. Samouka sam."

"Kako to da ja to ne znam?"

Laurel zatrese glavom. "Ne ide mi baš tako dobro."

"Koliko već dugo sviraš?"

"Oko tri godine." Ona uzme gitaru od njega i nasloni je na koljeno. "Pronašla sam je na tavanu. Mamina je. Ona mi je pokazala osnovne položaje prstiju, ostalo sam naučila sama."

"Hoćeš li mi nešto odsvirati."

"Ma ne", reče Laurel i odmakne prste od žica.

"Molim te? Kladam se da bi se osjećala bolje."

"Zašto to misliš?"

"Držiš je tako prirodno, kao da je zaista voliš."

Laurel pomiluje vrat gitare. "I volim. Zaista je stara. Volim stare stvari. Imaju povijest... i priču."

"Pa sviraj onda." David se zavalio unatrag i ispreplete prste iza glave.

Laurel je oklijevala, a zatim počne polako prebirati po žicama, usput naštimavajući gitaru. Polako se to pretvorilo u jasno prepoznatljivu melodiju Lennonove pjesme *Imagine*. Nakon prve strofe, Laurel počne pjevushiti riječi, polako, tiho. Ta joj se pjesma večeras činila nekako primjerenom. Kad je prstima udarila, posljednji akord, ona uzdahne.

"Uau", reče David. "To je bilo zaista predivno."

Laurel slegne ramenima i vrati gitaru u kovčeg.

"Nisi mi rekla da i pjevaš." Zastao je. "Nikad prije nisam čuo ništa slično. Nije zvučalo onako kako to pjevaju pop-zvijezde - nego je jednostavno bilo prekrasno i smirujuće."

On je primi za ruku. "Osjećaš li se malo bolje?"

Ona se nasmiješi. "Da, hvala ti."

David pročisti grlo i stisne joj ruku. "Što sad?"

Laurel se ogleda oko sebe. Nije baš bilo mnogo toga čime bi se čovjek mogao zabaviti. "Hoćeš da pogledamo neki film?"

David klimne glavom. "Može."

Laurel je odabrala jedan stari mjuzikl u kojemu nitko nije bio bolestan i nitko nije umro.

"*Ples na kiši?*" upita David, malo namreškavši nos.

Laurel slegne ramenima. "Zabavan je."

"Tvoj izbor."

Petnaest minuta nakon početka filma David je uživao i smijao se, a Laurel je gledala njega - njegovu siluetu osvijetljenu svjetlom s televizora. Na licu mu je stalno titrao nagovještaj osmijeha, a svako toliko zabacio bi glavu i nasmijao se. U njegovu je društvu bilo lako zaboraviti na sve drugo. Bez razmišljanja, Laurel se primakne bliže. Gotovo nagoni, David podigne ruku i obgrli je oko ramena. Laurel se nasloni na njega i položi mu glavu na prsa. Čvršće ju je zagrlio, a i nagnuo je glavu tako da može nasloniti obraz njoj na tjeme.

"Hvala ti što si došao", reče Laurel i nasmiješi mu se.

"Nema na čemu", reče on i poljubi je u kosu.

Kad je zazvonilo zvonce iznad vrata knjižare, Laurel podigne pogled. Nije bila sigurna ima li snage da se nasmiješi još jednom kupcu. Ali kad joj se pogled sreo s Davidovim, licem joj se razlije izraz olakšanja.

"Bok", reče ona i odloži naramak knjiga koje je bila slagala natrag na stolić pokraj police.

"Hej", reče David tiho. "Kako si?"

Laurel se prisili na osmijeh. "Živa sam."

"Ali jedva", reče on, oklijevajući. "Kako ti je tata?"

Laurel se okrene natrag prema polici, pokušavajući po pedeseti put toga dana treptanjem rastjerati suze. Osjeti Davidove ruke na ramenima i nasloni se na njega, opuštajući se, osjećajući se bolje - sigurnije. "Prebacuju ga u klinički bolnički centar u Brookings", šapne ona nakon nekoliko minuta.

"Pogoršalo mu se?" teško je reći.

David nasloni obraz na njezinu glavu.

Opet se začuje zvonce iznad vrata; premda je Jen požurila prema kupcu, Laurel se odmakne pa duboko i drhtavo udahne da se malo sabere. "Moram ovo dovršiti", reče i podigne knjige sa stolića. "Knjižara se zatvara za sat vremena, a moram razvrstati još četiri kutije pune knjiga."

"Daj da ti pomognem", reče David. "Samo mi reci kamo idu." Nasmiješi joj se. "Možeš mi biti šefica." On joj uzme knjige iz ruke. Nekoliko je sekundi rastreseno trljao prstom po sjajnim koricama one najgornje. "Možda bih ti i sutra mogao doći pomoći." "Imaš vlastiti posao. Rekao si da moraš zaraditi za osiguranje auta."

"Baš me briga za glupo osiguranje, Laurel", reče on oštro pa zastane na trenutak i nastavi mekšim tonom. "Ovo je prvi put ovaj tjedan da te vidim igdje drugdje osim na satu i za vrijeme odmora. Nedostaješ mi", završi on uz slijeganje ramenima.

Laurel je oklijevala.

"Molim te."

Popustila je. "Dobro, ali samo dok tati ne bude bolje."

"A to će biti uskoro, vidjet ćeš. U Brookingsu imaju odlične specijaliste, brzo će otkriti što mu je." On se široko nasmiješi. "Nećeš me iskorištavati ni tjedan dana."

OSAMNAEST

Unatoč Davidovim optimističnim predviđanjima, jedan se tjedan pretvorio u dva, a njezinom se tati stanje nije popravljalo. Laurel se kretala kroz život kao duh, jedva razgovarajući i sa kim osim s Maddie, Davidom i Chelsea, koja je često svraćala u knjižaru da malo porazgovara s njom. Nije im previše pomagala u knjižari - rođena je koordinatorica, šalila se - ali njezino i Davidovo društvo bilo je Laurel velika utjeha. David je održao obećanje da će raditi u knjižari dok Laurelin tata ne bude otpušten iz bolnice. Počela se osjećati krivom, jer radio je bez naknade, ali kad bi se pobunila, uvijek bi se to pretvorilo u raspravu koju je redovito gubila.

Neka su poslijepodneva provodili razgovarajući dok su slagali knjige na police, a Laurel bi tako barem na trenutak uspijevala zaboraviti na tatinu bolest. No nikad to ne bi trajalo dugo. Sad kad su ga premjestili u bolnicu u drugom gradu nije mu više mogla svakodnevno odlaziti u posjet, ali čim je David dobio vozačku dozvolu, ponudio se da će je svaka dva-tri dana voziti.

Odvezao je nju i Chelsea u Brookings već dan nakon što je položio vozački ispit, i premda se Laurel grčevito držala za pojas, a Chelsea mu je kvocala svaki put kad bi prekoračio dopuštenu brzinu, stigli su u jednom komadu.

Laurel je ponijela divlje cvijeće koje je nabrala u njihovu dvorištu. Nadala se da će to tati biti ugodan podsjetnik na dom i da će ga ponukati da se što prije oporavi i vrati kući. Bio je vrlo slab i jedva je uspio nekoliko minuta držati oči otvorene, pozdraviti je i prihvatiti njezin nježni zagrljaj, a zatim je opet utonuo u san izazvan morfijem.

Tad ga je posljednji put vidjela budnoga. Ubrzo nakon toga počeli su mu davati tako jake sedative da se uopće nije budio, jer to je bio jedini način da ne osjeća bol koji ni morfij više nije mogao ublažiti. Laurel je to potajno bilo drago, jer bilo joj je lakše gledati ga kako spava. Izgledao je spokojno i zadovoljno, a kad je bio budan nije uspijevaao sakriti bol i bilo je strašno očito koliko je slab. Bilo je bolje kad je spavao. Laboratorijske su pretrage pokazale prisutnost toksina u tatinoj krvi, ali liječnici nikad prije nisu

vidjeli ništa slično i zasad nisu znali kako to liječiti. Sve su pokušali, punili mu tijelo svime za što su mislili da bi moglo pomoći, pretvarajući ga u ljudskog zamorca u pokušaju da ponište djelovanje toksina. Ali ništa nije djelovalo. Prije dva dana liječnik je pozvao Laurelinu mamu na stranu i rekao joj da će i dalje pokušavati, ali ako ne uspiju odstraniti toksin iz krvi, početak će mu otkazivati organi - jedan po jedan.

U cijeloj toj situaciji nije nimalo pomagalo to što je gospodin Barnes počeo zvati svaku večer. Više od tjedana dana Laurel se uspijevala izvući na to da mama nije kod kuće, ali nakon nekog vremena više nije bio voljan prihvatiti taj odgovor. Nakon što ju je dvaput izrešetao pitanjima, Laurel je počela puštati da pozive preuzme telefonska sekretarica, a javila bi se samo kad bi čula da je David ili Chelsea.

Mami uopće nije rekla za Barnesove pozive.

Osjećala se krivom kad bi svake večeri obrisala snimljenu poruku - ponekad i dvije - ali Tamaniju je bila obećala da će učiniti sve što je u njezinoj moći.

Bilo joj je tako neobično misliti na Tamaniju u ovoj situaciji. Činio joj se gotovo kao san. Netko veći od života tko pripada među sjaj i uzbuđenje koje je došlo s njezinim prihvaćanjem činjenice daje zapravo vila. Sad joj se više ništa od toga nije činilo važnim. Razmišljala je o tomu da ode do njega, ali čak i da je imala prijevoz, što bi on mogao učiniti? Njegove moći sasvim sigurno ne bi mogle pomoći tati.

Obećala mu je da će ga upozoriti ako imanje bude u nevolji, ali budući da je brisala sve poruke koje je ostavljao gospodin Barnes, zapravo i nije bilo opasnosti. Kako je vrijeme odmicalo, tako se trudila jednostavno ne misliti na njega.

Na povratku iz knjižare, Laurel začuje zvonjavu telefona s druge strane vrata pa požuri unutra. Uspjela je stići na šesti zvon. S druge je strane začula mamin glas.

"Hej, mama. Kako je tata danas?"

Zavlada tišina.

"Mama?"

Mama je duboko udahnula prije no što je opet uspjela progovoriti. "Upravo sam razgovarala s doktorom Hansenom", reče drhtavim glasom. "Tata pokazuje znakove zatajenja srca. Daju mu manje od tjedan dana."

Dok su vozili niz mračnu autocestu, David je šutio. Uspjela ga je nazvati na mobitel baš kad je ulazio u kuću, a kad mu je rekla novosti,

ustrajao je na tomu da je još iste večeri odveze u Brookings, umjesto da čekaju jutro. Laurel je spustila prozor. Premda se sigurno smrzavao na hladnom jesenskom vjetru koji je ulazio u auto, nije se bunio. Osjećala je kako mu pogled stalno bježi prema njoj, a povremeno bi je pogladio po nadlaktici. Ali ništa nije govorio.

Ostavili su auto na parkiralištu kliničkog bolničkog centra u Brookingsu, a David ju je primio za ruku dok su išli poznatim putem prema tatinoj sobi. Lagano je pokucala na otvorena vrata i provirila iza zastora koji je bio navučen oko dovratka. Mama je sjedila za stolicom s nekim muškarcem koji im je bio okrenut leđima, ali mahnula je Davidu i Laurel neka slobodno uđu.

Laurel je odmah prepoznala muškarca. Njegova su široka ramena napinjala košulju koja mu je nekako loše stajala. Nešto u vezi s njim činilo ju je strašno napetom. Bio je to gospodin Barnes.

Laurel se naslonila na zid, prekriživši ruke na prsima dok je mama nastavila razgovarati s Barnesom. Smiješila se i nekoliko je puta klimnula, a premda Laurel nije mogla čuti što on govori, mama je stalno ponavljala: "oh, da" i "naravno", gotovo ushićeno klimajući glavom. Laurel je suženih očiju promatrala kako mama klima glavom i smiješi se - potpisujući neke papire, a da nije ni pogledala što na njima piše. Bilo je to strašno čudno.

Mama nije voljela ugovore, nije vjerovala "pravničkoj papirologiji", kako je to voljela nazivati. Ali sad je pred Laurelinim očima potpisala osam papira, a da nije pročitala ni jednu jedinu riječ.

Barnes sve to vrijeme nije ni pogledao prema njima.

Laurel osjeti trnce na koži pa stisne Davidovu ruku. Barnes je za to vrijeme prikupio još nekoliko potpisa, a zatim je mami pružio snop papira prikvačenih spajalicom, a ostale je spremio u torbu za spise. Rukovao se s njom i gotovo istoga trena pogledao Laurel ravno u oči. Pogled mu je skrenuo na Davida pa se brzo opet vratio na Laurel. Lice mu se iskrivilo u tako zloban osmijeh da je Laurel zakoračila unatrag.

"Laurel", reče on glasom koji joj je zvučao tako lažno, "baš sam pitao za tebe. Čini se da nijedna od mojih poruka nije stigla do tvoje majke." Na kraju rečenice gotovo je zarežao, a Laurel stisne zube kad joj prsa iznenada ispuni užas.

Barnes slegne ramenima, a licem mu se razlije samozadovoljan izraz. "Srećom, uspio sam pronaći tvoju majku pa je sve na kraju ispalo kako treba."

Ništa nije rekla, samo ga je šibala bijesnim pogledom, žaleći što David i ona nisu stigli sat prije.

"Bilo je lijepo opet te vidjeti, Laurel." Nakratko je pogledao njezinu majku, koja se još smiješila. "Vaša kći je..." On zastane i ispruži jednu ruku prema Laurel. Pokušala mu se izmaknuti, ali nije imala kamo, jer stajala je uza zid. Okrenula je glavu, ali njegovi su je grubi prsti ipak dotaknuli po obrazu. "... krasna", završio je.

Kad je odgrnuo zastor i izašao, Laurel izdahne i shvati da je tako čvrsto držala Davidovu ruku da su mu prsti već bili posve bijeli.

Stisnula je zube. "Što je on radio ovdje?" upita pomalo drhtavim glasom.

Mama je zurila u zastor koji je još lelujavao za Barnesom. "Što?" upita ona, okrenuvši se prema Laurel i Davidu. "Oh, ovaj..." Prišla je stoliću i počela prikupljati papire na hrpicu. "Došao je da sredimo ugovor o prodaji naše zemlje u Oricku."

"Mama, obećala si mi da ćeš još malo razmisliti."

"I jesam. A čini se da si i ti odlučila razmisliti umjesto mene", reče ona i značajno je pogleda. "Odsad nadalje proslijedit ćeš mi sve poruke, jasno?"

Laurel je zurila u pod. "Da, mama", reče tiho.

Mama pogleda dolje u papire na stoliću pa poravna već ionako uredno posložene listove.

"Zapravo, odlučila sam da ćemo zadržati zemlju ako ti je toliko stalo do toga."

Laurel osjeti poplavu nade. "Ali to više nije moguće." Mama je neko vrijeme šutjela, a kad je opet progovorila, glas joj je bio tih i napet. "Pojavio se ovdje i ponudio još više novca." Ona podigne glavu i pogleda Laurel u oči. "Morala sam prihvatiti."

Laurel osjeti kako joj se želudac zgrčio, a na samu pomisao da će izgubiti zemlju - i Tamanija - iznenada je sve teže disala. "Mama, ne smiješ prodati!" Glas joj je bio glasan i visok.

Mamin se pogled stvrdnuo i oči joj na trenutak polete prema suprugu, a onda zakorači dva koraka preko sobe i zgrabi Laurel za nadlakticu. Ljutito je izišla van, vukući je za sobom. Laurel se osjećala slabom u maminu stisku - mama nikad prije nije bila tako gruba prema njoj. Odvukla ju je u malu nišu i tek tad joj pustila ruku. Laurel se jedva suzdržavala da si ne protrlja bolno mjesto.

"Ovo nema veze s tobom, Laurel. Ne mogu zadržati nešto tako vrijedno samo zato što se to tebi sviđa. Život ne ide tako." Mamino je lice bilo napeto, oštro.

Laurel je stala uz zid, puštajući mamu neka se ispuše. Tjednima je bila jaka kao stijena - ali nitko ne može podnijeti toliko stresa, a da kad-tad ne pukne.

"Žao mi je", reče Laurel. "Nisam trebala vikati."

Duboko uzdahnuvši, mama prestane hodati gore-dolje i pogleda je. Lice joj se počelo polako opuštati, sve dok se nije zbrčkalo u navali plača. Naslonila se na zid i polako skliznula na pod dok su joj se suze slijevale niz obraze. Laurel duboko uzdahne i priđe mami pa sjedne pokraj nje. Obgrli je oko struka i nasloni joj glavu na rame.

Osjećala se čudno da ona tješi mamu, a ne obratno.

"Jesam li ti ozlijedila ruku?" upita mama kad je bujica suza presušila.

"Nisi", slaže Laurel.

Iz prsa joj se otme dubok uzdah. "Zaista sam razmišljala da ne prodam zemlju, Laurel. Ali više nemam izbora. Troškovi liječenja tako su narasli da grcemo u dugovima."

"Zar nemamo zdravstveno osiguranje?"

Mama zavrti glavom. "Ne baš. Nismo mislili da će nam trebati. Ali sve ove pretrage i boravak u bolnici... toliko toga moramo platiti."

"Ne postoji li neki drugi izlaz?"

"Da barem postoji. Sve sam pokušala, ali nema drugog načina da dođem do novca. Moram prodati zemlju ili knjižaru. A zemlja vrijedi mnogo više. Zadužili smo se do grla da bismo uopće mogli smjestiti tatu u bolnicu. Nitko nam više ne želi dati kredit." Ona se okrene prema Laurel. "Moram biti razumna. Istina je..." Ona zastane i oči joj se opet napune suzama. "Tata se možda nikad više neće probuditi, Laurel. Moram gledati naprijed. Knjižara nam je jedini izvor prihoda. A ako se i oporavi, nema drugog načina da se mi oporavimo od ovakva financijskog udara osim da nešto prodamo. Znajući koliko tata voli svoju knjižaru, što drugo mogu učiniti?"

Laurel bi najradije skrenula pogled da ne mora gledati mamine tužne smeđe oči, ali nije mogla. Odgurne misao o Tamaniju iz glave i pokuša razmišljati razumno. Stisne zube i polako klimne. "Moraš prodati zemlju."

Mamino je lice bilo ispijeno, a oči su joj upale duboko u duplje. Ona podigne ruku i dotakne Laurel po obrazu. "Hvala ti na razumijevanju. Rado bih da imam neki drugi izbor, ali nemam. Gospodin Barnes vratit će se sutra

ujutro s još nekim papirima koje moram potpisati da bi prodaja postala pravomoćna. Pogurat će stvari tako da ćemo -uz malo sreće - već za tjedan dana imati novac na računu."

"Za tjedan dana?" Sve se to događalo tako brzo.

Mama klimne.

Laurel je oklijevala. "Čudno si se ponašala dok je bio ovdje. Bila si sva sretna i slagala si se sa svim što je govorio."

Ona slegne ramenima. "Pretpostavljam da sam navukla masku poslovne žene. Ne želim da se dogodi išta što bi moglo zeznuti prodaju. Gospodin Barnes ponudio je dovoljno da pokrijemo bolničke troškove i da nam još nešto i ostane." Ona uzdahne. "Ne znam koliko on zna, ali želim prodati dok je njegova ponuda još visoka." "Ali potpisala si sve papire pred sobom", nastavi Laurel. "Nisi ih ni pročitala."

Mama tužno zaklima glavom. "Znam, ali jednostavno nemam vremena. Želim iskoristiti priliku dok je ponuda još na stolu. Ako budem još malo oklijevala, moguće je da zaključi da smo odveć prevrtljivi pa da odustane od kupnje."

"Pretpostavljam da to ima smisla", reče Laurel. "Ali..."

"Dosta, Laurel, molim te. Ne mogu sad raspravljati s tobom o tomu." Mama je primi za ruku. "Moraš mi vjerovati da radim što mislim da je najbolje, dobro?"

Laurel nevoljko klimne.

Mama ustane s poda i obriše posljednje tragove suza s lica. Povuče i Laurel na noge pa je zagrlila. "Progurat ćemo i ovo", obeća joj. "Što god da se dogodi, naći ćemo rješenje."

Kad su opet ušle u tatinu sobu. Laurelin pogled odmah skrene prema stolici na kojoj je bio sjedio Barnes. Nikad prije nije osjećala takvu odbojnost prema nekome koga i ne poznaje. Ali čak i pomisao na to da sjedne na istu stolicu gdje je on sjedio, izazvala joj je grč u želucu i sva se naježila. Prišla je stolu i uzela njegovu posjetnicu. JEREMIAH BARNES posrednik u kupoprodaji nekretnina Ispod je bila navedena lokalna adresa.

Sve je to izgledalo stvarno, ali Laurel nije bila zadovoljna. Gurne posjetnicu u stražnji džep i priđe Davidu. "Jesi li gladan?" upita ga, značajno ga pogledavši.

Posve mu je promaknulo što je htjela. "Nisam", reče on.

Ona zakorači bliže i zagrabi punu šaku njegove košulje. "Mama, idemo kupiti Davidu nešto za jelo. Vraćamo se za par sati."

Mama podigne pogled, pomalo zatečena. "Ali već je prošlo devet."

"David je jako gladan."

"Umirem od gladi", složi se on, smiješeci se.

Mama ih je nekoliko sekundi sumnjičavo pogledavala, a onda se opet posveti svom suprugu koji je duboko spavao. "Nemojte jesti hranu iz bolničke kantine", upozori ih. "Daj mi još jednom reci zašto ovo radimo?" upita David nakon što su već sat vremena kružili po gradu u potrazi za određenom ulicom.

"Davide, s tim tipom nešto nije u redu. Osjećam to."

"Dobro, shvaćam - ali zašto idemo u njegov ured? Od kakve je koristi da mu zavirimo kroz prozore? To mi se čini malo previše."

"A što očekuješ da učinim? Da ga nazovem i da ga pitam što misli zašto se sva naježim i želudac mi se zgrči kad ga vidim? To bi sigurno upalilo", promrmlja Laurel. "Dobro, ali što ćeš reći policiji kad nas uhite zbog neovlaštena upada na nečiji posjed?" upita David sarkastično.

"Ma daj", reče Laurel. "Mrak je. Samo ćemo se malo provozati oko njegova ureda, zaviriti kroz prozore, tek toliko da vidimo je li zaista sve to stvarno ili je varka." Ona zastane. "A ako su slučajno negdje ostavili otvoren prozor, pa... nisam ja kriva što su neoprezni."

"Totalno si luda."

"Možda. Ali i ti si ovdje sa mnom."

David zakoluta očima.

"Evo te ulice", reče Laurel iznenada. "Ugasi svjetla." David uzdahne, ali je poslušna i ugasi svjetla. Prišuljali su se do kraja slijepe uličice i zaustavili se ispred trošne kuće koja je izgledala kao da je sagrađena negdje početkom dvadesetog stoljeća.

"To je to", šapne Laurel, škiljeći prvo na posjetnicu pa prema brojevima na ogradi. David je gledao gore u veliko zdanje prijetećeg izgleda. "Ovo ne slični nijednoj agenciji za posredovanje u kupnji nekretnina koju sam ikada vidio. Izgleda kao napuštena kuća."

"Onda su manji izgledi da će nas itko uhvatiti kako njuškamo. Dođi."

Dok su se šuljali oko kuće i počeli zavirivati kroz prozore, David čvršće stisne jaknu oko sebe. Bilo je mračno, a mjesec tek blijedi mlađak, ali Laurel se u svojoj svijetloplavoj majici osjećala jako vidljivom. Sad joj je bilo žao što je crnu jaknu ostavila u autu. Razmišljala je o tomu da se vrati po nju, ali bojala se da se ne bi imala hrabrosti vratiti natrag ovamo.

Kuća je bila golema i široka, a na glavnu su zgradu bili dograđeni noviji dijelovi, ali naoko nasumično, kao priraslice. Laurel i David zavirivali su kroz prozore. U mračnim se prostorijama vidjelo nekoliko velikih četvrtastih sjena. "Stari namještaj", uvjeravao ju je David. Sve ostalo je bilo prazno. "Nema teorije da mu je ovo ured", reče David.

"Zašto je onda stavio tu adresu na posjetnicu?"

"Zato što nešto skriva", odgovori Laurel šaptom. "Znala sam!"

"Laurel, ne misliš li da smo zagrizli malo prevelik zalogaj? Bilo bi bolje da se vratimo u bolnicu i da pozovemo policiju."

"I što da im kažemo? Da posrednik u prodaji nekretnina na posjetnici ima lažnu adresu? To baš i nije krivično djelo."

"Daj da barem kažemo tvojoj mami."

Laurel odmahne glavom. "Očajnički želi prodati. A vidio si je s tim Barnesom. Kao da je bila u nekakvu transu. Samo se smiješila i slagala se sa svime što joj je rekao. Nikad je prije nisam vidjela takvu. Tko zna što je potpisala." Laurel proviri iza ugla jednog posebno nepravilnog dograđenog dodatka i mahne Davidu. "Vidim nekakvo svjetlo."

David požuri prema njoj i čučne kraj nje. I zaista, kroz jedan mali prozor u stražnjem dijelu kuće dopiralo je svjetlo. Laurel zadrhti.

"Hladno ti je?"

Ona odmahne glavom. "Nervozna sam."

"Jesi li se predomislila?"

"Nema teorije." Krenula je naprijed, sagnuta, izbjegavajući grane i smeće razasuto po dvorištu. Prozor je bio postavljen dovoljno nisko da se može proviriti preko ruba u klečećem položaju. David i Laurel postavili su se svaki s jedne strane. Na staklo su bile navučene platnene rolete, ali bile su izvitoperene i lako se oko rubova moglo vidjeti unutra. Iznutra su se čuli glasovi i pokreti, ali kako je prozor bio zatvoren, nisu mogli razabrati riječi. Laurel nekoliko puta duboko udahne da se malo smiri, a zatim okrene glavu i pogleda kroz prozor.

Odmah je ugledala krupno tijelo i neobično lice Jeremiaha Barnes. Sjedio je za stolom i pregledavao nekakve papire, vjerojatno one koje je namjeravao sutradan odnijeti njezinoj mami na konačno potpisivanje. U sobi su bila još dvojica - stajali su malo dalje i igrali pikado. Barnes je bio ružan, ali ta su dvojica izgledala gotovo groteskno. Koža na licu visjela im je kao da nije bila dobro pričvršćena za kosti, a usta su im bila iskrivljena u vječni cerek. Lice jednoga od njih bilo je prekriveno ožiljcima, a čak se i s

te udaljenosti vidjelo da mu je jedno oko bijelo, a drugo gotovo crno. Drugi je muškarac imao žarkocrvenu kosu koja je rasla u tako neobično raspoređenim pramenovima da to čak ni šešir nije uspio u potpunosti sakriti.

"Laurel." David joj je mahao neka priđe na njegovu stranu prozora. Sagnula se da joj glava bude ispod ruba prozorske daske i prišuljala se bliže njemu, provirivši s te strane. "Koji je to vrag?"

U udaljenom uglu sobe bilo je lancem zavezano nešto što je izgledalo napola ljudski, napola životinjski. Lice tog stvorenja izgledalo je kao gotovo nasumično nabacani komadi mesa. Veliki, neravni zubi provirivali su između usana na izbočenoj donjoj čeljusti, iznad koje se nalazila krumpirasta grozota koju bi se možda i moglo nazvati nosom. Stvorenje je bilo približno čovjekolikog oblika, a oko bokova i na leđima nazirali su mu se komadi nekakve odjeće. Ali oko žilava je vrata bila čvrsta ogrlica, dajući mu izgled nekakva bizarnoga kućnog ljubimca. Grbavo je tijelo opušteno ležalo na nekakvoj prostirci na podu, naoko spavajući.

Laurel je zarila nokte u prozorsku dasku, zureći u tog stvora. Disala je isprekidano i plitko, ali nije mogla otrgnuti pogled s njega. Baš kad je pomislila da bi možda ipak mogla okrenuti glavu, jedno se plavo oko iznenada otvorilo i pogledi su im se sreli.

DEVETNAEST

Laurel se baci dalje od prozora. "Pogledalo me!"

"Misliš li da te stvorenje vidjelo?"

"Ne znam. Ali moramo ići. Odmah!"

Iznutra su se začuli grleni zvukovi, ali ona se osjećala kao da su joj koljena prikovana za tlo.

Dvojica muškaraca zauralala su na stvora, viknuvši mu neka umukne, ali Barnes ih je obojicu ušutkao glasnom riječju koju Laurel nije prepoznala. Uslijedilo je blago žamorenje i uskoro je stvorenje prestalo zavijati.

Laurel se opet nagne prema prozoru, ali osjeti kako je David vuče za majicu. Okrene se prema njemu.

Odmahnuo je glavom i pokazao prema autu.

Laurel zastane na trenutak, ali nije bila posve zadovoljna. Podigne prst i pokaže Davidu neka pričeka pa još jednom proviri kroz prozor.

Našla se oči u oči s Jeremiahom Barnesom.

"Bježi!" prosikće ona Davidu pa se i sama okrene prema prednjem dijelu kuće, ali prije no što je stigla i zakoračiti, začuje prasak razbijenog stakla i osjeti kako ju je golema ruka zgrabila za vrat, vukući je kroz prozor u odvratno prljavu sobu. Grubi su joj prsti grebli kožu vrata, a osjetila je kako je drvena prečka na prozoru pukla pod njezinim leđima.

U sljedećem je trenutku već letjela kroz zrak. Vrisnula je trenutak prije no što je udarila u zid na drugom kraju sobe. U glavi joj se vrtjelo. Kao iz daljine začula je bolni jauk kad je David tresnuo u zid pokraj nje. Pokušala je usredotočiti pogled, ali kao da se cijela soba vrtjela oko nje. David posegne prema njoj i privuče je k sebi, a ona osjeti kako joj na rame kapa topla krv.

Soba se napokon prestala vrtjeti pa ona podigne pogled prema Barnesovu razjarenom licu. "Što to ovdje imamo?" Okrutno se nasmiješi. "Sarinu malu curicu. Danas sam čuo više o tebi no što sam ikada htio znati."

Laurel zine da će nešto odgovoriti, ali David joj stisne ruku. Osjećala je gustu, sirupastu tekućinu koja joj se slijevala iz rane na leđima. Zapita se koliko joj je štete nanio okvir prozora.

"Dobra cura, Bess", reče Barnes, potapšavši neobična stvora po napola ćelavoj glavi. A zatim se spusti u čučanj pokraj Davida i Laurel. "Zašto ste ovdje?" upita tihim, ali zapovjedničkim tonom. Laurel osjeti kako joj se usta nevoljko otvaraju. "Mi... morali smo saznati zašto... zašto ste vi..." Ipak je uspjela vratiti nadzor nad ustima pa ih prisili da se zatvore i bijesno se zagleda u Barnesu.

"Bilo nam je jasno da nešto nije u redu", reče David. "Došli smo vidjeti možemo li nešto saznati."

Laurel pogleda Davida razrogačenim očima. Zurio je ravno pred sebe, izgledajući pomalo omamljeno. Imao je izraz lica sličan onome kakav je prije samo sat vremena imala njezina majka. "Davide!" prosikće ona.

"A što ste kanili učiniti ako išta saznate?" upita Barnes istim tim zapovjedničkim tonom.

"Naći dokaze. Pozvati policiju."

"Davide!" vikne Laurel, ali kao da je uopće nije čuo.

"Zašto vas to tako brine?" upita Barnes.

David opet otvori usta, ali bilo je previše tajni koje je mogao izbrbljati. Laurel sklopi oči, u sebi mu se unaprijed ispriča, a zatim ga pljusne što je jače mogla.

"Sranje! Jao! Laurel!" David se primi za obraz, razgibavajući čeljust.

Ona uzdahne od olakšanja i stisne mu ruku. On je i dalje izgledao posve zbunjeno. "Sad mi je dosta", reče Barnes, ustajući.

Crvenokosi se muškarac nasmiješio - bila je to zlokobna karikatura osmijeha pred kojim je Laurel ustuknula i čvršće se pritisla uz Davida. "Ajmo im polomit' noge.

Dobro bi mi došlo malo vježbe."

Laurel osjeti kako se Davidovo tijelo ukočilo, a počeo je disati plitko i nepravilno. Barnes zatrese glavom. "Ne ovdje, ova mi je adresa na posjetnici. Ionako već ima dovoljno krvi za počistiti." On opet čučne i jednu ih je dugu minutu samo gledao. "Volite li plivati?" upita napokon.

Laurel suzi oči i osine ga bijesnim pogledom, ali David nije ništa rekao.

"Mislim da će vam večeras goditi malo noćnog kupanja u rijeci." Barnes ustane i povuče Davida na noge, grubo ga zgrabivši za ramena. "Pretražite ga."

Druga su se dvojica iscerila i počela vaditi stvari iz Davidovih džepova: novčanik, ključeve, kutiju pepermintu. Barnes uzme ključeve i dobaci ih

Ožiljku, a novčanik i bombone vrati Davidu u džep. "Tako da vas policija može identificirati kad vam na proljeće pronađu tijela", reče i zahihoće se.

Sad kad je David više nije držao, Laurel se baci na Barnes, noktima mu tražeći lice, oči, bilo što. Barnes odbaci Davida prema svojim partnerima pa zgrabi Laurel za ruke i savije joj ih iza leđa sve dok nije počela cviljeti od bola. Sagnuo se i gotovo joj prislonio usta na uho, prelazeći joj prstima preko lica. Nije se mogla ni lecnuti. "Budi mirna" prošapće on umirujućim glasom. "Jer ako ne budeš", nastavi jednako tiho, "otrgnut ću ti ih."

David se opirao, otimajući se onoj dvojici iz stiska, ali u tomu je imao uspjeha otprilike koliko i ona.

"Tišina!", zagrmi Barnes glasom koji ispuni sobu i odjekne od zidova. Davidova se usta naglo zatvoriše.

"Uzmite auto", reče Barnes. "Odvezite se dalje od Azaleje i bacite ih u rijeku. Ne zaboravite im staviti neke utege", dodala cinično. "Pobrinite se da se ova mala ne pojavi sutra na potpisivanju ugovora." On se nasmije. "Bilo bi idealno da ih nitko ne pronađe prije proljeća, ali zapravo mi je važno samo da ih ne pronađu sutra. Za ostalo me nije briga. Ostavite auto ovdje negdje. Ne na parkiralištu, nego negdje pokraj nekakve staze. Samo bi mi još trebalo da auto nestalih klinaca bude pronađen ispred mog ureda." Postrance ih pogleda. "Vratite se pješice, dobro će vam doći šetnja."

"Nećete se izvući", promrmlja Laurel kroz stisnute zube.

Ali Barnes se samo nasmije. Pusti joj nadlakticu i pogleda crvenu mrlju na svom dlanu - Davidovu krv. "Kakva rasipnost", reče i bijelim rupčićem obriše krv s ruke. "Vodite ih."

Dvojica muškaraca zavezali su Laurel i Davida pa ih ugurali na stražnje sjedalo Davidove Honde Civic. "Možete vrištati koliko vam drago", reče Crveni i naceri se. "Nitko vas neće čuti."

Dok su se vozili, ulična je rasvjeta bacala taman toliko svjetla u auto da je Laurel mogla vidjeti Davidovo lice. Čeljust mu je bila čvrsto stisnuta, a izgledao je jednako prestravljen kao i ona, ali ni on nije vrištao.

"Baš je dobro opet raditi ovako nešto, ha?" reče Ožiljak, progovorivši prvi put. Za razliku od njegova crvenokosog partnera, Ožiljak je imao dubok i gladak glas kakav bi čovjek očekivao od junaka u starom crno-bijelom filmu, a ne od nekoga s ovako grubim, unakaženim licem.

"Je", reče Crveni i nasmije se - hripavim, vlažnim smijehom od kojega se Laurel zgrči želudac. "Već mi je dojadilo sjedit' u onoj rupčagi i čekat' da se dogodi nešto zanimljivo."

"Mi smo među najboljima u cijeloj hordi, a Barnes se prema nama ponaša kao da smo smeće. Šalje nas da se pobrinemo za klince. Za klince!"

"Da." Prošlo je nekoliko sekundi u tišini. "Trebali bismo ih rastrgati na komade umjesto da ih bacimo u rijeku. Od toga bi ti odmah bilo bolje."

Tihi smijeh tipa s glasom filmske zvijezde ispuni cijeli auto, premda nije bio glasan.

Laurel osjeti kako joj se uz kralješnicu penju ledeni trnci. "Rado bih to", reče on i okrene se pa preko ramena proviri prema Laurel i Davidu, smiješeći se jezovito spokojno. A zatim uzdahne i opet se zagleda u cestu. "Ali ne smiju ih pronaći sljedećih nekoliko dana. Komade je teško sakriti - čak i u rijeci." Zastane na trenutak.

"Ipak je bolje da napravimo onako kako nam je rekao."

"Laurel?"

Davidov joj je tihi šapat na trenutak skrenuo pozornost. "Da?"

"Žao mi je što ti nisam vjerovao za Barnesu."

"U redu je."

"Da, ali trebao sam ti vjerovati. Da barem..." Glas mu se prekine. Nekoliko je sekundi šutio. "Da smo barem imali vremena..."

"Nemoj se sad početi oprastati od mene, Davide Lawsons, čuješ li me?" prosikće Laurel što je tiše mogla. "Ovo još *nije* gotovo."

"Da, baš", reče David frustrirano. "A što predlažeš da učinimo?"

"Već ćemo nešto smisliti", šapne ona kad se začuje škljocanje žmigavca i auto uspori. Osjetila je kad su kotači napustili asfalt i skrenuli na grbavu površinu. Svjetla grada ostala su daleko iza njih. Nekoliko minuta drmuckali su se po nekakvoj stazi, a onda je auto stao i vrata su se otvorila.

"Vrijeme je", reče Ožiljak, a lice mu je bilo bezizražajno.

"Ne morate to učiniti", reče David. "Šutjet ćemo. Nikomu nećemo..."

"Šššš", reče Crveni i pokrije mu usta rukom. "Samo slušaj. Čuješ li to?"

Laurel zastane. Čula je nekoliko ptica i zrikavaca, ali najglasnije se čulo hućanje rijeke Chetco.

"To je zvuk tvoje budućnosti koja samo čeka da te odnese. Dođi", reče on i grubo povuče Davida na noge. "Imaš sastanak na koji ne želiš zakasnuti."

Gurali su ih niz mračni puteljak, dok je jedan od njih na sav glas i prilično falš pjevao staru irsku narodnu pjesmu. Kad je bosim prstima udarila u još jedan kamen, Laurel iskrivi lice i prvi put u životu požali što umjesto japanka ne nosi normalne cipele. Drveće se prorijedilo i uskoro su

stajali na čistini na obali rijeke Chetco. Laurel duboko uvuče zrak, promatrajući zapjenjene brzace. Ožiljak je gurne na tlo. "Pričekaj tu", zareži. "Odmah se vraćamo."

Laurel se nije mogla dočekati na zavezane ruke pa padne licem dolje, a obraz joj završi u crnom, vlažnom blatu. Uskoro je i David bio na zemlji pokraj nje, i napokon je udari sva beznadnost situacije u kojoj su se našli. Znala je da je ona kriva za sve to, ali kako nekomu reći da ti je žao što će ga uskoro ubiti?

"Nisam očekivao ovakav kraj", promrmlja David.

"Ni ja", reče Laurel. "Nisam mislila da će me ubiti ovi... Što misliš da su? Nekako ne mislim da su ljudska bića. Nijedan od njih dvojice. A možda čak ni Barnes."

David uzdahne. "Nikad mi nije bilo teže priznati da mislim da imaš pravo." Nekoliko su trenutaka šutjeli.

"Što misliš koliko će trajati?" upita Laurel, ne skidajući pogled sa zapjenjene vode. David zatrese glavom. "Nemam pojma. Koliko dugo možeš zadržavati dah?"

Sumorno se nasmije. "Pa, pretpostavljam da ćeš ti izdržati dulje nego ja." Ali brzo se prestane smijati i zašuti.

Bile su dovoljne samo dvije sekunde da Laurelin mozak zbroji dva i dva. "Davide!" Osjeti iskricu nade, tračak svjetla u tami. "Sjećaš li se mog pokusa koji smo izveli kod tebe doma?" Začulo se mrmljanje dvojice muškaraca koji su se vraćali prema njima. "Dobro napuni pluća zrakom", šapne ona.

Ona su se dvojica vraćala noseći veliko kamenje i pjevajući neku pjesmu koju Laurel nije prepoznala. Osjetila je kako joj vežu još jednu omču oko ruku, a onda je Ožiljak podigao kamen veličine lopte za plažu, provjeravajući je li dovoljno težak.

Nekoliko minuta poslije, ona i David imali su svaki svoj kamen. "Spreman?" upita Ožiljak svog partnera.

Laurel se zagleda u rijeku. Duboki dio rijeke bio je najmanje trideset metara od mjesta gdje su stajali - što su očekivali? Da će oni sami otići do tamo? Kao da je naslutio njezino pitanje, Ožiljak jednom rukom podigne Laurel, a drugom kamen, kao da nijedno od to dvoje nema više od nekoliko kilograma. Crveni je učinio isto s Davidom i njegovim kamenom. Prije no što je uopće stigla razmisliti o toj novoj anomaliji, Ožiljak je odbaci kroz zrak. Hladni joj je zrak šibao lice i ona vrisne leteći kroz zrak prema sredini

rijeke. Jedva je stigla udahnuti prije no što je kamen potonuo i povukao je za sobom pod površinu.

Voda je bila kao milijun ledenih iglica koje su joj bockale kožu dok joj se tama sklapala iznad glave. Ona trepne, otvori oči i počne oslušivati gdje je David. Njegov je kamen prozujao pokraj njezine glave, promašivši je za dlaku, tonući u mračne dubine. Kad je i David skliznuo pokraj nje, omotala je noge oko njegovih prsa. Kamen joj je vukao ruke, ali još je čvršće objemila Davida nogama, nadajući se da je uspio udahnuti dovoljno zraka prije nego što je pljusnuo u vodu.

Već nekoliko trenutaka poslije, njihovo je kamenje doseglo dno rijeke, udarivši uz sablasno tup zvuk.

Laurel pogleda gore, ali nije vidjela ni tračak svjetla. Jedva da je uspijevala razaznati blijedi obris Davidove svijetle puti ispred sebe, ali nije mogla reći je li još pri svijesti ili nije. Njezina su usta u mraku tražila njegova. Kad je osjetila da se i njegovo lice miče, osjeti val olakšanja. Usne su im se srele i Laurel se prvo usredotočila na to da se priljubi iz njega tako da zrak nigdje ne može izići, a onda mu laganu upuhne zrak u usta. Nekoliko je sekundi zadržavao dah, a onda je upuhao malo natrag njoj u usta. Nadajući se da će shvatiti što radi, Laurel odvoji usta od njegovih i počne se migoljiti iskušavajući koliko je čvrsto vezana.

Voda je bila ledena i Laurel je znala da mora brzo djelovati. Prvo je morala nekako postići da joj ruke budu ispred nje, jer inače je sve uzalud - možda se čak i neće moći približiti dovoljno da opet Davidu upuhne zrak u usta. Sagnula se naprijed i pokušala podvući ruke ispod sebe i pod noge, ali nije uspijevala dovoljno saviti leđa. Koža na zapešću joj se gulila dok je vukla sve jače, znajući da David ne može još dugo zadržavati dah. Kralješnica ju je boljela kad ju je prisilila da se savije još malo - pa onda još malo.

Tijelo se bunilo, ali na kraju su joj ruke skliznule pod koljena i uspjela je provući noge. Očajnički je potražila Davida. Omotala je ruke oko njegova vrata i opet pritisnula usne o njegove. Nekoliko su puta udahnuli i izdahnuli jedan drugome u usta, dok je ona pokušavala odlučiti što dalje. Upuhala mu je zrak u pluća i opet se odvojila od njega. Cimala je uže koje ju je vezalo za kamen, a kad je došla do dna, njezini su otupjeli prsti počeli tražiti nešto oštro.

Ali rijeka je bila prebrza: sve što je nekoć možda i bilo oštro, sad je već bilo zaobljeno i uglačano. Pustila se da otpluta gore prema Davidu da mu

opet upuhne malo zraka, a onda se opet spustila dolje, ovoga puta slijedeći Davidovo uže. Pokušavala je odvezati čvor oko kamena. Nakon nekog vremena oslobodila je jedan kraj.

Opet je otplivala gore i razmijenili su zrak. Nakon nekoliko dubokih udaha, David se vratio pokušajima da oslobodi ruke na isti način kao ona, ali njegovo tijelo nije bilo toliko gipko. Laurel stisne zube. Bilo joj je jasno da će morati sama naći neko rješenje. Opet je slijedila Davidovo uže i nastavila razvezivati čvor oko njegova kamena.

Još se triput vraćala gore pa natrag dolje prije nego što se čvor napokon razvezao. Ali uže je još bilo zarobljeno ispod velikog kamena. Uprla se nogama o dno i počela gurati kamen, pokušavajući osloboditi uže. Stopalo joj se posklizne i ona odbaci preostalu japanku koja je preživjela pad u ledenu vodu. Bosom je nogom lakše pronašla oslonac u udubinama kamena. Uprla je u njega, pokušavajući ga pomaknuti tih desetak centimetara. Osjetila je kako se počinje micati pa upre svom snagom. Kamen se iznenada pomakne i Laurel osjeti kako su joj stopala skliznula s njega. Rijeka je povuče u struju, a ruke su joj poletjele preko glave kad se njezino uže napelo.

Davidovo je tijelo projurilo pokraj nje, a brza ga je struja odnijela dalje od njezina dosega prije no što je uopće stigla posegnuti za njim. Sekundu poslije već ga nije bilo, a trag mjehurića koji je ostao za njim bio je jedini znak da je ikad i bio ovdje. Laurel se osjećala kao potpuni idiot. Trebala je bolje isplanirati. Dok je očajnički zurila u tamu, nije mogla razmišljati ni o čemu drugom osim o tomu da je prošlo već dosta vremena otkad je David posljednji put udahnuo zrak iz njezinih pluća.

Ona osjeti kako joj se u misli šulja panika, ali znala je da ne smije dopustiti da je obuzme. Već ju je počelo stiskati u prsima od nedostatka zraka, ali bio je to manje neugodan osjećaj nego sve drugo što je sad osjećala. Noge su joj bile izranjavane od guranja Davidova kamena, a zapešća su je boljela tamo gdje se uže urezalo dok ju je struja bacala amo-tamo.

Ona sklopi oči. Nekoliko je trenutaka razmišljala o svojim roditeljima da se malo smiri. Neće dopustiti da njezina majka izgubi *cijelu* obitelj. Ruku pred ruku, Laurel se polako vukla niz uže do svog kamena. Uspjela je osloboditi Davida, pa je to vjerojatno i njoj bila posljednja nada. Već je dugo bila u ledenoj vodi pa su joj prsti sad bilo još nespretniji, a Ožiljak je obavio posao bolje nego njegov partner. Razvezivanje je išlo mnogo

sporije, a kad je napokon uspjela, pluća su joj već vrištala u agoniji kakvu nikad prije nije bila iskusila.

A ono najteže još ju je čekalo.

Našla je dobar oslonac za stopala i uprla u kamen, moleći u sebi neka se pomakne lagano.

Nije išlo.

Ona opsuje u sebi, a čak i u vodi osjećala je suze u očima. Nekoliko dragocjenih sekundi potrošila je na micanje manjeg kamenja ispred njezina velikog, a onda je opet uprla bolna stopala i gurnula svom snagom. U trenutku kad je osjetila da joj se počinje lagano mračiti pred očima, kamen se pomakne. Laurel premjesti ruke na užetu i opet gurne, izdahnuvši posljednji dah iz pluća. Samo još nekoliko centimetara. Samo još malo.

Iznenada je poletjela kroz vodu kao krpena lutka, ne znajući što je dolje, a što gore. Mahnito je lamatala nogama pokušavajući se orijentirati u blatnjavoj vodi. Jednim je nožnim placem udarila o stijenu. Užasno je zaboljelo, ali ona se brzo odgurne od kamena gore, posljednjim se atomima snage odupirući struji koja ju je nosila. Kad je već pomislila da ne može izdržati više ni sekundu, lice joj izbije na površinu i ona gladno udahne zrak.

Struja ju je i dalje vukla nizvodno. Premda se pokušavala oduprijeti i zaplivati prema obali, njezino tijelo više nije imalo ni trunčice snage. Stopala su joj grebla po riječnom dnu, ali noge je nisu slušale. Silina vode vukla ju je dolje, a ruke i noge udarale su joj po kamenju.

A onda joj se nešto prebaci preko glave, nakratko je gurnuvši pod vodu. Laurel zacvili, znajući da su je pronašla ona dvojica nasilnika i da su sad spremni dovršiti posao koji su bili započeli. Ali kad joj je omča dosegula struk, povukla ju je gore iz vode i dalje od nemilosrdnih stijena.

"Imam te", šapne joj David na uho, da ga čuje preko hučanja vode. Njegove još zavezane ruke držale su je oko struka dok ju je vukao kroz plićak prema obali. Dovukao ju je na suhi dio obrastao trskom, a onda je i sam klonuo na tlo. Zubi su mu cvokotali pokraj njezina uha dok su ležali jedno uz drugo, oboje se boreći za zrak. "Hvala ti, bože", uzdahne David prije nego što su mu ruke oko Laurel omlitavile.

DVADESET

Prošlo je nekoliko minuta prije nego što je ijedno od njih bilo kadro pomaknuti se. Davidovo se cijelo tijelo treslo od hladnoće dok je micao ruke s Laurel. "Mislio sam da te nikad više neću vidjeti", reče. "Bila si pod vodom najmanje petnaest minuta *nakon* što sam napokon uspio prebaciti ruke ispred sebe, jer gledao sam na sat." *Petnaest minuta!* Laurel je bila sretna što je prvo oslobodila Davida pa tek onda sebe. On bi bio mrtav već nakon pet minuta. "Kako si se izvukao na obalu?"

David se blijedo nasmiješi. "Tako što sam bio jako, jako tvrdoglav. Mislio sam da se neću izvući, ali nastavio sam mlatiti nogama i rukama oko sebe sve dok se napokon nisam našao u plitkoj vodi." On se primakne bliže tako da su im se ramena dodirivala. "Nisam imao pojma gdje si ti. Nisam znao ni gdje si zavezana, jer rijeka je tako mračna. Pa sam hodao gore-dolje uz obalu u nadi da ću te negdje ugledati." "A što bi bilo da su ona dvojica ostala čekati?" prekori ga ona.

"Bio sam spreman preuzeti taj rizik", reče David tiho. Silovit drhtaj potrese mu cijelo tijelo, a Laurel se polako odgurne na noge.

"Moramo te nekako ugrijati", reče ona. "Nakon toliko vremena u hladnoj vodi mogao bi dobiti hipotermiju."

"A što je s tobom? Ti si još dulje bila u vodi."

Laurel odmahne glavom. "Nisam toplokrvno biće, sjećaš se? Daj da pronađemo nešto čime bismo mogli prerezati uže." Ona se sagne i počne pipati po tlu.

"Ne", reče David. "Hajdemo natrag do mog auta. Imam nož. To će na kraju trajati kraće."

"Misliš li da bi mogao pronaći auto?"

"Nadam se, jer inače ionako neće biti važno jesmo li preživjeli bacanje u rijeku." Umorno su se vukli uzvodno. Prošlo je nekoliko minuta prije nego što im je išta počelo izgledati poznato. "Tamo", reče Laurel, pokazujući na tlo gdje je spokojno ležala njezina bijela japanka. "Sigurno mi je spala s noge kad me Ožiljak podigao u zrak."

David zastane i zagleda se u japanku. "Kako su to uspjeli? Podigao me jednom rukom."

Laurel klimne glavom. "I mene." Nije mu htjela reći kako je teško bilo kamenje. "Auto bi trebao biti tamo", reče ona, pokazavši glavom. Htjela se što prije maknuti od rijeke i nikad se više ne vratiti.

"Želiš li je?" upita David i podigne japanku.

Laurel osjeti grč u želucu pri pogledu na iskrzanu bijelu japanku. "Ne", reče odlučno. "Baci je u vodu."

Nije bilo mjesečine pa su sporo napredovali niz puteljak. Dvapat su se morali vraćati, ali trebalo im je manje od pola sata da dođu do auta. David klekne pokraj jednog kotača, tražeći rezervni ključ prikvačen s unutrašnje strane. "Rekao sam mami da je to glupa ideja", protisne David kroz zube koji su mu opet cvokotali. "Ali uvjeravala me da ću jednoga dana biti zahvalan što ga je tamo stavila." On izvuče srebrni ključ, držeći ga u drhtavoj ruci. "Nisam siguran da je baš ovo imala na umu."

On ugura ključ u bravicu prtljažnika i oboje su glasno uzdahnuli od olakšanja kad je brava škljocnula, a poklopac se podigao. "Kad se vratimo kući, kupit ću joj cvijeće", obeća on. "I bombonijeru."

David je nespretno prekopavao po kutiji za alat, ali na kraju izvuče džepni nožić. Trebalo je nekoliko minuta da prereze debelo uže, ali i to je bilo milijun puta bolje nego da su to morali raditi oštrim kamenom. Uključio je auto i pojačao grijanje do kraja pa su sjedili na prednjim sjedalima i grijali ruke na otvorima kroz koje je počeo puhati topli zrak, istodobno pokušavajući osušiti još vlažnu odjeću.

"Skini košulju i obuci moju jaknu", reče Laurel. "Nije bogznašto, ali je suha."

David odmahne glavom. "Ne mogu, i tebi treba."

"Moje se tijelo prilagodi temperaturi okoline - uvijek je bilo tako. Ti si taj koga moramo ugrijati."

Promatrala je Davidovo lice dok se u njemu borila želja za kavalirštvom i očajnička potreba da se ugrije.

Laurel zakoluta očima i dohvati jaknu sa stražnjeg sjedala. "Obuci je", naredi mu. Oklijevao je, ali nakon nekoliko sekundi ipak je svukao košulju i zamijenio je jaknom. "Jesi li u stanju voziti?"

David šmrčne. "Mogu toliko da nas dovezem do policijske postaje. Hoće li to biti dovoljno?" Laurel zaustavi Davidovu ruku prije nego što je stigao ubaciti u brzinu. "Ne možemo ići na policiju."

"Zašto ne? Ona dvojica pokušala su nas ubiti! Vjeruj mi, s takvim se stvarima ide na policiju."

"Ovo je veće od policije, Davide. Jesi li zaboravio da su nas ta dvojica podigla jednom rukom i bacila u rijeku kao da imamo pet kila? Što misliš što bi učinili nekolicini policajaca?"

David je zurio u brzinomjer, ali ništa nije rekao.

"Nisu ljudska bića, Davide. A svi koji *jesu* ljudska bića nastradat će ako ih budu pokušali zaustaviti."

"Što ćemo onda?" upita David oštrim glasom. "Praviti se da se ništa nije dogodilo? Pobjeći kući podvijena repa?" "Ne", reče Laurel vrlo tiho. "Idemo do Tamanija."

Kad je došla do početka šume, Laurel osjeti suze olakšanja i osjećaj spokoja u poznatom okruženju. Odmakne kosu s čela i uzaludno je pokuša dovesti malo u red, šepajući niz slabo osvijetljen puteljak koji je vodio prema potoku. "Tamani?" zazove ona tiho. U mračnoj, tihoj noći glas joj je zvučao neprirodno glasno. "Tamani?"

Trebam pomoć."

Tamani joj je prišao i uskladio korak s njom tako nečujno da ga nije primijetila sve dok nije progovorio. "Mogu li pretpostaviti da je dečko u autu David?"

Ona stane i pusti da ga njezine oči upiju. Večeras nije bio u oklopu, nego u crnoj košulji dugih rukava i hlačama iste boje, tako da se savršeno stapao sa sjenama. Noć je bila tako mračna da mu je jedva nazirala obrise lica, ali sve što se vidjelo bilo je prekrasno. Htjela mu se baciti u naručje, ali samo je rekla: "Da, to je David."

Pogled mu je bio nježan, ali prodoran. "Zašto si ga dovela?"

"Nisam imala izbora."

Tamani podigne jednu obrvu. "Pa, barem si mu rekla neka ostane u autu."

"Trudim se, Tamani. Ali on je bio jedini način da večeras dođem ovamo."

Tamani uzdahne i pogleda niz puteljak gdje je Laurel ostavila Davida u autu.

"Moram priznati da mi je uglavnom drago da si ovdje. Ali večeras je šuma puna vila -nije baš dobar trenutak za posjet."

"Zašto su ovdje?"

"Nedavno je u ovom području bilo mnogo neprijateljskih aktivnosti. Nismo sigurni zašto. To je sve što ti mogu reći." On brzo pogleda niz puteljak. "Uđimo dublje u šumu." Primio ju je za ruku i poveo je niz stazu.

Kad je zakoračila, u izranjavano joj se stopalo zabila grančica i kroz nogu joj sijevne jak bol. "Stani, molim te." Glas joj je bio na rubu pucanja, ali odavno je već prošla točku kad bi joj zbog toga bilo neugodno. Kad se Tamani okrenuo prema njoj, niz obraze su joj se već slijevale suze.

"Što ti je?"

Sad kad su krenule, Laurel više nije mogla zaustaviti suze. Preplave je panika i strah cijele te večeri, udarivši je jednako snažno kao struja rijeke Chetco. Počela se boriti za zrak.

Već u sljedećem trenutku Tamanijeve su ruke bile oko nje i privijao ju je na svoja prsa, topla unatoč hladnoj noći. Počeo ju je milovati po leđima, ali kad je dotaknuo ranu gdje ju je razrezao razbijen prozor, ona se bolno lecne, ne mogavši zatomiti jauk. "Što ti se dogodilo?" šapne joj Tamani na uho dok joj je prolazio prstima kroz kosu.

Grčevito se držala za prednjicu njegove košulje, pokušavajući zadržati ravnotežu. Tamani se sagne i podigne je u naručje pa je privije uza se. Sklopila je oči, hipnotizirana gracioznošću njegovih koraka koji su bili posve nečujni. Nekoliko ju je minuta nosio niz puteljak, a onda je nježno spusti na meku travu.

Bljesne iskrica i Tamani zapali nešto što je izgledalo kao bakrena kugla veličine manje lopte. Iz stotine sićušnih rupica zasjalo je svjetlo, obasjavši čistinu prigušenim sjajem. Tamani skine naprtnjaču s leđa i klekne pokraj nje. Ne rekavši ni riječ, primi je za bradu i okrene joj lice prvo na jednu pa na drugu stranu. Nastavio joj je pregledavati ruke i noge, mrmljajući svaki put kad bi naišao na posjekotine ili ogrebotine. Nježno je podigao njezina stopala u svoje krilo, a Laurel osjeti poznati miris lavande i ylang-ylanga kad joj je utrljao nešto u izranjavana stopala. Neko je vrijeme peklo i gotovo žarilo, ali onda je počelo hladiti i smirivati bol.

"Jesi li još negdje ozlijeđena?" upita Tamani nakon što se pobrinuo za sve rane koje je mogao vidjeti.

"Na leđima", reče Laurel, okrene se na stranu i podigne košulju.

Tamani lagano zazviždi kroz zube. "Ovo je prilično gadno. Morat ću ti staviti zavoj."

"Hoće li boljeti?" upita Laurel tiho. Toplina iz male kugle kako da joj je sipila u cijelo tijelo.

"Ne, ali morat ćeš nekoliko dana paziti dok ne sraste."

Laurel klimne i položi obraz na ruku.

"Gdje si to zaradila, Laurel?" upita on, dok su njegovi nježni prsti obrađivali ranu.

"Vile nisu poznate po nespretnosti."

Jezik joj je bio nekako težak i trom dok je pokušala objasniti. "Pokušali su nas ubiti. Davida i mene."

"Tko?" Glas mu je bio tih, ali osjećala je snagu iza njegovih riječi.

"Ne znam. Neki ružni i neljudski stvorovi koji su uvjerali moju mamu da im proda zemlju."

"Ružni?"

Laurel klimne. Sklopila je oči i ispričala mu sve o tati i Jeremiasu Barnesu, a riječi su joj se već pomalo petljale.

"Taksin?" nastavi Tamani s pitanjima dok su joj se oči sklapale, a njegov glas kao da je dopirao iz velike daljine.

"Sutra bi trebali potpisati kupoprodajni ugovor", dahne Laurel, prisiljavajući se da mu kaže barem ono najosnovnije. Koža joj je blago bridjela, kao da leži na podnevnom suncu.

Nekoliko sekundi poslije, ona osjeti kako se Tamanijeva ruka podvlači ispod nje. Čvrsto ju je primila, osjetivši njegov obraz na svojoj kosi. "Spavaj sad", šapne on. "Neću dopustiti da te išta više povrijedi."

"D-d-david me čeka..."

"Ne brini", umiri je Tamani, gladeći je po nadlaktici. "I on spava. Shar će se pobrinuti da bude siguran. Oboma vam treba malo odmora."

Mogla je samo klimnuti glavom. Ugniježdila se pokraj Tamanijevih prsa i sve je drugo nestalo.

Osjetila je kako joj njegovi prsti nježno prolaze kroz kosu dok se polako protezala.

Okrene se na leđa, otvori oči i sretne Tamanijev pogled.

"Dobro jutro", reče on, blago se smiješeći. Sjedio je pokraj njezine glave.

Ona mu uzvratil osmijeh pa pogleda u nebo puno zvijezda i malu svjetiljku koja je još visjela s grane iznad njih. "Je li?"

Tamani se nasmije. "Pa, jako rano jutro, moglo bi se reći, ali ipak jest."

"Jesi li ti spavao?"

On odmahne glavom. "Previše toga treba obaviti."

"Ali..."

"Bit ću dobro. Nije mi ovo prvi put." Uozbiljio se i stisnuo usta. "Vrijeme je da pođemo."

"Kamo?" upita ona, uspravivši se.

"Pobrinuti se za trolove prije nego što ti uspiju ubiti oca."

"Trolove?" Ona zatrese glavom. Valjda ga je krivo čula. Prebrzo je sjela, to je sve. "Mog oca? Možeš li mu pomoći?"

"Ne znam", prizna Tamani. "Ali to ionako neće biti važno ako prije toga ne sredimo trolove." Tamani nagne glavu na jednu stranu. "Iziđi, Share. Znam da slušaš." Iza jednog stabla pojavi se još jedan vilenjak, premda bi se Laurel mogla zakleti da je to stablo bilo premalo da ga sakrije. Imao je isto samouvjerenost držanje kao Tamani i jednako zelene oči. I njemu je korijen kose bio zelen, ali ostatak kose bio mu je svijetao, dugačak i maknut s lica. Sve je na njemu bilo jednako savršeno kao i na Tamaniju - na što se još nije bila navikla - ali lice mu je bilo malo grublje i uglatije, dok je Tamanijevo bilo mekših crta. Bio je viši od Tamanija, gotovo jednako visok kao David, a imao je duge i mišićave udove i široka prsa.

"Laurel, Shar. Share, Laurel", reče Tamani, i ne pogledavši drugog vilenjaka.

Laurel je zurila u njega širom otvorenih očiju, ali Shar je samo klimnuo glavom i prekrizio ruke na prsima, slušajući, stojeći naslonjen na stablo iza kojega je malo prije izišao.

"Trebao sam shvatiti da to trolovi pokušavaju kupiti ovo zemljište. Ta stvorenja koja si opisala ne mogu biti ništa drugo. Moramo ih srediti prije nego što ugovor bude potpisan."

"Trolovi? Pravi pravcati trolovi? Ti to ozbiljno? Zašto bi... trolovi... htjeli ovu zemlju? Samo zato što vi ovdje živite?"

Tamani pogleda preko ramena u Shara prije nego što se opet okrene prema Laurel.

"Ne. Zato što je ovdje prolaz."

"Prolaz?"

"Tamani, ideš predaleko", zagunđa Shar.

Tamani izvije tijelo da bi ga mogao pogledati. "Ne misliš li da ona, od sveg vilinskoga roda, ima pravo znati?"

"Nije na tebi da odlučuješ o tomu. Dopustio si da ti ovo postane osobno."

"I jest osobno", reče Tamani, a glas mu je bio otežao od gorčine. "Uvijek je bilo osobno."

"Držimo se plana", ustrajao je Shar.

"Već se dvanaest godina držim plana, Share. Ali samo nas nekoliko sati dijeli od toga da trolovi dobiju pravo na ovu zemlju, a to definitivno nije dio plana." On zastane, zureći u svog partnera. "Stvari su se promijenile i ona mora znati što je na kocki." "Kraljica neće biti sretna."

"Kraljica me većinu svog kraljevanja čini jadnim. Možda je vrijeme da se stvari preokrenu."

"Vjerujem ti, Tamani, ali znaš da ovo ne mogu sakriti."

Prošao je dugi trenutak dok su se njih dvojica gledali u tišini. "Onda neka bude tako", reče Tamani i okrene se natrag prema Laurel. "Jednom sam to već rekao da čuvam nešto jako posebno. Nije to nešto što mogu pokupiti i odnijeti - zato je ova zemlja tako važna. Ona je prolaz u vilinsko carstvo. Jedina barijera preko prolaza u Avalon." "Avalon?" dahne Laurel.

Tamani klimne. "Na cijelom svijetu postoje samo četiri prolaza koja vode u Avalon. Prije mnogo stotina godina prolazi su bili otvoreni. I tada su bili tajni, i tada su ih čuvali oni koji su znali za njih, ali činjenica je da je za njih znalo previše ljudi. Otkad je vremena, trolovi pokušavaju zauzeti Avalon. To savršeno mjesto na kojemu veličanstvena priroda nije jedino bogatstvo. Zlata i dijamanta ima koliko i kamenja i drveća. Nama to ne znači ništa, služi samo za ukras." Tamani se nasmiješi. "Volimo stvari koje svjetlucaju."

Laurel se nasmije, prisjetivši se staklenih prizma koje si je nekoć davno bila povješala po sobi. "Mislila sam da to samo ja volim."

"Još nisam upoznao vilu koja to ne voli", reče Tamani, smiješeći se. "Ali trolovi su se uvijek pokušavali uvući u svijet ljudi s pomoću novca i podmićivanja. Neki trolovi provedu cijeli život u potrazi za blagom, a Avalon je prevelika riznica blaga da bi ga zaobišli. Stoljećima je to bilo mjesto smrti i razaranja, jer su nas trolovi napadali, a vilinski se narod očajnički trudio obraniti svoje domove. Ali tijekom vladavine kralja Arthura sve se promijenilo."

"Kralja Arthura? *Onog* kralja Arthura? Zezaš me!"

"Nimalo, premda su priče o njemu - kao i one o nama - uglavnom pogrešne. Kažem ti, ako želiš da nešto bude tajna, pretvori to u ljudsku priču. Za stotinu godina ljudi će to tako iskriviti da više nitko nikad neće moći razlučiti istinu od mita."

"Sad bih se uvrijedila, ali iz iskustva znam da je to živa istina."

Tamani slegne ramenima.

"Što je kralj Arthur učinio?"

"Važnije je ono što je učinio njegov čarobnjak Merlin. Arthur, Merlin i Oberon..." "Oberon? Shakespeareov Oberon?"

"Nije ga Shakespeare prvi spomenuo, ali da, taj kralj Oberon. Zajedno s Arthurom i Merlinom, Oberon je stvorio mač koji je sadržao toliko čarolije da je onaj tko bi njime vitlao iz svake bitke izlazio kao pobjednik."

"Ekskalibur", reče Laurel bez daha.

"Točno. Oberon, Arthur i Merlin povelili su najveću vojsku koju je Avalon ikad imao u bitku protiv trolova, da ih se riješe jednom zauvijek. Vile, Arthur i njegovi vitezovi, Merlin i njegove tri ljubavnice te Oberon glavom i bradom. Trolovi nisu imali izgleda.

Vile su istjerale trolove iz Avalona, a Oberon je stvorio dveri koje će ih spriječiti da se ikada više vrate. Ali čak i za zimsku vilu bilo je to više čarolije no što bilo koja živuća biljka može podnijeti. Najveći vilinski kralj svih vremena dao je život da bi stvorio dveri koje ja čuvam."

"Sve je to tako nevjerojatno", reče Laurel.

"To je tvoja povijest", reče Tamani. "Tvoje nasljedstvo."

Shar zagunđa iza njega, ali Tamani se nije obazirao. "Zato je tako važno da ova zemlja ne padne u ruke trolovima. Prolaz nikad ne može biti uništen, ali dveri koje ga čuvaju može. A ako bude uništena, Avalon će biti otvoren svima i naš će dom opet postati mjesto rata i uništenja. Znamo na kakav su se strašan način trolovi osvetili Camelotu pa si možemo zamisliti kakva sudbina čeka Avalon - ako se uspiju probiti unutra."

"Zašto sad? Mama već godinama pokušava prodati ovu zemlju. Mogli su je već davno kupiti."

Tamani odmahne glavom. "Ne znamo. Iskreno govoreći, gotovo da me strah saznati. Trolovi mrze gubiti. Nikad se ni u što ne upuštaju ako nisu sigurni da mogu pobijediti. Možda su okupili veliku skupinu. Možda... možda..." On uzdahne. "Ne znam. Ali imaju neku tajnu, nešto za što vjeruju da će im dati prednost koja im treba. Ako ne saznamo što je to, možda nemamo izgleda." Tamani zastane. "Nismo mislili da znaju gdje su dveri."

"Zašto ne? Zar se ne pokušavaju probiti sve otkad je stvorena?"

"Recimo samo da je malo trolova iz Avalona izišlo živo. Mnogo, mnogo godina sumnjali smo da su rijetki preživjeli trolovi znali gdje je otprilike prolaz - i da su možda tu informaciju prenijeli potomstvu - ali sve dosad nisu uspijevali pronaći točno mjesto."

"Što će se dogoditi ako uspiju?"

"Ako uspiju, ubit ćemo ih. Zato i jesmo ovdje. Ali to nije ono najgore što se može dogoditi. Ako uspiju kupiti ovu zemlju, mogu ovamo poslati cijelu vojsku ljudi -građevinskih radnika koji će porušiti sve pred sobom, tobože zbog gradnje nekog zamišljenog projekta - što znači da im nećemo moći ništa ako ne želimo privući pozornost ljudi. Dveri koje štite prolaz čvrsta su, ali ne i neuništiva. Nekoliko buldožera i malo eksploziva mogli bi ih srušiti. A čak i da je nešto takvo ne uništi, svakako bi je otkrilo svima koji je žele pronaći."

"Rekao si da su oni učinili da se moj tata razboli?" šapne ona.

Tamani ju je dugo šutke gledao, a u pogledu mu je titrala jasno vidljiva ljutnja. "Vjerujem da jesu. Također vjerujem da zbog tog *toksina...*" Shar se nakašlje i obrati se Laurel. "Tamani voli pričati, ali siguran sam da će se složiti da ne smijemo gubiti vrijeme jer ga je jako malo."

Tamani napući usne i pogleda u nebo. "Zaista sam potrošio previše vremena", reče on. "Moramo poći. Trebamo ih uhvatiti kad nebo postane ružičasto."

"Zašto?"

"Trolovi su stvorenja noći, vole spavati kad sunce iziđe. Ako ih uhvatimo na kraju njihova dana, bit će umorni i slabi."

Laurel klimne. Još se jednom protegne i oprezno se osovi na noge, oklijevajući stati punom težinom. Na njezino iznenađenje, stopala su joj gotovo posve zacijelila. Nije bila umorna ni troma, a cijelo joj se tijelo oporavilo i osnažilo. "Kako si to učinio?" upita ga Laurel.

Tamani se nasmiješi i pokaže na svjetiljku. "Rekla si da želiš vidjeti čaroliju."

Laurel je zurila u malu bakrenu kuglu. "Što je učinila?"

"Djeluje kao umjetna sunčeva svjetlost. Omogućuje tijelu da se regenerira kao da si vani na podnevnom suncu. Ne smije se rabiti prečesto, jer tijelo nauči prepoznati razliku, ali odlična je za hitne situacije. Svejedno", reče on i opet prekopa po naprtnjači, "vjerojatno će ti ovo dobro doći." On izvuče par mekanih mokasinki poput onih koje je i sam imao na nogama.

Dok je vezala vezice, Shar zakorači naprijed i položi ruku Tamaniju na rame. "Sretno ti bilo. Već sam pozvao pojačanje, bit će ovdje za manje od sata."

"Nadajmo se da nam neće trebati", odgovori Tamani.

"Ako su to zaista trolovi i ako znaju toliko koliko sumnjaš da znaju, mislim da će ovaj gaj uskoro postati domom mnogo više stražara."

"A to nije malo, s obzirom na to koliko ih je došlo prošloga tjedna", sarkastično će Tamani.

"Jesi li siguran da ne želiš da netko pođe s tobom?"

"Bolje je da nas je manje", naceri se Tamani. "Osim toga, njih su samo četvorica, a jedan od njih je trol niže vrste. Ljubomorani si jer ti ne dam da pođeš s nama."

"Možda malo. Ali, Tam, jedan od njih je trol više vrste. Nemoj ga podcijeniti. Ne bih volio da moram poći u potragu za tvojom smrskanom srčikom."

"Nećeš morati, obećavam ti."

Shar je nekoliko trenutaka šutio, a onda podigne bradu i klimne glavom. "Neka te prati Hekatino oko."

"I tebe", reče Tamani tiho, okrećući se.

Dok su žurili niz puteljak koji je vodio iz šume, Laurel nije mogla vjerovati kako se dobro osjećala. Nakon one mučne borbe da oslobodi Davida i sebe iz riječnih brzaka, bila je iscrpljenija no ikad prije. Sad se osjećala osnaženom, a lagani dodir Tamanijeve ruke u njoj je budio želju za poskakivanjem.

Ali kad je pogledala njegovo ozbiljno lice, odlučila je ipak othrvati se toj želji. Za nekoliko su minuta ugledali auto. "Jesi li spreman?" upita Laurel. "Za borbu s trolovima? Da. Za upoznavanje s Davidom? Definitivno ne."

DVADESET JEDAN

David je, mora mu se priznati, prilično dobro primio upoznavanje s Tamanijem, pogotovo kad se uzme u obzir da ga je on stresao i naglo probudio te nastavio zuriti u njega dok ih je Laurel predstavljala jednoga drugome, lagano zamuckujući. Vijest da su ona dvojica bili trolovi prihvatio je mnogo bolje nego Laurel pa se ona zapita je li zaista potpuno budan ili je možda u šoku. Svejedno, bio im je spreman i dalje glumiti vozača.

Tamani je sjeo na stražnje sjedalo i ostavio vrata otvorena, pogledom pozivajući Laurel neka sjedne pokraj njega. Pogledala je Davida - odjeća mu je bila izgužvana i prljava od svega što su prošli u rijeci, a i počela mu se vidjeti modrica na obrazu, tamo gdje ga je bila pljusnula - pa se osmjehnula Tamaniju u znak isprike i lagano zatvorila vrata te sjela na sjedalo suvozača. No Tamani nije tako lako odustajao pa se, kad je David skrenuo na autocestu, nagnuo naprijed i rukom obujmio podnožje njezina naslona za glavu, tako da mu je dlan počivao na Laurelinom ramenu.

Ako je to David i primijetio u polumraku, ništa nije rekao.

Laurel pogleda na sat. Bilo je gotovo četiri. Ona uzdahne. "Moja će mama izludjeti od brige. A tvoja?" upita Davida.

"Nadam se da neće. Rekao sam joj da ću možda ostati s tobom preko noći, a rekla je i da će mi napisati ispričnicu ako budem morao izostati s nastave. Ali nazvat ću je čim ne bude prerano pa ću joj reći da sam s tobom."

"Kad bi samo znala..." Laurel ostavi rečenicu nedovršenom.

"Kakav je plan?" upita David, mijenjajući temu.

Odgovorio mu je Tamani: "Odvest ćete me do te kuće, ja ću se pobrinuti za trolove, a onda ćete me odvesti natrag. Prilično jednostavno."

"Reci mi nešto više o tim trolovima", zamoli David. "Nikad prije nisam vidio ništa strašnije."

"Nadam se da će tako i ostati."

David se strese. "I ja. Kad su nas odveli do rijeke, taj me je... trol... podigao jednom rukom, kao da sam lagan kao perce. Nisam baš *tako* sitan."

"Bah, malo si viši od mene, priznajem." Tamani se okrene prema Laurel i posprdni ton nestane. "Trolovi su... pa, zamalo bi se moglo reći da su evolucijska pogreška.

Životinje su, poput tebe, Davide - čak su primati. Ali nisu u potpunosti ljudska bića.

Tjelesno su mnogo snažniji od ljudi, kao što si otkrio - a i mnogo brže zacjeljuju. Kao da je evolucija pokušala stvoriti neku vrstu superčovjeka, ali je nešto pošlo po zlu."

"Samo zato što su tako ružni?" upita David.

"Ružnoća je samo popratna pojava. Problem je u nepodudarnosti."

"Kako to misliš?" upita Laurel.

"Nedostaje im simetrija. Simetrija je ono što vile čini drukčijima. I ljudi su uglavnom simetrični - onoliko koliko to životinje sa svojim kaotičnim stanicama mogu biti. Dva oka, dvije ruke, dvije noge. Više-manje iste veličine i dužine. Dojmljivo, s obzirom na sve."

"S obzirom na što?" upita David pomalo ljutito.

"S obzirom na to da su vam stanice tako nepravilne. Ne možeš to poreći, pogotovo ne ako si tako pametan kao što Laurel kaže da jesi." Tu je primjedbu rekao pomalo podrugljivo, ali činilo se da je to malo smirilo Davida.

"Laurel i ja..." - on je pogladi po vratu dok je izgovarao njezino ime - "mi smo savršeno simetrični. Da nas prerežeš napola, savršeno bismo se poklapali. Zato Laurel izgleda kao vaši supermodeli. Simetrija."

"A trolovi nisu simetrični?" upita Laurel, trudeći se skrenuti temu sa sebe.

Tamani zavrti glavom. "Ni približno. Sjećaš li se da si mi rekla da Barnesu jedan kapak visi, a nos mu stoji nakrivo? Eto ti dokaza tjelesne asimetrije. Premda je u njegovu slučaju vrlo blaga. Obično nije tako. Vidio sam tako jako deformiranu trolsku djecu da ih čak ni njihove ružne majke nisu htjele zadržati. Noge su im rasle iz glava, vratovi bilo postavljeni postrance u ramena. Strašan je to prizor. Nekoć davno, davno vile bi uzimale takvu djecu i pokušale ih spasiti, ali jednom kad i evolucija digne ruke od tebe, smrt je neizbježna. Osim toga, to ide dalje od tjelesnoga. Što su gluplji - odnosno što ih je gadnije evolucija zeznula - to su manje simetrični."

"Zašto trolovi ne izumru?" upita David.

"Nažalost, osim neuspjeha imaju i uspjehe. Viši trolovi poput Barnesa uspiju se uklopiti u ljudski svijet. Neki čak uspiju u određenoj mjeri upravljati ljudima. Ne znamo koliko ih ima, ali mogli bi biti bilo gdje."

"Kako ih uspijevate razlikovati od ljudi?"

"U tomu i jest problem - nije lako. Katkad je i gotovo nemoguće, premda ne nama stražarima. Trolovi jednostavno ne reagiraju na našu čaroliju."

"Baš nimalo?" upita Laurel.

"Barem ne na čaroliju proljetnih vila. Što je šteta, jer bi moj današnji zadatak tako bio mnogo lakši. Nekoliko je znakova po kojima možemo raspoznati trolove među ljudima, ali mnoge od njih moguće je prikriti."

"Kakvi su to znakovi?" upita Laurel.

"Izvorno su trolovi živjeli pod zemljom, jer njihova koža nije podnosila sunce. Uz moderne izume poput sredstava s visokim zaštitnim faktorom, sad im je mnogo lakše biti na suncu, premda im koža svejedno nije zdrava."

Laurel se lećne, prisjetivši se Bessine raspucale kože koja se ljuštila na vratu oko ogrlice.

"Osim što su asimetrični, oči su im često različite boje, ali to se može prilično uspješno sakriti kontaktnim lećama. Jedino kako ih se može pouzdano prepoznati jest po nadljudskoj snazi ili ako ih uhvatiš kako žderu komadinu krvavog mesa."

"Barnes je bio kao opčinjen krvlju na mojoj ruci", reče Laurel.

"Ti ne krvariš", reče Tamani.

"Nije to bila moja krv nego Davidova."

"Na *tvojoj* ruci?"

Laurel klimne. "Porezao je ruku kad je proletio kroz razbijeni prozor. Na isti način sam ja zaradila onu ranu na leđima."

"Je li ti na ruci ostalo mnogo krvi?" upita Tamani.

"Dovoljno da Barnesu cijeli dlan bude krvav kad me zgrabio."

Tamani se nasmije. "To objašnjava zašto te bacio u rijeku. Nijedan trol pri zdravoj pameti ne bi pokušao utopiti vilu. Očito nije znao što si."

"Kako bi i znao?"

Tamani uzdahne. "Nažalost, trolovima je jako lako raspoznati vile od ljudi. Iznimno lako nanjuše krv, a vilo je nemaju. Trol te može nanjušiti jedino ako si u cvatu. Ako naiđe na nekoga tko izgleda ljudski, a uopće nema mirisa, odmah zna da je u pitanju vila."

"Ali David me zakrvario svojom krvlju. Znači da je nanjušio dovoljno krvi da ništa nije posumnjao?"

"To je jedino logično objašnjenje."

"A kako me onda nije nanjušio u bolnici?"

"Trolu sve bolnice zaudaraju na krv. Čak ni sredstva za dezinfekciju ne mogu prikriti zadah. U bolnici ne bi zapazio ni deset vila na okupu."

"A kod tebe doma", reče David, "ja sam zaudarao na kriješ koji smo palili."

"Došao je u tvoju kuću!" reče Tamani, a stisak na Laurelinu ramenu malo se pojača.

"To si mi zaboravila spomenuti."

"Bilo je to davno. Tad još nisam znala što je."

Tamani je stisne još čvršće. "Imala si jako, *jako* mnogo sreće. Da je tada shvatio što si, već bi odavno bila mrtva."

Laurel osjeti kako joj se opet počinje vrtjeti u glavi pa se nagne unatrag na naslon -ravno uz Tamanijev obraz. Nije uzmaknula.

Približavali su se Brookingsu i Tamani je počeo ispitivati Laurel o rasporedu prostorija u kući. "Bilo bi lakše da me pustiš da pođem s tobom", pobuni se ona nakon što mu je opisala sve čega se sjećala. Što i nije bilo tako mnogo - bilo je premračno.

"Nema teorije. Neću riskirati da ti se nešto dogodi -previše si važna."

"Nisam tako važna", zagunđa Laurel i sklizne malo niže u sjedalo.

"Trebaš naslijediti zemlju, Laurel. Nemoj olako shvaćati."

"Ali mogla bih pomoći - biti ti pojačanje."

"Ne trebam tvoju pomoć."

"Zašto?" otrese se Laurel. "Zato što nisam stražarica posebno obučena za borbu?" "Zato što je odveć opasno", odvrati Tamani jednako otresito i zaveli se unatrag u sjedalo. "Nemoj da te opet izgubim."

Ona klekne na sjedalo i okrene se prema njemu. Lice mu se jedva vidjelo u blijedom ranojutarnjem svjetlu. "A što ako se potrudim ostati u potaji? Ovako nećemo znati ako ti se nešto dogodi. A moramo znati."

Izraz lica nije mu se promijenio.

"Neću se pokušati boriti ili tako nešto", obeća ona.

Tamani je nekoliko trenutaka razmišljao o tomu. "Ako kažem ne, ionako ćeš me slijediti, zar ne?"

"Naravno."

On uzdahne i zakoluta očima. "Slušaj me", reče i nagne se naprijed, a nosevi su im se gotovo dodirivali dok joj je govorio tiho, ali tako odlučnim tonom da je Laurel požalila što je to uopće spomenula. "Ako nešto pođe po zlu, ostavite me ovdje. Odvezite se natrag do Shara i recite mu što se dogodilo. Obećavaš?"

Ona odmahne glavom. "Ne bih te mogla ostaviti."

"Želim da mi obećaš, Laurel."

"Ali ništa neće poći po zlu. Kao što si i sam rekao Sharu, nemaš se zbog čega brinuti."

"Ne pokušavaj promijeniti temu. Želim da mi obećaš."

Laurel zagriže donju usnu, pitajući postoji li neki način da se izvuče. Ali Tamani se nije dao smesti. "Dobro", reče ona mrzovoljno.

"U tom slučaju možeš sa mnom."

"A ja?" upita David.

"To je nemoguće."

"Zašto?" upita David, čvrsto stežući upravljač. "Ja bih ti bio od veće pomoći nego Laurel. Bez uvrede", doda uz osmijeh.

"Dobro, onda možeš i ti s nama", reče Tamani, opako se nasmiješivši, "ako želiš biti mamac."

"Tamani!" pobuni se Laurel.

"Istina je. Ne samo da je ljudsko biće nego i ima otvorene rane. Barnes bi ga nanjušio na trideset metara. Možda i više. Ili ide kao mamac, ili ne ide uopće." Tamani se opet nagne naprijed i lagano udari Davida šakom u rame, što bi bilo tko drugi protumačio kao prijateljsku gestu, ali Laurel je znala da je sve samo ne to. "Ne, prijatelju. Predlažem da ipak ostaneš u autu s uključenim motorom, ako nam zatreba brzi uzmak."

Protiv toga se David nije mogao pobuniti. Osim ako zaista nije htio biti mamac. Skrenuli su s autoceste broj 101 u ulicu Aider baš kad je nebo počinjalo dobivati ružičastu nijansu. Kad su ušli u ulicu Maple i krenuli istim putem kao David i ona prethodne večeri, Laurel osjeti kako postaje sve živčanija. Sinoć je bila tako samouvjerena i arogantna. Znala je da ima pravo i bila je odlučna u namjeri da dobije odgovore. Sad kad je iz prve ruke znala što je čeka, više nije bila tako hrabra. "Tamani?" upita ona, premda je znala da nije pravo vrijeme za to. "Kako biljka može nadjačati nadljudski snažnoga trola?"

Tamani se ovoga puta nije nasmiješio. Lice mu je bilo kameno, čelo namršteno.

"Tako da bude nevidljiva", reče tiho. "Nevidljivost i brzina. To je jedina prednost koju imamo."

Nije joj se svidjelo kako je to zvučalo.

DVADESET DVA

Davidov je auto polako ušao u slijepu uličicu na litici. "Njihova je kuća ona na samome kraju", reče Laurel, pokazujući prstom.

"Onda zaustavi auto ovdje", reče Tamani.

David skrene na pločnik i njih su troje ostali sjediti u autu, promatrajući kuću. Sad, na ranojutarnjem svjetlu, vidjelo se da je nekoć bila siva. Laurel je gledala trošne zaobljene rubove ukrasa iznad prozora, pokušavajući si zamisliti kako je prekrasno izgledala prije stotinu godina. Koliko već dugo pripada trolovima? On se strese, pitajući se jesu li je uopće kupili ili su jednostavno pobili cijelu obitelj i uzeli im sve. Trenutačno joj se vjerojatnijim činilo to drugo.

Tamani je iz naprtnjače izvukao remen i počeo provjeravati džepiće na njemu. Pružio joj je kožnatu vrpču koja je držala mali nož. "Za svaki slučaj", reče.

Nož joj je u ruci bio nekako težak. Ne trenutak je samo zurila u njega.

"Vrpča se zaveže oko struka", reče joj Tamani.

Laurel ga ošine pogledom, ali obavije vrpču oko struka i zaveže je.

"Spremna?" upita Tamani. Lice mu je sad bilo posve ozbiljno.

Pramenovi kose koji su mu padali na čelo bacali su mu trakaste sjene preko očiju.

Obrve su mu bile skupljene, a čelo namršteno. Na sredini čela napravila mu se jedna bora, remeteći ono što bi inače moglo biti savršena reklama koja prikazuje ozbiljnog muškog supermodela.

"Spremna", šapne ona.

Tamani iziđe iz auta i vrlo tiho zatvori vrata za sobom. Laurel otkopča pojas i osjeti Davidovu ruku na ramenu. Kad je podigla glavu prema njemu, pogled mu nakratko pobjegne prema Tamaniju. "Ne idi", šapne grčevito.

Stisnula mu je ruku. "Moram. Ne mogu ga pustiti samoga."

David stisne usne i sumorno klimne glavom. "Ali vrati se", zapovjedi joj.

Nije uspjela natjerati usne da oblikuju riječi pa je samo klimnula i otvorila vrata.

Tamani se sagne i proviri u auto pa pogleda Davida. "Za desetak minuta priđi malo bliže kući. Ako dotad nitko u kući ne bude znao da smo tamo, znači da smo mrtvi."

David s mukom proguta kroz stisnuto grlo.

"Drži oči otvorene. Ako vidiš da jedan od njih ide prema tebi, nagazi na gas i bježi -jer ako dolaze po tebe, znači da nas više nema. Zato se odvezi natrag na imanje i obavijesti Shara."

Laurel se nije svidio taj dio.

Tamani je oklijevao. "Žao mi je što ti ne mogu dopustiti da učiniš nešto više od toga", reče, a glas mu je bio iskren. "Zaista mi je žao." On zatvori vrata, primi Laurel za ruku i krene prema kući, više se ne osvrćući.

Laurel ipak pogleda preko ramena. Dugo je gledala u Davida prije nego što se opet okrenula.

Pikrali su se niskoj, velikoj zgradi na isti način kao David i ona prethodne večeri. Laurel osjeti kako je steže u prsima, jer praktički je oponašala sinoćnji potez. *Tko normalan dragovoljno ide u smrt?* zapita se i zavrti glavom. Ali nije skidala pogled s Tamanijevih leđa. Njegovo samouvjereno držanje, čak i sad kad su se šuljali uza zid, davalo joj je hrabrost. *Ovdje sam za njega*, ponavljala si je u glavi, sve dok joj to nije počelo zvučati razumnim.

Kad su prišli smrskanom prozoru, Tamanijeva ruka siječne i pritisne je uza zid. On proviri kroz razbijeni prozor koji se trolovi nisu ni potrudili popraviti. Iz džepića na remenu izvuče nešto sto je izgledalo kao smeđa slamka u koju je gurnuo nešto sićušno. Kleknuo je na jedno koljeno i odmaknuo se od zida pa je nakratko bio izložen pogledima svih koji su se možda nalazili unutra. Puhnuo je u slamku, a Laurel začuje kako je nešto prozujalo kroz zrak.

Već je u sljedećem trenutku puzao potrbuške prema stražnjem dijelu kuće. Laurel ga je slijedila, također sagnuta da je ne bi vidjeli kroz prozor. "Što si učinio?" upita ona. Ali Tamani samo stavi prst na usta i nastavi se šuljati naprijed. Nekoliko sekundi poslije Laurel začuje tihi žamor razgovora. Metar ispred nje Tamani zastane, promatrajući ono malo što se vidjelo iza ugla. Pogleda gore u prastaru sjenicu, a na usne mu se prikrađe nagovještaj osmijeha. Okrene se prema njoj, pokaže na tlo pokraj sebe i usnama oblikuje riječi: "Ostani tu."

Laurel se htjela pobuniti, ali kad su njezine oči pronašle napukline u drvenoj rešetki sjenice, zaključila je da definitivno ne bi podnijela još i

njezinu težinu. Tamani se nečujno penjao po krovu sjenice, premda Laurel prije ne bi rekla da je to moguće, s obzirom na stanje te drvene rešetke. Izgledao je više kao spretni majmun koji se penje po drvetu nego išta slično ljudskom biću.

Laurel čučne uz ugao kuće i proviri preko ruba zida. Ožiljak i Crveni sjedili su zavaljeni na prljavom kauču na trijemu. Glasovi su bili pretihi da bi mogla čuti o čemu razgovaraju, ali s obzirom na njihov razgovor prošle noći u autu, to je možda i bilo najbolje.

Ožiljak zijevne, a drugi je trol izgledao kao da polako tone u san. Laurel začuje tih zvuk kad se Tamani popeo na krov, ali dvojica trolova bila su odveć umorna ili zaokupljena nečim drugim, jer nijedan od njih nije čak ni podigao pogled.

Premda ga je očekivala, Laurel je morala suspregnuti iznenađen uzvik kad je Tamani skočio s krova i graciozno se prizemljio ispred trolova. Ruke su mu strelovito poletjele naprijed i lupile glavama trolova jednom o drugu. Obojica su klonuli na kauč i više se nisu pomaknuli.

Laurel zakorači i stane na suhi list.

"Čekaj", reče Tamani tiho. "Pusti me da prvo završim. Ne želiš ovo vidjeti."

Napast je bila prevelika. Tamani je nije gledao pa nije povukla glavu nego je nastavila promatrati kao opčinjena, pitajući se što će on učiniti.

Tamani upre koljenom Ožiljku u rame i objema mu rukama primi lice. Kad je Laurel shvatila što će se dogoditi, već je bilo prekasno. Njezine su se oči odbile zatvoriti kad je Tamani naglo okrenuo trolovu glavu u stranu, a njoj u ušima odjekne odvratan zvuk krckanja kosti. Naslonio je Ožiljkovu glavu natrag na naslon kauča i okrenuo se drugom trolu. Nije mogla odvojiti pogled od mlitava lica - beživotna i prvi put bez ružna cereka.

Kad je Tamani oslonio koljeno na rame drugoga trola, Laurel brzo pomakne glavu iz ugla i gurne prste u uši. Uzalud. Zvuk pucanja trolova vrata ipak je pronašao put do njezina unutrašnjeg uha, a um je dodao ono što oči nisu vidjele. Kad je osjetila Tamanijev blagi dodir, poskočila je.

"Dođi, moramo nastaviti." Tamani je obgrli i povuče na drugu stranu, dalje od mrtvih trolova, ali provirila je i pogledala ih - izgledali su kao da spavaju.

"Jesi li to baš morao učiniti?" šapne ona, pokušavajući podsjetiti samu sebe da su ta dvojica zamalo ubila Davida i nju. Ali na prigušenom

jutarnjem svjetlu njihova su opuštena deformirana lica izgledala tako spokojno.

"Da. Jedno od pravila kojih se moramo pridržavati mi stražari nalaže da nijednoga neprijateljskog trola ne smijemo ostaviti na životu. Zakleo sam se da ću se toga pridržavati. Rekao sam ti da nisi trebala poći sa mnom."

Dograbio je nešto iz svog remena i poštrcao time zglobnice na stražnjim vratima. Otvorila su se bez škripe, posve nečujno. Laurel se prisjetila Bess pa je vrlo neodlučno krenula za Tamanimem. Ali Bess je mlitavo ležala na podu. Tamani čučne pokraj nje i izvuče joj strelicu iz vrata. Sjetivši se smeđe slamke, Laurel shvati što je bio učinio.

"Je li mrtva?" upita šaptom.

Tamani odmahne glavom. "Samo uspavana. Smrtonosne strelice mnogo su veće i ne djeluju tako brzo. Imala bi vremena nekoliko puta zacviliti i sve bi pokvarila." On ponovno posegne u svoj remen s džepovima. Izvadi bočicu i uzdahne otvorivši je. "Ovo mi je uvijek teško učiniti. Ovakvi su trolovi preglupi da bi uopće znali što rade. Nisu krivi ništa više nego lav ili tigar koji vrebaju svoj plijen, barem u početku. Ali jednom kad ih se nauči da budu opaki mrzitelji vila koji slušaju svaku naredbu svoga gospodara, nikad ne prestaju biti opasni za nas." On povuče donji kapak na jednom Bessinu oku i ukapa dvije kapi žute tekućine iz bočice. "Za nekoliko će minuta već biti mrtva", reče, spremivši bočicu natrag u džep na remenu.

Okrene se prema Laurel i približi lice njezinu, tako da joj može šapnuti na uho: "Ne znam gdje je Barnes. Ako ga uspijemo iznenaditi, sve će ići lako. Slijedi me, ali odsad nadalje više ni riječi. Dobro?"

Laurel klimne, nadajući se da će moći hodati makar samo upola tako nečujno kao on. Nikad se prije u životu nije osjećala nespretnom, uvijek se kretala mnogo gracioznije nego njezini vršnjaci, ali u usporedbi s Tamanimem bila je prava nespretnjakovička. No gledajući u njegova stopala i stajući tamo gdje je on prije nje zakoračio, uspjela se uspeti uza stubu više-manje nečujno.

Prošli su pored troja vrata iza kojih nije bilo ničega osim pokućstva prekrivena plahtama i prašinom. Provirivši kroz četvrta vrata, Tamani brzo posegne u svoj remen. Laurel ugleda Barnesovu izduženu sjenu koju je bacalo sunčevo svjetlo s istočnog prozora, a njegov je profil bio lako prepoznatljiv čak i na sjeni. Tamani opet izvuče dugačku slamku i klekne. Duboko udahne i pažljivo nacilja. Strelica je izletjela uz jedva čujan zvuk.

Laurel je pozorno promatrala sjenu. Trznula se, a potom je uslijedilo tiho gundanje. Prošlo je nekoliko beskrajno dugih trenutaka, a onda je glava klonula na stol, čujno udarivši o drvo. Tamani pokaže na pod gdje je Laurel čučala kraj zida i opet joj nečujno reče neka ostane tamo.

Ovoga puta ga je poslušala.

Tamani se odšulja naprijed. Nekoliko je sekundi čučao iza nepomična trola. Gledala je kako se ruka njegove sjene podiže prema trolovoj glavi. Znajući što slijedi, ona čvrsto zatvori oči i pokrije uši rukama. Sljedeći zvuk koji je čula nije bilo krckanje kostiju vrata nego glasan udarac koji je potresao zid na koji je bila naslonjena.

"Mislio si da će tvoji bijedni vilinski trikovi djelovati i na mene, ha?"

Laurel naglo otvori oči i baci se na mjesto gdje je do maloprije bio Tamani. Nije mogla vidjeti Barnesa, ali Tamani je ležao zgrčen na podu uza zid, tresući glavom i šibajući trola bijesnim pogledom. Gledala je kako dugačka sjena skače prema Tamaniju i baš je zinula vrisnuti i upozoriti ga, ali on je odskočio prije nego što se Barnes zaletio u zid takvom silinom da je napukla žbuka. Tamani je trčao po sobi, dok se ona pokušavala pritisnuti još jače uza zid. Cijela se kuća tresla dok je Barnes jurio za Tamanijem, ne uspijevajući ga uhvatiti. Laurel je promatrala sumanuti ples njihovih sjena, zadržavajući dah, bojeći se da bi je i najmanji pokret, i najtiši zvuk, mogli odati. Uz urlik i silovit zamah dugim rukama, Barnes je dohvatio Tamanija preko prsa i tresnuo ga u južni zid, točno nasuprot vratima gdje je čučala Laurel. Zid je napukao tamo gdje je Tamani udario u njega, a on je skliznuo na pod. Laurel ga je u mislima tjerala neka ustane i pobjegne, ali glava mu je padala u stranu i teško je disao.

"Tako je već bolje", reče Barnes.

Laurel brzo makne glavu, ali Barnes je ionako nije mogao vidjeti, jer bio joj je okrenut leđima, stojeći iznad Tamanija. Sagnuo se i nekoliko ga trenutaka proučavao, a onda prasne u smijeh koji je parao uši. "Ma, vidi te samo. Pa ti si klinac. Još si dijete. Jesi li uopće dovoljno star da budeš stražar?"

"Dovoljno sam star", protisne Tamani, ljutito zureći u trola.

"A poslali su *tebe* da me središ? Vi vilinskoga roda uvijek ste bili budale."

Tamani zamahne nogom, ali bio je odveć spor. Barnes ga uhvati za list i okrene, podigne Tamanija s poda i zavitla njima prije no što ga opet odbaci u zid, s toliko snage da se pojavilo još nekoliko pukotina.

"Ako hoćeš na teži način, dobit ćeš na teži način", reče Barnes. "Istinu govoreći, volim teži način."

Laurel razrogači oči kad je Barnes izvukao pištolj, uperio ga u Tamanija i opalio.

DVADESET TRI

Kad je kroz sobu odjeknuo prasak hica, u glavi joj se začuje visok, zaglušujuć vrisak, ali iz usta joj je izišlo samo tiho stenjanje. Dok je još u nosu osjećala miris baruta, prigušeni jauk vrati je natrag u stvarnost. Pogled joj poleti prema Tamaniju. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola, a kroz stisnute zube i dalje je dopiralo stenjanje. Držao se za nogu i ljutito gledao trola, dok mu se kroz prste cijedio gusti biljni sok.

Barnes opet uperi pištolj u njega, a taj put Tamani nije uspio zatomiti vrisak kad mu je metak prošao kroz drugo bedro. Laurel se cijela tresla, jer Tamanijev vrisak kao da je ušao u svaku organiziranu, simetričnu stanicu njezina tijela, izazivajući pravi kaos. Otpuzala je korak naprijed, ali Tamani joj uputi pogled koji je jasno govorio: "Ostani gdje jesi!" Već u sljedećem djeliću sekunde opet je skrenuo pogled na Barnesa. Čelo mu je bilo orošeno znojem. Barnes odloži pištolj na stol, uz glasan zveket, i zakorači naprijed.

"Sad više nikamo ne ideš, zar ne?"

Dok je gledao krupnoga trola, iz Tamanijevih je očiju vidljivo isijavala mržnja.

"Pojavio si se na dan kad trebam otići na potpisivanje kupoprodajnog ugovora. Nisam toliko glup da pomislim da je to čista slučajnost. Kako si saznao?"

Tamani stisne usne, ne odgovorivši.

Barnes ga ritne u stopalo i ranjeni se vilenjak nije mogao suzdržati da ne jaukne.

"Kako?" vikne Barnes.

Tamani je i dalje šutio, a Laurel se zapita koliko će dugo ona izdržati gledajući ga kako pati. Oči su mu bile čvrsto zatvorene, a kad ih je otvorio, na trenutak je pogledao ravno u nju.

Znala je što želi. Htio je da održi obećanje koje mu je dala. Htio je da se okrene, da se odšulja niza stube i da se vrati u šumu po Shara.

Obećala mu je.

Ali znala je da to ne može učiniti. Znala je da ga ne može ostaviti. U jednom je trenutku shvatila da će radije umrijeti ovdje s njim nego ga

ostaviti da umre sam. U tom trenutku predaje pogled joj padne na pištolj.

Barnes ga je ostavio na stolu i više uopće nije obraćao pozornost na njega. Ispod poluspuštenih kapaka, Tamani je slijedio njezin pogled. Jedva zamjetno odmahne glavom, a onda se lecne i opet zasteje od bola kad ga je Barnes ritnuo u drugu nogu.

"Kako si znao?"

Trol je čučnuo ispred Tamanija. Laurel je znala da joj je to najbolja prilika koju će imati. Polako krene naprijed, pokušavajući oponašati Tamanijeve pokrete koje je cijelo jutro promatrala.

"Za deset sekundi, primit ću ti stopalo i slomiti svaku stapku u nozi."

Prsti su joj se sklapali oko hladnog čelika dok se pokušavala prisjetiti svega što ju je tata naučio o oružju prije nekoliko godina. Ovo je bio težak, četvrtast pištolj - izgledao je gotovo kao crni pištolj na vodu. Pogledom potraži sigurnosni otklopac, ali nije ga bilo. Nadala se da je to jedan od onih pištolja s kojim samo naciljaš i okineš.

"Imaš još samo jednu priliku da odgovoriš na moje pitanje, vilinski stvore. Jedan, dva..."

"Tri", dovrši Laurel umjesto njega, uperivši mu pištolj u glavu.

Barnes se sledi.

"Ustani", zapovijedi mu Laurel, držeći se izvan njegova dosega.

Barnes polako ustane i napola se okrene prema njoj.

"Uza zid", reče ona. "Dalje od njega."

Barnes se nasmije. "Stvarno misliš da ćeš pucati u mene? Ovakva nejakica poput tebe?" Laurel se lecne i povuče okidač, zamalo uskliknuvši od olakšanja kad je metak udario u zid. Ona opet nacilja u Barnesu.

"Dobro", reče on i uzmakne nekoliko koraka, sad se posve okrenuvši prema njoj. Razrogači oči kad ju je prepoznao. "Mislio sam da sam te dao ubiti."

"Sljedeći se put jače potruđi", reče ona, ponosna na činjenicu da joj se glas nije tresao ni približno toliko kao noge.

"Jesu li moji dečki zaboravili... Čekaj malo, ne." On sumnjičavo onjuši zrak. "Ti... ja ne..." Glas mu zamre, a on se okrene prema Tamaniju i zlokobno se zahihće. "Sad mi je jasno. Vilinski je rod počeo podmetati djecu! *Podmetati djecu!*" Kad je opet progovorio, ton mu je bio ležeran. "Kad ćete napokon shvatiti da mi trolovi uvijek imamo najbolje zamisli?"

Laurel opali još jedan hitac u zid i Barnes poskoči. "Dosta razgovora", reče ona.

Njih dvoje stajali su u nekoj vrsti pat-pozicije. Barnes kao da je bio gotovo siguran da ona neće pucati u njega, a Laurel je bila jednako sigurna u to. Ali nije mogla dopustiti da Barnes to zna.

Nažalost, jedini način da ga razuvjeri bio bi da zaista i puca u njega. Prst na okidaču počeo joj se znojiti. Omi podigne pištolj i nacilja trolu u lice tako da ga je oružje djelomično zaklanjalo pa ga nije morala gledati.

Dalje od toga nije mogla ići.

"Sjeti se što sam ti rekao, Laurel", reče Tamani vrlo tihim glasom. "Naredio je svojim nasilnicima neka te ubiju, otrovao ti je oca, izmanipulirao majku... I opet će to učiniti ako ga pustiš da pobjegne."

"Prestani, stvarno, pripisuješ mi prevelike zasluge", reče Barnes uz podrugljiv osmijeh.

Dok je pokušavala pritisnuti okidač, iz Laurelinih je usta izlazilo glasno, iskrzano disanje. Ali ruka joj se spusti nekoliko centimetara, a u kutovima Barnesovih usana zatitra osmijeh.

"Znao sam da nećeš moći", naceri se on. Pogne se i skoči na nju.

Laurel je vidjela samo ubilački pogled, crvene oči i ruke koje su izgledale više kao pandže nego prsti. Nije osjećala pištolj u ruci kad je povukla okidač i kad joj je u ušima zagrmio zaglušujući pucanj. Barnesovo se tijelo trznulo unatrag kad ga je metak pogodio u rame. Laurel vrisne i ispusti pištolj.

Stenjući od bolova, Tamani se na rukama dovukao naprijed i zgrabio pištolj. Barnes je bolno zaurkao, ali pogledom je opet potražio Laurel.

"Pusti je na miru, Barnes!" vikne Tamani, naciljavši.

Barnes jedva da je imao vremena usredotočiti se na pištolj koji mu je bio uperen u glavu. Kad je Tamani povukao okidač, Barnes se baci prema prozoru i skoči kroz njega, tresnuvši na tlo s druge strane. Metak se zabio u zid. Laurel pritrči prozoru. Barnes je bježao prema rijeci, a njegovo joj je okrvavljeno tijelo brzo nestalo iz vida. Tamani pusti da mu teški pištolj padne iz ruke na pod. Laurel klekne pokraj njega i primi ga u naručje. Zastenjao je, ali kad se pokušala odmaknuti, on je još čvršće privine uza se. "Nikad, *nikad* me više nemoj tako prestrašiti."

"Ja tebe?" pobuni se Laurel. "Pa nisam ja ranjena!"

Ona se lecne začuvši teške korake na stubama. Tamani je odgurne u stranu i dohvati pištolj pa ga uperi u vrata.

Na vrhu stuba pojavi se Davidovo blijedo lice. Tamani uzdahne i pištolj mu opet ispadne iz mlitave ruke.

"Čuo sam pucnjeve i vidio Barnesu kako bježi", reče on, a glas mu je čujno podrhtavao. "Jeste li dobro?"

"Oka mu Hekatina, zar nijedno od vas dvoje ne zna poslušati upute?" zareži Tamani. "Očigledno ne", reče Laurel suho.

"Što se ovdje dogodilo?" upita David, razrogačenih očiju gledajući stanje u prostoriji. "Razgovarat ćemo u autu, Davide. Tamaniju treba pomoć." Primili su ga svaki ispod jednog ramena i uspjeli ga podići s poda. Pokušavao je biti hrabar, ali Laurel se lecnula svaki put kad bi mu pobjegao prigušeni jauk. Već su bili napola puta do vrata, kad ona zastane. "Čekajte", reče i prebaci svu Tamanijevu težinu na Davida.

Požurila je prema stolu i pogledala snop papira na njemu. Gornji je list bio poštropljen krvlju. *Trolova krv*, pomisli ona s gađenjem. Ali duboko udahne i prisili se da svejedno prekopa po njima. Uzela je sve u kojima se spominjala njezina majka ili gdje je bila napisana adresa njihova zemljišta u Oricku. Srećom, takvih nije bilo mnogo.

"Hajdemo", reče i opet se podvuče ispod Tamanijeve ruke.

U tišini su prošli pokraj tijela mrtvih trolova. Sunce je sad već bilo posve izišlo pa se nadala da ih nitko neće vidjeti kako prema autu vuku očigledno ranjenu osobu. Malo prekasno, ali zapita se i je li itko drugi osim Davida čuo pucnjeve. Pogledavši gore-dolje po ulici i ostalim oronulim kućama, zaključa da to ionako nije važno, jer ovo je -ako je suditi prema izgledu - bila četvrt u kojoj pucnjevi nisu rijetkost.

David je polegao Tamanija na stražnje sjedalo, pokušavajući ga što udobnije smjestiti, ali Tamani mu odgurne ruku. "Samo me što brže odvezi do Shara. Požuri."

David pridrži vrata za Laurel, ali ona samo odmahne glavom i sklizne na stražnje sjedalo pokraj Tamanija.

Položila mu je glavu i prsa sebi u krilo. Držao se za nju kao dijete, bolno stenjući svaki put kad bi David naletio na neravninu. Lice mu je bilo blijedo, a crna kosa mokra od znoja. Pokušavala gaje navesti da otvori oči, ali bezuspješno. Kad mu je disanje postalo još pliće i isprekidanije, Laurel pogleda Davida koji ju je promatrao u retrovizoru. "Možeš li voziti malo brže?" zamoli ga.

David napući usne i odmahne glavom. "Ne smijem prebrzo voziti, Laurel. Previše je rizično. Što bi bilo da nas zaustavi policija i vidi

Tamanija?" Opet je pogleda u retrovizoru. "Vozim najbrže što smijem, vjeruj mi."

Oči su joj se napunile suzama, ali samo je klimnula, pokušavajući ignorirati činjenicu da je Tamanijev stisak lagano popuštao.

Cesta je bila uglavnom prazna, ali Laurel je cijelim putem kroz Crescent City i Klamath praktički zadržavala dah svaki put kad bi se mimoišli s nekim autom. Jedan ju je vozač pogledao, a ona se zapita ne skrivaju li njegove tamne naočale oči različitih boja. Baš kad je već bila uvjerena da je trol poslan da ih dokrajči, on skrene pogled i nastavi u sporednu ulicu.

Napokon su stigli do prilaza njezinoj staroj kući i David skrene s ceste na grbavu, neasfaltiranu stazu. No Tamani se više nije bunio. Grlo joj se stislo kad je David napokon stao na kraju staze.

"Molim te, požuri", zamoli ga ona šaptom.

Oprčao je auto i prišao drugoj strani. Pomogao joj je da Tamanija pažljivo iznesu iz auta. Više su ga odnijeli nego odvukli niz sad već poznati puteljak. Čim su došli do početka šume, Laurel počne vikati glasom koji je bio na rubu plača: "Shar! Shar!" "Trebamo pomoć!"

Gotovo istog trenutka Shar iskorači iza jednog stabla na puteljak. Ako je bio šokiran prizorom, nije to pokazao. "Sad ću ga ja preuzeti", reče on smirenim glasom. Podigao je Tamanija i nježno ga prebacio preko ramena. "Ti ne možeš dalje odavde", reče Shar Davidu. "Ne danas."

David se namršti i pogleda Laurel. Ona ga zagrlila. "Žao mi je", šapne i krene za Sharom niz puteljak.

David je uhvati za ruku. "Ali vraćaš se, zar ne?" upita.

Laurel klimne glavom. "Obećavam." A onda izvuče ruku i požuri za Tamanijevim mlitavim tijelom prebačenim preko Sharova ramena.

Čim su izmaknuli Davidu iz vida, iza stabala su iskoračili i drugi vilenjaci, podvukavši ramena pod Tamanijevo tijelo. Bila je to parada nevjerojatno lijepih muškaraca. Nekoliko njih bilo je u kamuflažnom oklopu. Što ih se više pojavljivalo, to se Laurel osjećala bolje. Tamani sad više nije bio sam - vile će se pobrinuti da sve bude dobro. Morala je vjerovati u to. Vodili su je niz vijugavi puteljak koji joj je bio neobično nepoznat. Zastali su ispred pradavnog stabla koje čak ni u kasnu jesen nije promijenilo boju.

Nekoliko vila zakorači naprijed. Naizmjenice su polagali dlan u plitku udubinu na deblu. Na kraju je Shar podigao mlitavu Tamanijevu ruku i pritisnuo njegov dlan na stablo. Nekoliko se sekundi nitko nije pomaknuo i

ništa se nije dogodilo. A onda je drvo počelo lelujati i u podnožju debla pojavila se pukotina. Proširila se i povećavala, gurajući deblo prema van i oblikujući ga u arkadu. Zrak je svjetlucao i blistao sve dok nije bilo gotovo nemoguće gledati u njega. Potom bljesne tako blistavo svjetlo da je Laurel morala trepnuti. U tom jednom trenutku koliko joj je trebalo da sklopi oči i da ih opet otvori, svjetlucavi se zrak pretvorio u zlatne dveri ukrašene milijunima blistavih dragulja po kojoj su se penjale bijele rascvjetale penjačice.

"Je li to prolaz koji vodi u Avalon?" upita Laurel bez daha.

Shar jedva da ju je i pogledao. "Prepriječite joj put. Dolazi Jamison."

Tek kad su se ispred nje prekrížila koplja, Laurel shvati da je bila zakoračila nekoliko koraka naprijed. Gotovo je obuzme želja da se progura kroz koplja i potrči prema blistavim dverima, ali prisilila je stopala neka ostanu gdje jesu. Dveri su se sad polako otvarale, a vile uzmaknu unatrag da joj naprave mjesta. Zbog kopalja ispred sebe, Laurel nije mogla vidjeti mnogo, ali pogled joj je pao na smaragdnozeleno stablo, tračak beskrajno plava neba i sunčeve zrake koje su blistale kao dijamanti. Zapahne je opojan miris svježje zemlje, zajedno s još nekim divnim mirisom koji nije prepoznala. S druge strane dveri stajao je muškarac srebrne kose u dugačkoj srebrnoj halji. Laurel nije mogla odvojiti pogled od njega dok je prilazio Tamaniju. Prešao mu je prstom preko lica pa se osvrnuo preko ramena prema nekolicini vilenjaka koji su dolazili s nosilima.

"Brzo ga odnesite", reče on, pozivajući ih pokretom ruke. "Već blijedi."

Prebacili su ga na mekana bijela nosila, a Laurel je bespomoćno gledala kako ga odnose u blistavo svjetlo koje je isijavalo kroz dveri. Morala je vjerovati da će mu sada biti dobro i da će ga opet vidjeti. Nemoguće je da ga u takvu predivnom svijetu ne bi mogli izliječiti.

Kad je podigla glavu, shvati da je stariji vilenjak gleda. "Pretpostavljam da je to ona", reče. Glas mu je bio prelijep i odveć melodičan da bi bio s ovoga svijeta. Prišao joj je hodajući tako graciozno kao da hoda po zraku, a lice mu je bilo prelijepo. Kao da je iz njega isijavalo svjetlo. Imao je blage, plave oči okružene boricama koje nisu padale u nepravilnim naborima kao na Maddienom licu, nego u savršeno simetričnu uzorku -kao savršeno obješen zastor. Nasmiješio joj se, a sva bol protekloga dana jednostavno je iščeznula.

"Bila si jako hrabra", reče Jamison tim svojim anđeoskim glasom. "Nismo mislili da ćemo te tako skoro trebati, ali stvari ionako nikada ne idu

po planu, zar ne? Ona odmahne glavom i pogleda kroz dveri, gdje se još nazirao vrh Tamanijeve glave. "Hoće li... hoće li on biti dobro?"

"Ne brini. Tamani je uvijek bio snažniji no što je to itko ikad očekivao od njega. Pogotovo kad se radilo o tebi. Dobro ćemo se pobrinuti za njega." On joj položi dlan na rame i pozove je neka ga slijedi niz nepoznat puteljak. "Hoćeš li prošetati sa mnom?"

Oči su joj ostale prikovane za prolaz koji vodi u Avalon, ali nagonski je odgovorila: "Naravno."

Nekoliko su minuta hodali u tišini, a onda je Jamison stao i pozvao je neka mu se pridruži pa su oboje sjeli na srušeno deblo. Bili su tako blizu da su im se ramena gotovo dodirivala. "Ispričaj mi o trolovima", reče on. "Očigledno ste naišli na nevolje." Laurel klimne glavom i ispriča mu kako je Tamani bio oprezan i hrabar. Kad je rekla da je Tamani odbio progovoriti čak i nakon što mu je trol dvaput pucao u noge, u Jamisonovu se pogledu vidjelo poštovanje. U početku mu nije namjeravala ispričati svoj dio priče, ali iznenada se uhvati da mu opisuje kako je držala pištolj, ali se nije mogla prisiliti na to da puca u to čudovište sve dok joj život nije doslovno ovisio o tomu. A i tada je to praktički bilo slučajno.

"Znači da je pobjegao?" U njegovu glasu nije bilo osude.

Laurel klimne.

"Znaš, nisi ti kriva. Tamani je izučeni stražar koji ozbiljno shvaća svoju dužnost. Ali ti, ti si stvorena za liječenje, ne za ubijanje. Mislim da bih bio jako razočaran da si sposobna ikoga ubiti, pa makar i trola."

"Ali on sad zna tko sam."

Jamison klimne. "I zna gdje živiš. Moraš biti na oprezu. I zbog sebe i zbog svojih roditelja. Postavljam te za njihovu zaštitnicu. Samo ti znaš tajne koje ih mogu održati na životu."

Laurel pomisli na svog oca u bolnici. "Moj tata umire, za nekoliko dana ostat ćemo samo mama i ja. Ne mogu biti to što očekujete od mene", reče ona drhtavim glasom. Zarije lice u dlanove, osjećajući kako je preplavljuje očaj.

Njegove je ruke gotovo istoga trena obujmiše, pritisnuvši je uza se i halju koja joj je na licu bila meka kao paperje. "Ne smiješ zaboraviti da si i ti jedna od nas", šapne joj stari vilenjak na uho. "Ovdje smo da ti pomognemo kako god možemo. Imaš pravo na našu pomoć, to je tvoje nasljedstvo." Jamison posegne u svoju široku halju i izvuče sićušnu svjetlucavu bočicu ispunjenu tamnoplavom tekućinom. "Za teška vremena",

reče on. "Ovo je vrlo rijedak eliksir što ga je prije mnogo, mnogo godina napravila jedna od naših jesenskih vila. U posljednje vrijeme ne izrađujemo mnogo napitaka koji bi mogli pomoći ljudima, ali tebi je sad to potrebno, a možda će ti i u budućnosti dobro doći. Dvije kapi u usta bit će dovoljne."

Laureline su se ruke tresle kad je ispružila ruku. Jamison joj stavi bočicu na dlan i poklopi ga svojim. "Dobro je pazi", upozori je. "Ne znam hoćemo li tako brzo imati drugu jesensku vilu koja je dovoljno snažna da napravi eliksir poput ovoga."

Laurel klimne glavom.

"Htjeli bismo ti pomoći na još jedan način. Ali", reče on podigavši jedan dugački prst, "ta ponuda dolazi pod jednim uvjetom."

"Što god vam treba", reče Laurel iskreno. "Učinit ću sve što mogu."

"Uvjet nije za tebe. Evo", reče on, otvori dlan i pokaže joj nešto što je izgledalo kao komad gruba kristala veličine loptice za golf. "Htio bih da ovo ponudiš svojoj majci."

On joj položi kamen na dlan, a ona zine.

"Je li to dijamant?"

"Da, dijete. A dovoljno je velik da pokrije sve vaše potrebe. Evo naše ponude. Znaš da smo te ostavili kod ljudskih roditelja samo zato da naslijediš ovu zemlju nakon njihove smrti." Kad je Laurel klimnula, on nastavi. "Nedavni su događaji stavili mnogo veću važnost na tvoj boravak među ljudima. Moramo se pobrinuti da što prije obavimo prijenos vlasništva. Ovaj je dijamant za tvoje roditelje, ako pristanu prenijeti vlasništvo na tebe, čim to zdravlje tvog oca dopusti. Kako i što ćeš im reći, to je samo tvoja odluka." Glas mu je postao vrlo čvrst i odlučan. "Ali *moraš* steći vlasništvo nad ovom zemljom, Laurel. Voljni smo dobro platiti za to."

Laurel klimne i gurne dijamant u džep. "Sigurna sam da će pristati."

"Vjerujem da imaš pravo", reče Jamison. "Moraš požuriti, Laurel. Vrijeme koje je preostalo tvom ocu mjeri se u satima, ne u danima."

"Hvala vam", šapne Laurel i okrene se da će poći.

"Oh, Laurel?"

"Da?"

"Nadam se da ću te uskoro opet vidjeti. Vrlo skoro", dodaje on. Pogled mu zaiskri, a stare su se usne izvile u blag, samouvjeren osmijeh.

DVADESET ČETIRI

Činilo joj se nemogućim da bi vožnja od Oricka do Brookingsa naoko mogla trajati dulje nego ona u suprotnom smjeru kad je u naručju držala ranjenog Tamanija. Ali sad kad je bila sama s Davidom, a u džepu je imala dva najveća blaga na svijetu, kilometri su se vukli puževom brzinom. U glavi su joj odzvanjale riječi starog vilenjaka. *Vrijeme koje je preostalo tvom ocu mjeri se u satima, ne u danima.* Rekao je "satima" - množina - ali što je to značilo? I koliko blizu kraju je prekasno? Laurel je stalno vadila bočicu iz džepa i držala je neko vrijeme u ruci pa bi je opet vratila u džep. Nije se mogla odlučiti što je sigurnije. Na kraju ju je ipak ostavila u džepu - ako ni za što drugo, onda samo zato da izbjegne Davidova pitanja na koja ne bi mogla odgovoriti.

Dosad je nije ništa pitao. Kad je isteturala iz šume, samo ju je zagrlio i bez previše riječi otvorio vrata auta, upitavši samo: "U bolnicu?" Otada nije progovorio ni riječi. Još nije odlučila što mu može, a što ne može reći. Prije nekoliko tjedana obećala je da će mu reći sve što joj Tamani kaže, osim ako nije neka vilinska tajna. Ali tada nije očekivala da bi se zaista moglo dogoditi da sazna takvo što.

Ali sad je doznala jednu takvu tajnu. Znala je gdje se nalazi prolaz i nema trola koji ne bi ubio i nju i njezinu obitelj samo da to sazna. Možda i ne bi bilo pametno reći Davidu, da ga ne dovede u još veću opasnost.

Zato odluči da je najbolje zasad mu ne reći ništa.

Napokon je skrenuo na bolničko parkiralište. Pogleda gore u visoku, sivu zgradu. "Hoćeš li da idem s tobom?"

Laurel odmahne glavom. "Oboje smo totalno neuredni. Ja sama privući ću manje pozornosti nego ako nas se pojavi dvoje blatnjavih." *Da, baš,* doda u sebi.

"Ostat ću ovdje i nazvati mamu." Oklijevao je, a onda je primi za ruku. "Za nekoliko sati morao bih krenuti natrag u Crescent City - mama će dobiti mlade. Već sad, čim je nazovem, jer ostavila mi je dvadesetak poruka. Ali ako išta trebaš..." On slegne ramenima, ne dovršivši rečenicu.

"Uskoro ću sići dolje da se pozdravimo. Ali prvo moram ići vidjeti tatu."

"Dali su ti nešto što ga može spasiti, zar ne?"

Oči joj se napuniše suzama. "Ako već nije prekasno."

"Idi onda. Čekat ću te ovdje."

Laurel se nagne i zagrlji ga, a onda otvori vrata auta i požuri prema ulazu u bolnicu. Trudila se ne izazvati previše pozornosti. Majica joj je bila umrljana blatom iz rijeke Chetco, a zaboravila je uzeti jaknu. Uz to, kosa joj je bila neuredna, traperice poderane na jednom koljenu, a na nogama je imala neobične mokasinke.

Ali rijeka je barem sprala Davidovu krv s majice, a lice joj nije bilo puno modrica kao njemu. *Bar ne onih vidljivih*, pomisli, dotaknuvši jednu posebno bolnu točku na obrazu.

Uspjela je stići do tatine sobe, a da joj nitko nije prišao - premda nije izbjegla nekoliko prodornih pogleda. Duboko udahne prije nego što će pokucati na vrata. Proviri iza zastora i ugleda mamu kako spava s glavom tati na bedru. Soba je bila ispunjena poznatim zvukovima: otkucaji tatina srca na srčanom monitoru, tihi šum kisika kroz cjevčicu koja mu je ulazila u nos, zujanje tlakomjera koji mu se napuhavao na nadlaktici. Ali sad, za razliku od protekla tri tjedna, ti su joj zvuči donijeli olakšanje. Jer značili su da joj je otac još živ, pa makar i jedva.

Mama se promeškolji i otvori oči. "Laurel? Laurel!"

Teturavo ustane i pritrči kćeri, čvrsto je zagrlivši. "Gdje si bila? Užasno sam se bojala kad se sinoć nisi vratila. Mislila sam... Ne znam ni sama što sam mislila. Milijun groznih misli prošlo mi je kroz glavu, sve odjednom." Malo je prodrma za ramena. "Da nisam tako sretna što te vidim, zabranila bih ti izlaske na mjesec dana." Mama zakorači korak unatrag i pogleda Laurel. "Što ti se dogodilo? Izgledaš užasno."

Laurel se opet primakne mami u zagrljaj. Kad je bila zarobljena u blatnjavoj, mračnoj vodi rijeke Chetco, mislila je da nikad više neće osjetiti taj zagrljaj. "Bila je to duga noć", reče drhtavim glasom, dok su suze prijetile da će se prelići preko ruba.

Mama je privuče još bliže, a Laurel je preko njezina ramena proučavala tatu. Toliko je već dugo ležao u tom bolničkom krevetu da si ga nije mogla zamisliti kako ustaje iz njega i opet hoda. Ona se odmakne od mame. "Imam nešto za tatu." Nasmije se pa doda: "Imam nešto i za tebe. Uvijek je

lijepo s izleta donijeti darove, zar ne?" Mama joj uputi neobičan pogled, a Laurel se nastavi hihotati sebi u bradu.

Prišla je tatinom krevetu s druge strane i privukla mali stolac na kotačima. "Ne puštaj nikoga unutra", reče mami i izvadi bočicu iz džepa.

"Laurel, što je...?"

"U redu je, mama. Od toga će mu biti bolje." Ona odvrne poklopac i uvuče nekoliko kapi u kapaljku. Pažljivo se nagne nad tatu i ukapa mu dvije kapi plavog eliksira u usta. Pogledavši mu samrtno blijedo lice, ukapa još jednu kap. Za svaki slučaj. A zatim podigne glavu prema mami. "Sad će biti dobro."

Mama je zurila u nju otvorenih usta. "Gdje si to nabavila?"

Laurel je pogleda uz umoran osmijeh. "Nisi me pitala za tvoj dar", reče, izbjegavajući odgovor.

Mama klone u naslonjač pokraj kreveta, a Laurel odgura svoj stolac na drugu stranu, tako da može sjesti pokraj nje. Nekoliko je trenutaka šutjela, jer nije znala odakle bi počela. Kako uopće započeti takvu priču? Ona pogleda na sat i pročisti grlo. "Gospodin Barnes neće doći." Mama se nagne naprijed kao da će nešto reći, ali Laurel nastavi: "Nikad više neće doći, mama. Nadam se da ga nikad više nećeš vidjeti. On nije ono što misliš."

Mamino je lice problijedilo. "Ali... zemlja, novac, ne znam kako ćemo..." Glas joj utihne, a niz obraze se počnu slijevati suze.

Laurel joj položi ruku na nadlakticu. "Bit će dobro, mama. Sve će biti dobro." "Ali, Laurel, već smo razgovarale o tomu. Ne postoji drugi način."

Iz drugog džepa Laurel izvuče dijamant i ispruži ga prema mami, držeći ga na dlanu. "Postoji drugi način."

Mamin je pogled oprezno lutao s dijamanta na njezino lice pa natrag. "Odakle ti to, Laurel?" upita je strogim glasom, gledajući nebrušeni dragulj.

"Zamoljena sam neka ti iznesem ponudu."

"Laurel, plašiš me", reče mama pomalo drhtavim glasom.

"Ne, ne, nemoj se bojati. Sve je u redu. Postoji..." - oklijevala je - "netko... tko želi da ta zemlja ostane u posjedu naše obitelji. Ili, da budem određenija, u mom posjedu. Voljni su ti dati ovaj dijamant, ako vlasništvo nad zemljom preneseš na mene."

Mama je dugo šutke zurila u nju. "Na tebe?"

Laurel klimne.

"U zamjenu za ovo?" upita, pokazujući na dragulj. Točno.

"I za spašavanje tvog tate?"

"Da."

"Ne razumijem."

Laurel se zagleda dolje u dijamant. Cijelim putem od Oricka ovamo nije se mogla odlučiti što da kaže mami. Sad kad je taj trenutak napokon i došao, još nije znala što reći. "Mama... ja nisam poput tebe."

"Kako to misliš da nisi poput mene?"

Laurel ustane i zatvori vrata. Bilo joj je žao što ih ne može i zaključati. Polako se vrati do majke. "Zar se nikada nisi zapitala zašto sam tako drukčija od drugih?"

"Nisi drukčija. Divna si - prekrasna si. Ne znam zašto sad iznenada sumnjaš u to."

"Imam neobične prehrambene navike."

"Ali uvijek si bila zdrava. I..."

"Nemam bilo."

"Molim?" "Ne krvarim."

"Laurel, ovo je san."

"Ne, nije. Kad sam se zadnji put porezala? Kad si me posljednji put vidjela da krvarim?" Sad je već govorila glasnije.

"Ja... ja..." Mama se ogleda oko sebe, iznenada zbunjena. "Ne sjećam se", reče slabim glasom.

A onda je sve, sve odjednom imalo smisla. "Ne sjećaš se", reče Laurel tiho. "Naravno da se ne sjećaš." Nisu mogli dopustiti da se njezina mama sjeća svih situacija kad je možda posumnjala da nešto nije u redu, svaki put kad joj se nešto možda učinilo čudnim. Laurel odjednom osjeti kako je obuzima slabost. "O, mama, tako mi je žao." "Laurel, ne shvaćam ništa od svega što si rekla otkad si ušla u sobu."

"Sarah?" Hrapav, slabašan glas natjera ih obje da se okrenu.

"Mark! Mark, budan si!" zavapi mama, zaboravivši na svoju zbunjenost. Stale su svaka s jedne strane kreveta, držeći ga za ruke dok je on treptao, oklijevajući.

Pogled mu se polako fokusirao, a onda prijeđe preko sobe, obuhvativši svu silu medicinske opreme koja je zujala i škljocala oko njega. "Gdje sam dovraga?" upita ozbiljnim glasom.

Kad je Laurel izišla natrag na parking odjevena u jednu od maminih čistih košulja, David ju je čekao sjedeći na prtljažniku svog auta. "Je li sve u redu?" upita on tiho. Laurel se nasmiješi. "Da. Ili će uskoro biti."

"Je li se tvoj tata probudio?"

Ona se nasmiješi i klimne glavom. "Još je malo omamljen zbog morfija i sredstava za smirenje s kojima su ga napunili, ali čim mu se to iščisti iz organizma, moći će kući." Sjela je gore na prtljažnik pored njega, a on je obgrli. Naslonila mu je glavu na rame. "Kako je prošao razgovor s mamom?" upita ga.

David se nasmije. "Prilično dobro, ako uzmemo u obzir da sam lagao. Rekao sam joj da mi je mobitel ostao u autu, a da smo cijelu noć prespavali u sobi tvog tate." On pogleda dolje u mobitel. "Pa, pola od toga i jest istina."

Laurel zakoluta očima.

"Malo mi je držala prodiku i rekla mi da sam neodgovoran, ali nije me kaznila oduzimanjem auta ili nečim sličnim. Zbog tebe, pretpostavljam. Jer zna da ti pomažem."

"Da", reče Laurel i uzdahne. Davidova majka nikad neće saznati cijelu istinu.

"Doduše, ne znam što će reći kad vidi ovo", reče David i pokaže na veliku modricu na licu. "I ovo", doda, gledajući posjekotinu na ruci. "Zapravo, s obzirom na to da ne znam čega sve ima u toj rijeci, možda bih trebao ući i zatražiti da me cijepe protiv tetanusa. Možda i da mi to zašiju." David se suho nasmije. "Pretpostavljam da ću morati smisliti neko objašnjenje i za to."

Laurel je nekoliko trenutaka zurila u široku crvenu posjekotinu, a onda je donijela odluku. Ako ga David nije zaslužio, tko jest? Ona izvuče bočicu s eliksirom iz džepa i pažljivo odvrne poklopac.

"Što radiš?" upita David.

"Ššš", šapne Laurel, okrećući mu glavu da može dosegnuti obraz. Kapnula si je jednu kap na jagodicu prsta pa je to razmazala po modrici. "Možda će peći", upozori ga kad je drugu kapljicu kapnula u posjekotinu.

Kad je vratila bočicu u džep, modrica već gotovo da se nije vidjela, a David je otvorenih usta zurio u posjekotinu, koja mu je pred očima iz crvene izbljedjela u svijetloružičastu. Za nekoliko minuta neće se vidjeti ni ožiljak.

"To je to što si dala tati?" upita on, još zureći u posjekotinu koja je nestajala.

Laurel klimne glavom.

David se nasmiješi od uha do uha. "Bit će na nogama dok si rek'o keks. Što je dobro", reče hineći ljutnju. "Jer već mi je dosta robovanja u knjižari."

Imam i ja neka prava, znaš", doda on i nasmije se kad gaje Laurel mlatnula šakom u rame. Primio ju je za zapešća, a onda su oboje utonuli u tišinu. "Kad ćeš se vratiti?" upita David. Laurel slegne ramenima. "Mislim da tata neće još dugo biti u bolnici. Možda ga već za vikend puste doma."

"Sigurna si da će ta plava tekućina popraviti sve?"

"Sigurna sam."

David se nasmiješi, gledajući dolje u svoju glatku kožu, bez traga ikakve rane. "I ja sam prilično siguran." Zastane na nekoliko trenutaka. "Što si rekla mami?"

Laurel uzdahne. "Počela sam joj govoriti istinu, ali onda se tata probudio. Moram joj nešto reći, ali nisam sigurna što bi to bilo."

"Mislim da bi bilo najbolje da joj kažeš istinu. Ne o svemu, naravno. Preskoči onaj dio o trolovima i o tomu da su u kuću pustili ubilački raspoloženo čudovište."

Ona klimne glavom.

"Ali trebali bi znati istinu o tebi. Ne bi se trebala skrivati u vlastitoj kući."

Prsti su im se isprepleli, a David joj stisne ruku. "Vile, trolovi... čega još ima tamo vani u što dosad nisam vjerovao? Očito i čudesnih lijekova. Usput, hvala ti."

"Jedino je tako pošteno", odgovori Laurel. "Mnogo si toga prošao zbog mene. Pritom ne mislim samo na cijelu tu stvar s trolovima."

"Znao sam u što se upuštam." On slegne ramenima. "Dobro, u redu, nisam znao baš sve, ali znao sam da si drukčija. Od prvog trenutka kad sam te ugledao, znao sam da postoji nešto... nešto posebno u vezi s tobom." Nasmiješi se. "I imao sam pravo." "Posebno?" otpuhne Laurel. "Tako ti to nazivaš?"

"Da", ustrajao je David. "Tako ja to nazivam." On zastane i posegne za njezinom rukom pa joj okrene dlan i primi ga među oba svoja. Neko ju je vrijeme promatrao u tišini, a zatim podigne ruku do njezina obraza i privuče je malo bliže sebi. Nije se opirala. Njegove su usne dotaknule njezine, meko kao poljubac povjetarca. Odmaknuo se i pogledao je.

Nije ništa rekla, nije se naslonila na njega. Ako će se uključiti u sve što njezin život povlači za sobom, mora to biti njegov izbor. Znala je što ona želi, ali nije samo ona bila u igri.

Nakon kratka oklijevanja, David je privuče bliže na prsa i opet je poljubi, ovoga puta dulje. Gotovo da je uzdahnula od olakšanja dok ga je

grlila oko struka. Usne su mu bile nježne, tople i blage - baš kao i on sam.

Kad je njihov poljubac završio, ostao je stajati ispred nje i dalje je držeći za ruke. Oboje su šutjeli. Nije bilo potrebe za riječima. Laurel se nasmiješi i prijeđe mu prstom po obrazu, a zatim sklizne s prtljažnika auta.

David uđe i sjedne za upravljač, još je gledajući. Mahnula mu je, gledajući kako njegov auto izlazi s parkirališta i odlazi niz ulicu, natrag na autocestu i u normalni život.

DVADESET PET

"Jesi li sigurna da ne želiš da idem s tobom?", upita Laurelina mama kad je skrenula na dugački, grbavi prilaz šumi. Ako te vide, možda neće htjeti izići iz zaklona," reče Laurel. "Bit ću na sigurnom." Ona se nasmiješi prema gustoj šumi. "Mislim da na cijelom svijetu nema mjesta gdje bih bila sigurnija." Protekla je tri dana provela uvjeravajući roditelje da je vila, a cijelo današnje jutro uvjeravala ih je da je za sve njih najbolje ako prihvate ponudu vilinskoga naroda. Premda su bili skeptični, njihovi razlozi protiv toga bili su beznačajni u usporedbi s činjenicom da su vile tati spasile život. To i početna procjena dijamanta - čija je vrijednost bila gotovo osam stotina tisuća dolara.

Laurel se nagne i zagrlu mamu. "Vratit ćeš se, zar ne?" upita je ona.

Prisjetivši se kako joj je David bio postavio isto pitanje, Laurel se nasmiješi. "Da, mama, vratit ću se."

Zakoračila je iz auta na hladan, svjež zrak. Nebo je bilo tmurno, s gustim sivim oblacima koji su prijetili kišom, ali odbijala je to protumačiti kao loš znak. Svejedno, čvrsto je uza se stisnula torbu s mekanim mokasinkama kao da je ona može zaštititi od loših vijesti koje bi je mogle čekati u šumi.

Ne može biti loših vijesti, sigurno ne može, zar ne? Zakoračila je u sjenu šume i krenula puteljkom prema rijeci. Znala je da je sigurno sad već okružena vilinskim stražarima, ali nije se usudila zazvati ih - nije bila sigurna bi li joj iz grla izišao ikakav zvuk, čak i da uspije prikupiti hrabrost.

Došavši do rječice, položila je torbu na kamen na kojemu je bila sjedila kad je prvi put vidjela Tamanija. Opet je sjela na isto mjesto, čekajući. Samo čekajući.

"Zdravo, Laurel."

Taj bi glas svagdje prepoznala, jer već ju je četiri noći proganjao u snovima. Ne, to nije istina. Ne četiri dana nego dva mjeseca. Ona se okrene i baci se Tamaniju u naručje, osjetivši golemo olakšanje, premda su joj suze svejedno natapale njegovu košulju.

"Trebao bih češće biti nastrijeljen", reče on, čvrsto je grleći.

"Nemoj da se to ikad više dogodi", zapovjedi mu ona, obraza i dalje kao zalijepljena za njegova prsa. Košulje su mu uvijek bile tako mekane. U ovom trenutku najradije bi zauvijek tako ostala i nikad ne bi odvojila lice od te glatke tkanine. Rukama joj je prolazio kroz kosu, pogladio ju je po ramenu, obrisao joj suzu s čela - njegove su ruke istodobno bile svagdje. A cijelo je vrijeme tiho mrmljao riječi koje nije razumjela, riječi koje su je tješile jednako učinkovito kao bilo koja čarolija. Nije joj bilo važno što Tamani ima samo slabu čaroliju - za nju je on sam bio čarolija.

Kad ga je napokon pustila iz zagrljaja, ona se nasmije i obriše suze. "Tako sam sretna što te vidim, zaista jesam. Jesi li dobro? Prošla su samo četiri dana."

Tamani slegne ramenima. "Malo me još boli, ali ionako sam ovdje na oporavku, a ne na dužnosti. Znao sam da ćeš doći. Htio sam biti ovdje kad se to dogodi." Nagnuo se naprijed i zataknuo joj odbjegli pramen kose iza uha.

"Ja.. ja... donijela sam ti natrag ove mokasinke", za muckivala je Laurel, držeći torbu.

Od njegove je blizine sva drhtala.

Tamani odmahne glavom. "Napravio sam ih za tebe."

"Da te se po nečemu sjetim?" upita Laurel, dotaknuvši prsten na lančiću oko vrata. "Podsjetnika nikad nije previše." Tamani prijeđe pogledom po maloj čistini pa pročisti grlo. "Prvo ono najvažnije. Dobio sam zadatak pitati te kako je prihvaćena naša ponuda."

"Jako dobro", odgovori Laurel istim tobože službenim tonom. "Ugovor će biti potpisan čim to bude moguće." Ona zakoluta očima. "Mislim da će mi to biti dar za Božić." Tamani se nasmije, a onda je privuče bliže. "Hajdemo odavde", reče on. "Drveće ima oči."

"Mislim da to nije drveće", reče Laurel polucinično.

Tamani se zahihoće. "Možda i nije. Ovuda."

Primio ju je za ruku i poveo niz puteljak koji je stalno vijugao, ali nikako da nekamo stigne.

"Je li ti otac dobro?" upita on, stisnuvši joj ruku, Laurel se nasmiješi. "Danas poslijepodne puštaju ga kući. Namjerava već sutra ujutro biti na poslu." Ona se uozbilji. "Zato sam ovdje. Za nekoliko sati vraćamo se u Crescent City. Ja..." Pogleda dolje u svoja stopala. "Ne znam kad ću se moći vratiti." Tamani se okrene i pogleda je, a oči su mu bile kao dubok zdenac

ispunjen nečim što nije uspijevala definirati. "Jesi li se došla oprostiti sa mnom?"

Sad kad je to izrekao, zvučalo je tako grubo. Ona klimne glavom. "Zasad."

Tamani je bosom nogom razgrtao lišće na tlu. "Što to znači? Biraš Davida umjesto mene?"

Nije došla ovamo razgovarati o Davidu. "Rado bih da može biti drukčije, Tamani. Ali trenutačno ne mogu živjeti u tvom svijetu. Moram živjeti u svom. Što očekuješ da učinim? Da svako malo zamolim mamu ili Davida da me dovezu ovamo da se sastanem sa svojim dečkom?"

Tamani se okrene i napravi još nekoliko koraka, ali Laurel krene za njim.

"Da ti pišem pisma ili da te nazovem? Nemam baš mnogo izbora."

"Mogla bi ostati", reče on, a glas mu je bio tako tih da ga je jedva čula.

"Ostati?"

"Mogla bi živjeti ovdje... sa mnom." Nastavio je prije no što je stigla išta reći. "Uskoro će ova zemlja biti tvoja. A ovdje imaš kuću. Mogla bi ostati!"

Kroz glavu joj prođu veličanstvene misli o životu s Tamanijem, ali otjera ih. "Ne, Tam, ne mogu."

"Prije si mogla. Živjela si ovdje. I sve je bilo dobro."

"Dobro? Kako je bilo dobro? Stalno ste me uhodili i promatrali, a mojim ste roditeljima davali eliksir zaborava kao da je obična voda!"

Tamani se zagleda u tlo. "Shvatila si to, ha?"

"To je jedino logično objašnjenje."

"Ako ti to išta znači, ni meni se to nije sviđalo."

Ona duboko udahne. "Jesu li... jesu li ga i meni davali? Nakon što sam došla ovamo?"

Nije je mogao pogledati u oči. "Ponekad, da."

"Jesi li to ikad ti učinio?" upita ona nevoljko.

Pogledao ju je raširenih očiju, a zatim odmahne glavom. "Nisam mogao." Sagnuo se bliže i prošaptao tako tiho da se morala napinjati da ga čuje. "Trebao sam, jednom. Ali nisam mogao."

"Što se dogodilo?"

Počeo se po vratu. "Mrsko mi je da se ti toga ne sjećaš."

"Žao mi je."

On slegne ramenima. "Bila si još jako mala. Ja sam tek preuzeo stražu - bio sam ovdje tek nekih tjedan dana, ako i toliko - pa sam još bio neiskusni i dopustio sam ti da me vidiš."

"Vidjela sam te?"

"Da. Imala si desetak godina, prema ljudskim mjerilima. Samo sam stavio prst na usne i šmugnuo natrag iza stabla. Nekoliko si me minuta tražila, ali već za sat vremena kao da si posve zaboravila na to."

Laurel je dugo šutjela, a onda napokon reče: "Ja... sjećam se toga. Nejasno, ali sjećam se. To si bio ti?"

U Tamanijevu se pogledu vidjela radost. "Sjećaš se?"

Laurel skrene pogled, "Malo", reče tiho pa pročisti grlo. "A što je s mojim roditeljima? Jesi li njih ikad omamio?"

Tamani uzdahne. "Morao sam. Ne često", dodaje prije nego što je išta stigla reći. "To mi je bio posao. Ali učinio sam to samo dva-tri puta. Kad sam došao ovamo, bila si već dovoljno velika da budeš oprezna pa te nismo morali krpati jednom tjedno kao prije. A kad god bi tvoji roditelji nešto posumnjali, pokušao sam taj zadatak prebaciti na nekog drugog." On slegne ramenima. "Nikad mi se nije sviđao taj plan. Od samoga početka bio sam protiv."

Laurel je još malo šutjela. "Hvala. Valjda."

"Nemoj se ljutiti. Sad više ne bi bilo tako. Sad sve znaš. Čak i tvoji roditelji znaju. Više to ne bismo trebali raditi."

Ona zatrese glavom. "Moram ostati s roditeljima. Sad su u većoj opasnosti no ikad prije. Povjereni su mi na brigu, moja su odgovornost. Ne mogu im sad okrenuti leđa. Oni su ljudska bića pa ih možda smatraš manje vrijednima, ali volim ih i ne želim ih ostaviti na milost i nemilost prvom trolu koji im nanjuši krv. Neću to dopustiti!"

"A zašto si onda ovdje?" upita on s gorčinom.

Nije mu odmah odgovorila, jer trebalo joj je nekoliko trenutaka da sredi osjećaje. "Zar ne znaš kako jako želim ostati? Volim ovu šumu. Volim..." Oklijevala je. "Volim biti s tobom. Slušati o Avalonu, osjećati njegovu čaroliju. Svaki put kad odem, zapitam se zašto."

"A zašto onda odlaziš?" Sad je već govorio glasnije. "Ostani", reče, primivši je za ruke. Ostani sa mnom. Odvest ću te u Avalon. *Avalon*, Laurel. Moći ćeš otići tamo. Možemo otići zajedno."

"Prestani! Tamani, ne mogu. U ovom trenutku jednostavno ne mogu biti dijelom tvoga svijeta."

"*Tvoga svijeta.*"

Laurel slabašno klimne. "Moga svijeta", reče popustljivo. "Moja obitelj previše ovisi o meni. Moram živjeti svoj ljudski život."

"S Davidom", reče Tamani.

Laurel zatrese glavom, sad već frustrirana. "Da, ako baš moraš znati. David mi je jako važan. Ali već sam ti rekla da ovo nije izbor između tebe i Davida. Ne pokušavam odlučiti koji je od vas dvojice moja istinska ljubav. Nije tako."

"Možda ne za tebe."

Glas mu je bio tih, jedva čujan, ali osjećaji u njemu bili su gotovo opipljivi.

"Što bih trebao učiniti, Laurel? Učinio sam sve što sam mogao. Bio sam ranjen da bih te zaštitio. Reci mi što da još učinim i učinit ću to. Što god to bilo. Samo da ostaneš."

Prisilila se pogledati ga u oči - dva duboka jezera puna osjećaja koje nikad nije uspjela identificirati. "Zašto me toliko voliš, Tamani?" Već je tjednima žudjela za prilikom da ga to upita. "Jedva da me i poznaješ."

Gore iznad njihovih glava nebo zagrmi. "Što ako - što ako to nije istina?"

Stajali su na rubu litice, osjećala je to. A nije bila sigurna da ima snage skočiti. "Kako bi moglo biti drukčije?" šapne ona.

Dva su je oka još svrdlala pogledom. "Što ako ti kažem da su naši životi već odavno isprepleteni?" On provuče prste kroz njezine i podigne njihove spojene dlanove. Laurel je zurila u njihove ruke. "Ne razumijem."

"Rekao sam ti da si imala sedam godina kad si došla živjeti s ljudima. Ali u vilinskom si svijetu mentalno već bila mnogo zrelija - sjećaš li se svega što sam ti o tomu ispričao? Imala si život, Laurel. Imala si prijatelje." Zastao je, a jasno se vidjelo da se trudi suspregnuti emocije. "Imala si mene." Tamanijev je glas bio tek malo glasniji od šapta. "Poznavao sam te, Laurel, i ti si poznavala mene. Bili smo samo prijatelji, ali bili smo jako dobri prijatelji. Ja... molio sam te da ne ideš, ali rekla si mi da je to tvoja dužnost. O dužnosti i odgovornosti naučio sam od *tebe*." On spusti pogled i pritisne njezine dlanove o svoja prsa. "Rekla si da ćeš me pokušati zapamtiti, ali učinili su da zaboraviš. Kad si me prvi put pogledala i nisi me prepoznala, mislio sam da ću umrijeti."

Oči su joj se napunile suzama.

"Lagao sam ti - o prstenu", nastavi Tamani, tihim i ozbiljnim glasom. "Nisam ti dao neki nasumični prsten. Bio je tvoj. Dala si mi neka ga čuvam dok ne bude vrijeme da ti ga vratim. Mislila si - nadala si se - da bi ti to moglo pomoći da se sjetiš svog života prije nego što si došla ovamo." Slegnuo je ramenima. "Očigledno nije uspjelo, ali obećala si da ćeš pokušati."

Laurel je stajala u tišini, dok su joj po golim nadlakticama padale prve kapi kiše. "Nikad nisam odustao od tebe, Laurel. Zakleo sam se da ću pronaći način kako da ti se vratim u život. Postao sam stražar najranije što se moglo, a potegnulo sam sve moguće veze i naplatio sve usluge samo da me postave na dužnost čuvara dveri. Jamison mi je pomogao. Njemu dugujem više no ikomu." On podigne njezine ruke do svog lica i nježno joj prijede usnama po zglobovima prstiju. "Godinama sam te promatrao. Gledao sam kako izrastaš iz male djevojčice u odraslu vilu. Kad si bila mala, bili smo najbolji prijatelji, a proteklih sam pet godina s tobom proveo gotovo svaki dan. Je li tako nerazumno da sam se zaljubio u tebe?"

Tiho se nasmijao. "Znala si doći ovamo, smjestiti se na ovaj kamen, svirati gitaru i pjevati. Sjedio bih u krošnji stabla i slušao te. Tako prekrasno pjevaš."

Šiške su mu sad bile kao meki, vlažni izdanci koji su mu visjeli preko čela. Laurel ga je cijeloga upijala pogledom: njegove mekane crne hlače zavezane ispod koljena, zelenu košulju krojenu po mjeri koja mu je tako lijepo obavijala prsa, i simetrično lice savršenije od ijednog ljudskog. "Tako si me dugo čekao?" upita ona šaptom.

Tamani klimne glavom. "Čekat ću još dulje. Jednoga dana doći ćeš u Avalon, a kad taj dan dođe, pokazat ću ti što ti sve mogu ponuditi u svom svijetu, *našem* svijetu. Onda ćeš izabrati mene. Vratit ćeš se *kući* sa mnom."

Obujmio joj je lice dlanovima.

Oči su je zapekle od suza. "Ne možeš to znati zasigurno, Tamani."

On na trenutak nervozno oblizne usne prije nego što mu se licem razlije jednako nervozan osmijeh. "Ne", reče promuklim glasom, "ne mogu." Njegovi dlanovi, do maloprije tako hladni na Laurelinu licu, sad kao da su se zagrijali od topline u njegovu pogledu. Palcem joj je pratio liniju obraza. "Ali moram vjerovati, moram se nadati." Htjela mu je reći neka bude realističan - neka se ne nada nečemu što se možda nikada neće dogoditi. Ali nije mogla istisnuti te riječi iz grla. Čak su joj i u mislima zvučale lažno.

"Čekat ću, Laurel. Čekat ću koliko god budem morao. *Nikad* nisam odustao od tebe." On je nježno poljubi u čelo. "Nikada i neću."

Privuče je bliže i zagrli je pa su tako šutke stajali. U tom jednom savršenom trenutku na svijetu nije postojao nitko osim njih, samo njih dvoje na tom malom puteljku u šumi. "Dođi sad", reče Tamani, još je jednom stisnuvši uza se. "Mama će ti se zabrinuti."

Hodali su niz vijugavi puteljak držeći se za ruke, sve dok Laurel napokon nije počela prepoznavati okoliš. "Ostavit ću te ovdje", reče on, tridesetak metara od ruba čistine. Laurel klimne. "Ovo nije zauvijek", obeća mu.

"Znam."

Ona podigne lančić s prstenom i zagleda se u njega - sad joj je imao mnogo veće značenje. "Mislit ću na tebe, baš kao što sam obećala."

"A ja ću misliti na tebe, kao i svakoga dana", reče Tamani. "Zbogom, Laurel."

On se okrene i ode natrag niz vijugavi puteljak, praćen njezinim pogledom. Sa svakim njegovim korakom kao da je otišao i dio nje. Kad je njegova zelena košulja gotovo zamakla za stablo, ona čvrsto stisne oči.

Kad ih je opet otvorila, više ga nije bilo.

Kao da je sa sobom odnio i čaroliju šume. Život koji je prije osjećala posvuda oko sebe, čaroliju koja je sipila kroz dveri. Bez nje je drveće oko nje bilo nekako beživotno i prazno.

"Čekaj", šapne ona. Zakorači za njim, a već u sljedećem osjeti kako stopala trče. "Ne!" Krik joj se sam vinuo iz grla dok je odgurivala grane s puta. "Tamani, čekaj!" Skrenula je iza još jednog stabla, a njezine su ga oči tražile. "Tamani, molim te!" Noge su je nosile dalje, dok je pogledom očajnički tražila zelenu košulju.

U sljedećem je trenutku već stajao pred njom, napola okrenut prema njoj, s opreznim izrazom na licu. Nije stala, čak nije ni usporila. Kad je došla do njega, objema mu je rukama zgrabila prednjicu košulje, vukući ga prema sebi, pritišćući svoje usne na njegove. Privlačila je njegovo lice sve bliže svom, osjećajući kako je preplavljuje toplina. Obavio ju je rukama i tijela su im se spojila na tako prirodan način da nije ni razmišljala o tomu. Na usnama je osjećala slatkoću njegovih usta, a Tamani ju je tako čvrsto privijao uza se kao da je želi uvući u svoje tijelo, učiniti je dijelom sebe. Na trenutak se i jest osjećala kao dio njega. Kao da je njihov poljubac

premostio jaz između dva svijeta, makar samo na jedan kratki, blistavi trenutak.

Kad su im se lica odmaknula, Tamanijevo cijelo tijelo potrese uzdah koji je nosio težinu svih godina razdvojenosti. "Hvala ti", šapne on, gotovo pretiho da bi ga se čulo.

"Ja..." Laurel pomisli na Davida koji je kod kuće čekao njezin povratak. Kad je bila s jednim od njih, zašto je uvijek razmišljala o onom drugom? *Nije pošteno*. Sve se vrijeme osjećala tako rastrganom. Nije to bilo pošteno ni prema njoj ni prema njima dvojici. On podigne glavu, prisilivši se da ga pogleda u oči. "Ne znam što će se dogoditi. Ali moji su roditelji u opasnosti. Trebaju me, Tam." Osjeti kako joj niz obraz klizi suza. "Moram ih zaštititi."

"Znam. Nisam to trebao tražiti od tebe."

"Da nije njih, ja bih..." *Što bih?* zapita se ona.

Nije znala odgovor.

"Mala vila koja ti je dala svoj prsten - ne sjećam je se, Tam. Ne sjećam se tebe. Ali nešto... neki dio mene te se sjeća. Nešto u meni osjeća bliskost s tobom." Ona spusti glavu. "I stalo mi je do tebe."

Tamani se osmjehne neobičnim melankoličnim osmijehom. "Hvala ti za taj tračak nade, ma kako nepostojan bio."

"Uvijek ima nade, Tamani."

"Sad je ima."

Ona klimne, prisili prste da puste Tamanijevu košulju pa se okrene i pođe natrag putem kojim je došla.

ZAHVALE

Pisac je samo malen dio cijelog postupka nastanka knjige, a mnogo je ljudi koji zaslužuju moju beskrajnu zahvalnost. Moja nevjerojatna agentice Jodi Reamer, gdje bih bila bez tebe? Hvala Tari Weikum, mojoj urednici; uvjerena sam da ne postoji nitko drugi tko bi ovu knjigu uobličio bolje nego ti. Golemo hvala Erici Sussman za nepresušnu pomoć; cijenim što si ostala uz mene. Hvala Tarinoj pomoćnici Jocelyn Davies, čiji blistav osmijeh i spremnost za pomoć nisu prošli nezapaženo. Cijela ekipa u Harperu bila je nevjerojatna. Posebna zahvala Melissi Dittmar, Liz Frew, Cristini Gilbert, Andrei Pappenheimer i Dini Sherman, koje su dale sve od sebe - i više - da bih se osjećala dobrodošlom. Hvala Lauri Kaplan, za sve što je već učinila i za sve što će tek učiniti. Harper je zaista posebna nakladnička kuća.

Gdje bih bila bez starih prijatelja koji su sa mnom od početka? Hvala Davidu McAfeeju, Pat Wood, Michelle Zink i Johnu Zakouru, koji su svi redom vjerovali u mene više nego što sam ja sama vjerovala u sebe. Stephanie, otvorila si mi tako mnogo vrata, uvijek ću ti biti zahvalna. Hvala ti.

Naravno, hvala i novim prijateljima - Sari Rees Brennan, Saundri Mitchell i Carrie Ryan te svim ostalim nevjerojatnim debitanticama na www.feastofawesome.com. Čudesne ste.

Golemo hvala mojoj izvanrednoj učiteljici pisanja Claire Davis; temelje svog spisateljstva dugujem tebi.

Posebni pozdrav curama iz obitelji Carson - Hanni, Emmi i Bethany, koje su mi bile *beta-testerice*. Nema vam ravnih!

Na kraju, hvala mojoj predivnoj obitelji, koja je i moj najveći klub obožavatelja. Duane, Trina, Kara, Richard, Emily, Corbett - hvala. Hvala mojim prekrasnim klincima: Audrey, Brennanu i Gideonu, koji su se često sami brinuli za sebe, a čak i kad nisu oni su sunce koje me grije. A više nego svima, hvala tebi, Kenny. Bez tebe ništa od ovoga ne bi bilo moguće.

¹ U Americi postoji mogućnost da roditelji poučavaju djecu kod kuće, po istom programu po kojemu se radi u državnim ili privatnim školama; nap. prev.

² sprite na engleskom znači vila ili vilenjak; nap. prev.